

Liakona

Yleiskonferenssi- puheet

Uusia seitsenkymmeniä
ja uusi pyhäkoulun ylin
johtokunta kutsuttu

Howard Lyonin teos *Yksi paimen*

Tässä Jeesus Kristus käy nefiläisten luona Amerikan mantereella täyttäen profetian, jonka Hän esitti Jerusalemissa olleille:

"Minulla on myös muita lampaita, sellaisia, jotka eivät ole tästä tarhasta, ja niitäkin minun tulee paimentaa. Ne kuulevat minun ääneni, ja niin on oleva yksi lauma ja yksi paimen." (Joh. 10:16; ks. myös 3. Nefi 15:21.)

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tervetuloa konferenssiin
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Opetuslapseuden hinta –
ja siunaukset
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 9 Opetuslapseuden riemullinen taakka
Vanhin Ronald A. Rasband
- 12 Kristus, Lunastaja
Vanhin Carlos H. Amado
- 15 Kristukseen keskittyvä koti –
suoja pornografiaa vastaan
Linda S. Reeves
- 18 Hengellisiä pyörretuulia
Vanhin Neil L. Andersen
- 22 Korvaamaton toivon perintö
Presidentti Henry B. Eyring

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 26 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 28 Kirkon tilintarkastusosaston
raportti 2013
Kevin R. Jergensen
- 28 Tilastoraportti 2013
Brook P. Hales
- 29 Antakaa uskonne näkyä
Vanhin Russell M. Nelson
- 32 Minä annoin teille esimerkin
Vanhin Richard G. Scott
- 35 ”Jos te rakastatte minua,
te noudatatte minun käskyjäni”
Vanhin Robert D. Hales
- 39 Älkäämme eksykö väärälle tielle
Vanhin Claudio D. Zivic
- 41 Mitä sinä ajattelet?
Vanhin W. Craig Zwick
- 44 Juuria ja oksia
Vanhin Quentin L. Cook

PAPPEUSKOKOUS

- 49 Pappouden avaimet ja valtuus
Vanhin Dallin H. Oaks
- 53 Millaisia miehiä?
Vanhin Donald L. Hallstrom
- 56 Valintojen sukupolvi
Randall L. Ridd
- 58 Nukutteko te läpi palautuksen?
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 62 Pappouden mies
Presidentti Henry B. Eyring
- 66 Olkaa rohkeita ja lujia
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 70 Kiitollinen kaikissa olosuhteissa
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 78 Jatkaa ponnisteluja
Vanhin M. Russell Ballard
- 81 ”Älä pelkää, minä olen
sinun kanssasi”
Jean A. Stevens
- 84 Sinun neliminuuttisesi
Piispa Gary E. Stevenson
- 87 He kantoivat kuormansa helposti
Vanhin David A. Bednar
- 91 Rakkaus – evankeliumin ydin
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 94 Todistaja
Presidentti Boyd K. Packer
- 97 Eläkää lujina uskossa
Vanhin William R. Walker
- 100 Osoitamme uskollisuutemme
kuuliaisuudella
Vanhin L. Tom Perry
- 103 Profeetta Joseph Smith
Vanhin Lawrence E. Corbridge
- 106 Missä on aarteesi
Vanhin Michael John U. Teh
- 108 Jos teiltä puuttuu viisautta
Vanhin Marcos A. Aidukaitis
- 111 Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus
Vanhin D. Todd Christofferson
- 115 Kunnes kohtaamme jälleen
Presidentti Thomas S. Monson

YLEINEN NAISTEN KOKOUS

- 116 Liittojen pitäminen suojelee meitä,
valmistaa meitä ja antaa meille
voimaa
Rosemary M. Wixom
- 119 Sisaruus: oi, kuinka me
tarvitsemme toisiamme
Bonnie L. Oscarson
- 122 Etsitään: käsiä ja sydäntä
jouduttamaan työtä
Linda K. Burton
- 125 Tyttäriä liitossa
Presidentti Henry B. Eyring
- 72 Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat
auktoriteetit ja ylimmät virkailijat
- 129 Konferenssikertomusten hakemisto
- 130 He puhuivat meille: Kuinka voimme
omaksua konferenssin opetukset
elämäämme
- 132 Kirkon uutisia

Yhteenveto 184. yleiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS 5. HUHTIKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Carl B. Cook. Loppurukous: vanhin W. Christopher Waddell. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Clay Christiansen ja Richard Elliott. Laulut: "Niin varma on perustus", *MAP-lauluja*, 43; "Press Forward, Saints", *Hymns*, 81, sovitus Wilberg, julkaisematon; "Kirkkahin tähti, aamutähtönen", *MAP-lauluja*, 53, sovitus Wilberg, julkaisematon; "Oikein tee", *MAP-lauluja*, 156; "A New Commandment I Give unto You", Gates, julkaisija Jackman; "Kuningas kunin-gasten", *MAP-lauluja*, 28, sovitus Murphy, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS 5. HUHTIKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Ian S. Arderm. Loppurukous: Linda K. Burton. Musiikki: Oremin instituutin yhdistetty kuoro Utahista, johtajana Ryan Eggett, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts. Laulut: "Kiitetty Jumalal!", *MAP-lauluja*, 40, sovitus Manookin, julkaisija Jackman; "Elin tai-vaassa", *Lasten laulukirja*, s. 140, sovitus Beebe, julkaisija Larice Music; "Kiitos, Luojamme, profeetasta", *MAP-lauluja*, 10; "Laella kukkulan", *MAP-lauluja*, 4, sovitus Duffin, julkaisija Duffin.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS 5. HUHTIKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin LeGrand R. Curtis jr. Loppurukous: Russell T. Osguthorpe. Musiikki: Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksen pappeudenhaltijoiden kuoro, johtajina Randall Kempton ja Kevin Brower, urkurina Andrew Unsworth. Laulut: "Saints, Behold How Great Jehovah", *Hymns*, 28, sovitus Kempton, julkaisematon; "Oi rauhan, levon hetkinen", *MAP-lauluja*, 88, sovitus Kasen, julkaisija Jackman; "On Herra Kuningas!", *MAP-lauluja*, 29; "Oi, Herra, luoksein jää", *MAP-lauluja*, 101, sovitus Kempton, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS 6. HUHTIKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin L. Whitney Clayton. Loppurukous: Neill F. Marriott. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: "Te lapset Kunin-kaan", *MAP-lauluja*, 71; "On This Day of Joy and Gladness", *Hymns*, 64; "Herran työhön käyn", *MAP-lauluja*, 160, sovitus Elliott, julkaisematon; "Neuvo mua valossa taivaltamaan", *MAP-lauluja*, 193; "Lapsen rukous", *Lasten laulukirja*, s. 6-7, sovitus Perry, julkaisija Jackman; "Johda meitä, Jehovamme", *MAP-lauluja*, 42, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS 6. HUHTIKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: piispa Dean M. Davies. Loppurukous: vanhin Benjamín De Hoyos. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Linda Margetts ja Bonnie Goodliffe. Laulut: "Sua kiitän, Herra korkein", *MAP-lauluja*, 91, sovitus Murphy, julkaisematon; "Oi Jeesuksen laupeus", *MAP-lauluja*, 116, sovitus Murphy, julkaisematon; "Kansat, te kuulkaa", *MAP-lauluja*, 172; "Nyt matkahan vaan", *MAP-lauluja*, 1974, 100, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN NAISTEN KOKOUS 29. MAALISKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Bonnie L. Oscarson. Alkurukous: Emri Elizabeth Smith. Loppurukous: Ofa Kaufusi. Musiikki: Wasatch Front -alueen vaarjoiden yhdistetty Alkeisyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Apuyhdistyksen kuoro, johtajana Emily Wadley, urkurina Bonnie Goodliffe. Laulut: "Kansat, te kuulkaa", *MAP-lauluja*, 172; "Daughters in His Kingdom", Creamer, julkaisematon, säestys soitettiin uruilla, huilulla, viululla ja sellolla; "Oon lapsi Jumalan", *MAP-lauluja*, 187, sovitus DeFord, julkaisematon; sikermä, sovitus Mohlman, julkaisematon; "Sua tahdon seurata", *MAP-lauluja*, 142, ja "Rakastakaa toisianne", *MAP-lauluja*, 192; "Herran työhön käyn", *MAP-lauluja*, 160, sovitus Huff, julkaisematon.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Yleiskonferenssipuheet ovat saatavana verkossa monilla kielillä. Mene osoitteeseen conference.lds.org ja valitse kieli. Puheet ovat saatavana myös evankeliumiaiheisen kirjaston mobiilisovelluksena. Äänitallenteita saa jakelukeskuksista yleensä kuuden viikon kuluessa yleiskonferenssista.

KOTIOPETUS- JA KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käynte.

KANNESSA

Edessä: valokuva Christina Smith.
Takana: valokuva Leslie Nilsson.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä tallensivat Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Lloyd Eldredge, Ashlee Larsen, John Luke, Leslie Nilsson, Christina Smith ja Byron Warner; Gilbertissä Arizonassa Yhdysvalloissa Jamie Dale Johnson; Highlands Ranchissa Coloradossa Yhdysvalloissa Rebecca Morgenege; Méxicossa Meksikossa Israel Gutiérrez; Norcrossissa Georgiassa Yhdysvalloissa David Winters; Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa Brent Walton; Pleasant Grovessa Utahissa Yhdysvalloissa Jeremy Hall; Raymondissa Albertassa Kanadassa Rhonda Steed; Pietarissa Venäjällä Vladimir Jegorov; São Paulossa Brasiliassa Lauren Fochetto; Sydneyssä Australiassa Colin Ligertwood; Ulaanbaatarissa Mongoliassa Kylie Sneddon; Wienissä Itävallassa Frank Helmrich; ja Washingtonissa Utahissa Yhdysvalloissa James Iloff Jeffery.

**TOUKOKUU 2014, 66. VUOSIKERTA, NUMERO 5
LIAHONA 10985 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Toimittajat: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Fallon, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilaushinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa

liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatlin, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielillä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti

epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa

ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen

lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset

tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;

sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 66 No. 5. Liahona (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of

Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake

City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,

\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt

Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address

must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt

Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:

1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American

Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:

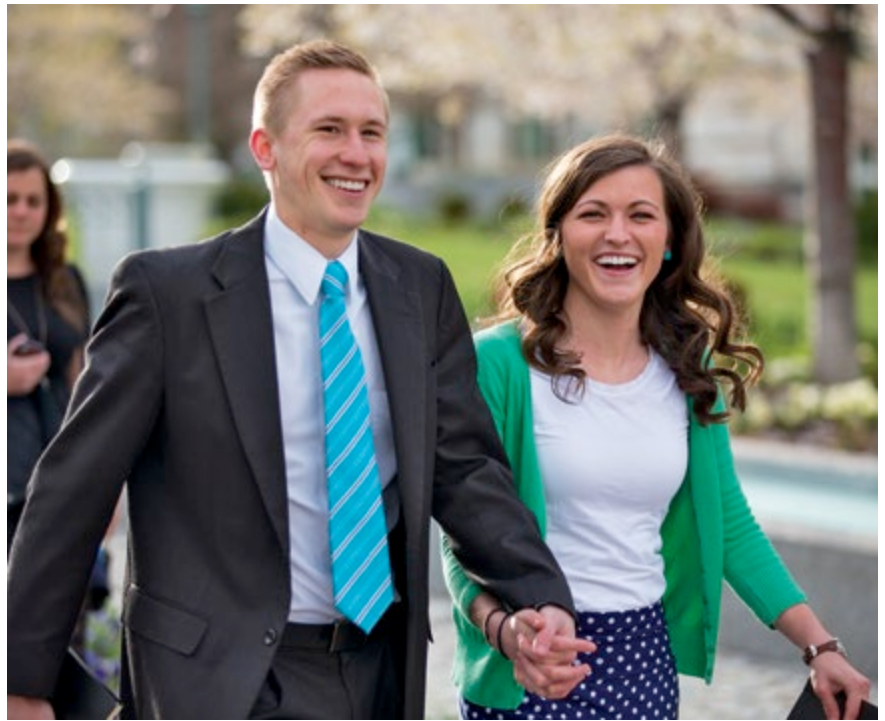
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

PUHUJAHAKEMISTO

Aidukaitis, Marcos A., 108
Amado, Carlos H., 12
Andersen, Neil L., 18
Ballard, M. Russell, 78
Bednar, David A., 87
Burton, Linda K., 122
Christofferson, D. Todd, 111
Cook, Quentin L., 44
Corbridge, Lawrence E., 103
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Hales, Robert D., 35
Hallstrom, Donald L., 53
Holland, Jeffrey R., 6
Monson, Thomas S., 4, 66,
91, 115
Nelson, Russell M., 29
Oaks, Dallin H., 49
Oscarson, Bonnie L., 119
Packer, Boyd K., 94
Perry, L. Tom, 100
Rasband, Ronald A., 9
Reeves, Linda S., 15
Ridd, Randall L., 56
Scott, Richard G., 32
Stevens, Jean A., 81
Stevenson, Gary E., 84
Teh, Michael John U., 106
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70
Walker, William R., 97
Wixom, Rosemary M., 116
Zivic, Claudio D., 39
Zwick, W. Craig, 41

AIIEHAKEMISTO

Anteeksianto, 91
Avioliitto, 18, 41, 49
Esimerkki, 32, 62
Iankaikkinen elämä, 22
Ilmoitus, 103, 108
Isä Jumala, 81, 94
Itsekkyys, 58
Itsekuri, 84
Jeesus Kristus, 6, 9, 12, 18,
22, 29, 32, 35, 39, 58, 70,
87, 94, 103, 111
Joseph Smith, 22, 39, 66, 103
Jäsenlähetyssaarnaajat, 78
Kelvollisuus, 53
Kiitollisuus, 70
Kirkon nimi, 78
Kommunikointi, 41
Kuolema, 12, 111
Kuuliaisuus, 6, 18, 35,
84, 100
Liitot, 22, 84, 87, 116,
122, 125
Lähetystyö, 32, 78
Mormonin kirja, 18
Myötätunto, 91
Naiset, 49, 119
Nuhteettomuus, 29, 66
Nöyryys, 106
Oikeudenmukaisuus, 111
Opetuslapseus, 6, 9, 18, 122
Pahuus, 29
Palautus, 58
Palveleminen, 9, 32, 53, 58,
62, 119, 122
Pappeus, 49, 53, 62
Parannus, 39, 84
Perhe, 44, 49
Pioneerit, 70, 97
Pornografia, 15, 53, 58

Profeetat, 97, 103, 108
Pyhä Henki, 22, 94, 100
Pyhät kirjoitukset, 29, 56
Rakkaus, 6, 32, 41, 58, 91,
115, 119
Rehellisyys, 62
Riippuvuus, 15, 58
Rohkeus, 6, 18, 66
Rukous, 15, 56, 62, 81
Sisaruus, 119, 125
Sovitus, 12, 15, 18, 87, 111
Sukututkimus, 44
Tahdonvapaus, 35, 56, 100
Tekniikka, 44, 56, 108
Tempelit, 4, 44, 97, 116
Todistus, 94
Toimitukset, 94
Toivo, 22
Totuus, 29, 94, 103, 108
Tärkeysjärjestys, 58, 106
Uhraus, 97
Usko, 29, 78, 81, 97,
100, 108
Vaino, 6
Valtuus, 49
Vanhemmuus, 94
Vanhurskaus, 6
Vastoinkäymiset, 9, 18, 70,
81, 87, 106
Viisaus, 103, 108
Yleiskonferenssi, 4, 115
Ylösnousemus, 12, 111
Ystävällisyys, 91

Presidentti Thomas S. Monson

Tervetuloa konferenssiin

Olemme – – yksimielisiä uskossamme ja halussamme kuunnella meille esitettäviä puheita ja oppia niistä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka iloinen olenkaan voidessani toivottaa teidät tervetulleiksi tähän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesus-kristuksen Kirkon maailmanlaajuiseen konferenssiin. Olemme kokoon-tuneet yhteen suurena perheenä, jossa on yli 15 miljoonaa jäsentä, ja olemme yksimielisiä uskossamme ja halus-samme kuunnella meille esitettäviä puheita ja oppia niistä.

Viimeinen puoli vuotta on kulunut nopeasti, kun kirkon työ on mennyt esteettä eteenpäin. Vain vähän yli kuukausi sitten minulla oli etuoikeus vihkiä Arizonassa Yhdysvalloissa Gilbertin temppeli, upea rakennus. Vihkimistä edeltävänä iltana läheisessä Discovery-puistossa järjestettiin kulttuuritapahtuma. Puolitoistatuntisessa ohjelmassa esiintyi 12 000 nuorta. Tanssiminen, laulaminen ja musiikki-esitykset olivat erinomaisia.

Tuota aluetta oli koetellut erityisen kuiva kausi, ja uskon, että taivaaseen oli lähetetty monia rukouksia useiden edellisten viikkojen aikana, jotta saataisiin kipeästi kaivattua sadetta. Valittavasti sadetta saatiin juuri ennen esitystä, ja sitä saatiin koko tapahtuman ajan! Huolimatta siitä, että nuoret kastuivat sateessa läpimäriksi

ja olivat kylmissään viileässä säässä, me kaikki tunsimme Herran Hengen. Hymyilevät ja innokkaat nuoret miehet ja nuoret naiset esittivät hienosti ohjelman teeman ”Eläkää lujina uskossa” – ajatelkaapa sitä: ”Eläkää lujina uskossa”. Kylmästä ja sateesta huolimatta se oli uskontäyteinen ja innoittava kokemus, jota nämä nuoret tulevat aina arvostamaan ja josta he kertovat tulevina vuosina lapsilleen ja lastenlapsilleen.

Gilbertin temppeli vihittiin seuraavana päivänä. Siitä tuli kirkon 142. toiminnassa oleva temppeli. Toisin kuin edellisenä iltana päivä oli kaunis ja täynnä auringonpaistetta. Vihkimis-tilaisuudet olivat todella innoittavia. Mukanani olivat presidentti Henry B. Eyring, vanhin Tad R. Callister ja sisar Callister, vanhin William R. Walker ja sisar Walker sekä vanhin Kent F. Richards ja sisar Richards.

Toukokuussa vihitään Fort Lauderdaleen temppeli Floridassa Yhdysvalloissa. Muita temppeleitä valmistuu ja vihitään suunnitellusti myöhemmin tänä vuonna. Odotamme, että vuonna 2015 uusia temppeleitä valmistuu ja niitä vihitään monissa osissa maailmaa. Tämä kehitys jatkuu. Kun kaikki aiemmin ilmoitetut

temppelit ovat valmistuneet, meillä on 170 temppeliä toiminnassa eri puolilla maailmaa.

Vaikka tätä nykyä keskitymmekin saamaan valmiiksi aiemmin ilmoitetut temppelit emmekä ilmoita mistään uusista temppeleistä

lähitulevaisuudessa, jatkamme tarpeiden arvioimista ja sijaintipaikkojen etsimistä vielä tulevia temppeleitä varten. Niistä ilmoitetaan sitten tulevissa yleiskonferensseissa. Me olemme temppeleitä rakentavaa ja tempeleissä käyvää kansaa.

Nyt, veljet ja sisaret, olemme innokkaita kuuntelemaan puheita, joita meille tänään ja huomenna esitetään. Ne, jotka tulevat puhumaan meille, ovat tavoitelleet taivaan apua ja johdatusta, kun he ovat valmistaneet puheitaan.

Täytyykäämme kaikki – täällä ja muualla – Herran Hengellä ja ylentykäämme sekä saakaamme innoitusta, kun kuuntelemme ja opimme. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, nimessä. Amen. ■

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Opetuslapseuden hinta – ja siunaukset

Olkaa vahvoja. Eläkää uskollisesti evankeliumin mukaan, vaikka muut ympärillänne eivät eläisi ollenkaan sen mukaan.

Presidentti Monson, me rakastamme sinua. Olet antanut sydämesi ja sielusi jokaiseen kutsu-mukseen, jonka Herra on koskaan sinulle suonut, etenkin siihen pyhään virkaan, joka sinulla nyt on. Koko tämä kirkko kiittää sinua siitä, että palvelet päättäväisesti ja että omistaudut väsymättä velvollisuudelle.

Ihaillen ja rohkaisten jokaista, jonka täytyy pysyä lujana näinä myöhempinä aikoina, sanon kaikille ja etenkin kirkon nuorille, että ellei niin ole jo tapahtunut, te tulette jonakin päivänä huomaamaan, että teitä vaaditaan puolustamaan uskoanne tai ehkä jopa kestäämään jonkin verran huonoa kohtelua pelkästään siksi, että kuulutte Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Sellaiset hetket edellyttävät teiltä sekä rohkeutta että kohteliaisuutta.

Esimerkiksi eräs sisarlähetysaarnaaja kirjoitti minulle äskettäin: ”Toverini ja minä näimme erään miehen istuvan kaupungin aukion penkillä syömässä lounastaan. Kun menimme lähemmäs, hän kohotti katseensa ja näki lähetysaarnajan nimikylttimme. Kauhea ilme silmissään hän hyppäsi pystyyn ja kohotti kätensä lyödäkseen

minua. Väistin juuri ajoissa, mutta hän sylki ruokansa päälleni ja alkoi kiroilla meille mitä hirveimmällä tavalla. Kävelimme pois sanomatta mitään. Kun yritin pyyhkiä ruokaa pois kasvoiltani, tunsin samassa perunasosemöhkäleen iskeytyvän takaraivooni. Joskus on vaikeaa olla lähetysaarnaaja, koska juuri sillä hetkellä halusin kääntyä takaisin, käydä käsiksi siihen miehenkäppäänään ja sanoa: ’ANTEEKSI KUINKA!’ Mutta en tehnyt niin.”

Tälle omistautuneelle lähetysaarnaajalle sanon: rakas lapsi, olet omalla nöyrällä tavallasi astunut niiden erittäin arvostettujen naisten ja miesten piiriin, jotka ovat Mormonin kirjan profeetta Jaakobin sanoin katsoneet Kristuksen kuolemaa ja kärsineet Hänen ristinsä ja kestäneet ”maailman häväistyksen”¹.

Todellakin, Jeesuksesta itsestään Jaakobin veli Nefi kirjoitti: ”Ja pahuutensa tähden maailma ei pidä häntä minkään arvoisena; sen vuoksi he ruoskivat häntä, ja hän sallii sen; ja he lyövät häntä, ja hän sallii sen. Niin, he sylkevät hänen päällensä, ja hän sallii sen ihmislapsia kohtaan tuntemansa rakastavan hyväntahtoisuuden ja pitkämielisyyden tähden.”²

Samaan tapaan kuin Vapahtaja itse koki, jokaisessa sukupolvessa kautta aikain on ollut profeettoja ja apostoleja, lähetysaarnaajia ja jäseniä, jotka ovat tulleet torjutuiksi ja maksaneet tuskallisen korkean hinnan – kaikki ne, jotka ovat pyrkineet kunnioittamaan Jumalan kutsua kohottaa ihmiskuntaa tielle, ”joka on verrattomasti muita parempi”³.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja kysyy: ”Mitäpä tähän enää lisäisin [heistä]? – He tukkivat leijonien kidat, sammuttivat roihuavan tulen ja välttivät miekaniskut – , heistä tuli väkeviä sotureita, he työnsivät takaisin vihollisen joukot. – –

[He näkivät] kuolleet omaisensa [herätettävän eloon] – – , [kun taas] monet kidutettiin hengiltä.

– – Toiset saivat osakseen pilkkaa ja ruoskaniskuja, jopa kahleet ja vankeuden.

Heitä kivitettiin kuoliaaksi, heitä sahattiin kahtia ja surmattiin miekalla lyöden. He joutuivat kuljeksimaan lampaan- ja vuohennahat vaatteinaan, he kärsivät puutetta, heitä ahdistettiin ja piestiin.

He olivat liian hyviä tähän maailmaan, ja niin heidän oli harhailtava autiomaassa ja vuorilla ja asuttava luolissa ja maakuopissa.”⁴

Varmastikin taivaan enkelit itkivät, kun he kirjasivat muistiin tämän opetuslapseuden hinnan maailmassa, joka on usein vihamielinen Jumalan käskyjä kohtaan. Vapahtaja itse vuodatti omia kyyneliään niiden vuoksi, joita oli vuosisatojen kuluessa torjuttu ja surmattu Hänen palveluksessaan. Ja nyt Hänet torjuttiin ja pian surmattaisiin.

”Jerusalem, Jerusalem!” Jeesus itki. ”Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa

poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla.

Kuulkaa siis: teidän temppelinne on jäävä asujaansa vaille.”⁵

Ja siinä on sanoma jokaiselle nuorelle miehelle ja nuorelle naiselle tässä kirkossa. Saatatte miettiä, kannattaako ottaa rohkea moraalinen kanta koulussa tai lähteä lähetystyöhön, jos eniten arvossa pitämiänne uskonkäsityksiä herjataan, tai taistella vastaan suurta osaa yhteiskunnasta, joka toisinaan pilkkaa hartaan uskonnollista elämää. Kyllä kannattaa, koska vaihtoehtona on, että meidän ”temppelemme” jäävät ”asujaansa vaille” jättäen jälkeensä lohduttomia yksilöitä, lohduttomia perheitä, lohduttomia yhteisöjä ja lohduttomia kansakuntia.

Tässä meillä on siis niiden kuorma, jotka on kutsuttu viemään messiaanista sanomaa. Ihmisten opettamisen, kannustamisen ja innostamisen lisäksi (se on opetuslapseuden miellyttävä puoli) näitä samoja viestinviejiä vaaditaan aika ajoin huolestumaan, varoittamaan ja joskus vain itkemään (se on opetuslapseuden tuskallinen puoli). He tietävät aivan hyvin, että maitoa ja hunajaa tulvivaan luvattuun maahan⁶ johtava tie kulkee olosuhteiden pakosta Siinainvuoren yli, joka on täynnään käskyjä siitä, mitä pitää ja mitä ei saa tehdä⁷.

Valitettavasti jumalallisesti säädettyjen käskyjen viestinviejiä eivät ole yhtään sen suosituimpia nykyään kuin he olivat muinoin, kuten ainakin ne kaksi sisarlähetyssaarnaajaa, joiden päälle syljettiin ja heitettiin perunasosetta, voivat nyt vahvistaa. *Viha* on ruma sana, ja silti tänä aikana on niitä, jotka voisivat sanoa moraalittoman Ahabin tavoin: ”Minä vihaan [profeetta Miikaa], sillä hän ei koskaan ennusta minulle hyvää, vaan aina pelkkää pahaa.”⁸ Vastaavanlainen profetan rehellisyyteen kohdistuva viha vei

hengen Abinadilta. Hän sanoikin kuningas Nooalle: ”Koska minä olen sanonut teille totuuden, te olette minulle vihoissanne. – – Koska minä olen puhunut Jumalan sanaa, te olette tuominneet minut, että minä olen järjiltäni”⁹, tai voisimme lisätä: nurkkakuntainen, patriarkaallinen, kiihkomielinen, epäystävällinen, ahdasmielinen, vanhanaikainen ja ikäloppu.

Näin Herra itse valitti profetta Jesajalle:

”[Nämä lapset] eivät tahdo kuulla Herran lakia.

He sanovat näkijöille: ’Älkää nähkö’, ja [profeetoille]: ’Älkää tosia ennustako. Puhukaa sellaista, mikä on meille mieleen, nähkää meille kauniita unia.

Älkää kulkeko suoraa tietä, kääntykää pois polulta, toimittakaa pois näkyvistämme Israelin Pyhä.”¹⁰

Surullista kyllä, nuoret ystäväni, meidän ajallemme on tyypillistä, että jos ihmiset ylipäättään haluavat jumalia, he haluavat niiden olevan jumalia, jotka eivät vaadi paljon, mukavia jumalia, maireita jumalia, jotka eivät keikuta venettä eivätkä edes souda sitä, jumalia, jotka taputtavat meitä

pääläelle, saavat meidät nauramaan ja sitten käskivät meidän mennä matkoihimme poimimaan kukkasia.¹¹

Siinä jos missä ihminen luo Jumalaa omaksi kuvakseen! Joskus – ja tämä tuntuu suurimmalta ironialta – nämä ihmiset rukoilevat Jeesuksen nimeen aivan kuin Hän olisi tällainen ”mukava” Jumala. Ihanko todella? Hän, joka paitsi sanoi, ettemme saa rikkoo käskyjä, sanoi myös, ettemme saa edes *ajatella* rikkovamme niitä. Ja jos ajattelemme rikkovamme niitä, olemme jo rikkoneet niitä sydämesämme. Kuulostaako se ”mukavalta” opilta, joka miellyttää korvaa ja niittää suosiota kylänraitilla?

Ja entäpä ne, jotka haluavat vain katsella syntiä tai koskettaa sitä kauempaa? Jeesus sanoi terävästi, että jos silmäsi viettelee sinua, repäise se irti. Jos kätesi viettelee sinua, hakekaa se poikki.¹² ”En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan”¹³, Hän varoitti niitä, jotka luulivat Hänen puhuvan vain tynnyttäviä latteuksia. Ei ihme, että kuultuaan jokaisen saarnan paikalliset yhteisöt ”alkoivat pyytää, että Jeesus poistuisi siltä

seudulta”¹⁴. Ei ihme, että jokaisen Hänen tekemänsä ihmeen jälkeen Hänen voimansa luettiin paholaisen eikä Jumalan ansioksi.¹⁵ On ilmiselvää, ettei autotarran kysymys ”Mitä Jeesus tekisi?” tuo aina suosittua vastausta.

Kun Jeesuksen palvelutyö kuolevaisuudessa oli huipentumassa, Hän sanoi: ”Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.”¹⁶ Varmistaakseen, että opetuslapset ymmärsivät täsmälleen, millaista tuo rakkaus oli, Hän sanoi: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni”¹⁷, ja se, ”joka jättää laista pois yhdenkin käskyn, vaikkapa kaikkein vähäisimmän, ja siten opettaa, [on] taivasten valtakunnassa [vähäisin].”¹⁸

Tällä planeetalla tarvitaan eniten juuri Kristuksen kaltaista rakkautta, osittain siksi, että vanhurskauden on aina oletettu seuraavan sitä. Jos siis rakkauden on määrä olla tunnussanamme, kuten sen *täytyy* olla, niin sen mukaan, mitä on sanonut Hän, jossa henkilöityy rakkaus, meidän täytyy antaa anteeksi muiden rikkomukset ja kaikki vihjeet sellaiseen kannustamisesta. Jeesus ymmärsi selkeästi sen, minkä moni nykyajan kulttuurissamme näyttää unohtavan: että käsky synnin anteeksiantamisesta (johon Hänellä oli ääretön kyky) on ratkaisevasti erilainen kuin varoitus sen suvaitsemisesta (jota Hän ei koskaan eikä kertaakaan tehnyt).

Ystävät, etenkin nuoret ystäväni,

olkaa rohkeita. Puhdas Kristuksen kaltainen rakkaus, joka on seurausta todellisesta vanhurskaudesta, voi muuttaa maailman. Todistan, että Jeesuksen Kristuksen tosi ja elävä evankeliumi on maan päällä ja että te olette Hänen toden ja elävän kirkkonsa jäseniä, kirkon, joka pyrkii kertomaan evankeliumista. Todistan tästä evankeliumista ja tästä kirkosta ja erityisesti palautetuista pappeuden avaimista, jotka avaavat tien pelastavien toimitusten voimaan ja vaikutukseen. Olen varmempi siitä, että nuo avaimet on palautettu ja että nuo toimitukset ovat jälleen saatavilla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, kuin olen varma siitä, että

seison edessänne tällä puhujakorokkeella ja että te istutte edessäni tässä konferenssissa.

Olkaa vahvoja. Eläkää uskollisesti evankeliumin mukaan, vaikka muut ympärillänne eivät eläisi ollenkaan sen mukaan. Puolustakaa uskonkäsitteitäne kohteliaasti ja myötätuntoisesti, mutta puolustakaa niitä. Kautta aikain innoitetut äänet, myös ne, joita kuullette tässä konferenssissa ja presidentti Thomas S. Monsonin ääni, jota juuri kuulitte, ovat ohjanneet teitä kohti kristillisen opetuslapseuden tietä. Se on kaita tie ja se on kapea tie, jossa ei joi-sakin kohdissa ole juurikaan liikkumavaraa, mutta sen kulkeminen voi olla jännittävää ja menestyksestä, kun pysytte ”lujina Kristuksessa [ja kun] teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan”¹⁹. Noudattaessanne rohkeasti sellaista suuntaa te taotte järkähtämättöntä uskoa, te saatte suojaa huonoilta tuuilta, jotka puhaltavat, jopa nuoilta pyörretuulella, ja te tunnette Lunastajamme kallion kaltaisen vahvuuden. Ja jos rakennatte herpaantumattoman opetuslapseutenne Hänen varaansa, te *ette voi* sortua.²⁰ Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. MK Jaak. 1:8.
2. 1. Nefi 19:9.
3. 1. Kor. 12:31; Et. 12:11.
4. Hepr. 11:32–38.
5. Matt. 23:37–38.
6. Ks. 2. Moos. 3:8.
7. Ks. 2. Moos. 20:3–17.
8. 2. Aik. 18:7.
9. Moosia 13:4.
10. Jes. 30:9–11.
11. Ks. Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 15–16.
12. Ks. Matt. 5:29–30.
13. Matt. 10:34.
14. Mark. 5:17.
15. Ks. Matt. 9:34.
16. Joh. 15:12.
17. Joh. 14:15.
18. Matt. 5:19, kursivointi lisätty.
19. 2. Nefi 31:20.
20. Ks. Hel. 5:12.

Vanhin Ronald A. Rasband

seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta

Opetuslapseuden riemullinen taakka

Tuen antaminen johtajillemme on etuoikeus. Sen mukana tulee henkilökohtainen vastuu jakaa heidän taakkansa ja olla Herran – opetuslapsia.

Viiime vuonna 20. toukokuuta suuri pyörremyrsky moukaroi Oklahoma Cityn esikaupunkialueita Amerikan sydänmaalla jättäen jälkeensä yli puolitoista kilometriä leveän ja 27 kilometriä pitkän tuhoalueen. Tämä myrsky, tuhoisien pyörremyrskyjen ankara hyökkäys, muutti maisemaa ja tiellään olleiden ihmisten elämää.

Vain viikko tuon massiivisen myrskyn jälkeen minä sain tehtäväkseni käydä alueella, jolla taloja ja omaisuutta oli siellä täällä hajallaan seudulla, joka oli tuhoutunut maan tasalle.

Ennen lähtöäni puhuin rakkaan profeettamme presidentti Thomas S. Monsonin kanssa, joka nauttii suuresti tuollaisista Herran puolesta suoritetuista palvelutehtävistä. Koska kunnioitan sekä hänen virkaansa että myös hänen hyvyytään, kysyin: ”Mitä haluat minun tekevän? Mitä haluat minun sanovan?”

Hän tarttui minua lempeästi kädestä, aivan kuten hän olisi tehnyt kunkin uhrin ja jokaisen hävitystä raivaavan kohdalla, jos hän olisi ollut paikan päällä, ja sanoi:

”Ensinnäkin kerro heille, että minä rakastan heitä.

Toiseksi kerro heille, että minä rukoilen heidän puolestaan.

Kolmanneksi kiitäthän kaikkia niitä, jotka auttavat.”

Koska olen seitsemänkymmenen johtokunnan jäsen, tunsin harteillani niiden sanojen painon, jotka Herra sanoi Moosekselle:

”Kokoa Israelin vanhimmista seitsemänkymmentä miestä, joiden tiedät olevan arvossa pidettyjä kansan johtajia – –.

Minä laskeudun sinne puhumaan kanssasi ja siirrän sinusta [Mooses] heihin sitä henkeä, jonka olet saanut. Näin he voivat auttaa sinua huolehtimaan kansasta, eikä sinun enää tarvitse yksin kantaa koko taakkaa.”¹

Nämä ovat sanoja muinaisilta ajoilta, mutta Herran toimintatavat eivät ole muuttuneet.

Herra on kutsunut kirkkoonsa tällä hetkellä 317 seitsenkymmentä, jotka palvelevat 8 koorumissa, auttamaan kahtatoista apostolia kantamaan ensimmäiselle presidenttikunnalle uskotua taakkaa. Tunnen riemuiten tuon vastuun sieluni syvässä sopukoissa asti,

kuten tuntevat muutkin johtavat veljet. Me emme kuitenkaan ole ainoita, jotka auttavat tässä ihmeellisessä työssä. Koska me olemme jäseniä maailmanlaajuisessa kirkossa, meillä kaikilla on suurenmoinen tilaisuus olla siunaukseksi muiden elämässä.

Sain oppia rakkaalta profeetaltamme, mitä myrskyn heittelemät ihmiset tarvitsevat – rakkautta, rukouksia ja arvostusta auttavia käsiä kohtaan.

Tänä iltapäivänä jokainen meistä kohottaa oikean kätensä ja hyväksyy ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Se ei ole pelkkä muodollisuus eikä sitä ole varattu ainoastaan niille, jotka kutsutaan ylimpiin johtotehtäviin. Tuen antaminen johtajillemme on etuoikeus. Sen mukana tulee henkilökohtainen vastuu jakaa heidän taakkansa ja olla Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Presidentti Monson on sanonut:

”Ympärillämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuamme, tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme – ovat he sitten

perheenjäseniä, ystäviä, tuttavuuksia tai tuntemattomia. Me olemme Herran kätet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta. – –

’Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä – –, sen te olette tehneet minulle’ [Matt. 25:40].”²

Vastaammeko me rakastavasti, kun meillä on mahdollisuus täyttää jonkun tarpeita käymällä hänen luonaan tai soittamalla hänelle, kirjoittamalla viesti tai viettämällä päivää hänen kanssaan? Vai olemmeko me kuin se nuorukainen, joka vahvisti noudattavansa kaikkia Jumalan käskyjä:

”Kaikkia niitä olen noudattanut – –, mitä vielä puuttuu?”

Jeesus sanoi hänelle: ’Jos tahdot olla täydellinen, niin mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille. Silloin sinulla on aarre taivaissa. Tule sitten ja seuraa minua.’”³

Nuorukainen kutsuttiin suurempaan palvelutyöhön Herran rinnalle, tekemään Jumalan valtakunnan työtä maan päällä, mutta hän kääntyi pois, ”sillä hänellä oli paljon omaisuutta.”⁴

Entäpä meidän maallinen omaisuutemme? Näemme, mitä pyörremyrsky

voi tehdä sille vain muutamassa minuutissa. Meille jokaiselle on hyvin tärkeää pyrkiä kokoamaan hengellisiä aarteitamme taivaaseen – käyttäen aikaamme, kykyjämme ja tahdonvapauttamme Jumalan palveluksessa.

Jeesus Kristus esittää edelleenkin kutsun: ”Tule – – ja seuraa minua.”⁵ Hän kulki kotimaassaan seuraajiensa kanssa osoittaen epäitsekkyyttä. Hän kulkee edelleen meidän kanssamme, seisoo vierellämme ja johtaa meitä. Me noudatamme Vapahtajan täydellistä esimerkkiä, kun tunnustamme Hänet ja kunnioitamme Häntä, joka on kantanut meidän kaikkien taakat pyhässä ja pelastavassa sovituksessaan – kaikkein suurimpana palvelutekona. Hän pyytää meiltä jokaiselta, että olemme kykeneviä ja halukkaita ottamaan päällemme opetuslapsuuden riemullisen ”taakan”.

Ollessani Oklahomassa minulla oli tilaisuus tavata muutamia perheitä, joiden elämään voimallinen pyörremyrsky oli vaikuttanut tuhoisasti. Kun kävin Sorrelsin perheen luona, minua liikutti erityisesti se, mitä heidän tyttärensä Tori, joka oli tuolloin viidesluokkalainen Plaza Towerin alakoulussa, oli kokenut. Hän ja hänen äitinsä ovat kanssamme täällä tänään.

Tori ja joukko hänen ystäviään etsivät suojaa koulun käymälätiloista, kun pyörremyrsky ylisi läpi koulun. Kuunnelkaa, kun luen Torin omin sanoin, mitä tuona päivänä tapahtui:

”Kuulin, kuinka kattoon osui jotakin. Ajattelin, että se oli vain rae-kuuro. Ääni voimistui koko ajan. Pidin rukouksen, että taivaallinen Isä suojeleisi meitä kaikkia ja pitäisi meidät turvassa. Yhtäkkiä kuulimme äänekkään imaisun, ja katto katosi aivan päämme yläpuolelta. Tuuli hirveästi ja rojua lenteli ympäriinsä ja osui joka puolelle minua. Ulkona oli pimeämpää ja näytti siltä kuin taivas olisi musta, mutta se

ei ollut taivas – se oli pyörremyrskyn sisus. Suljin vain silmäni ja toivoin ja rukoilin, että se olisi pian ohi.

Yhtäkkiä tuli aivan hiljaista.

Kun avasin silmäni, näin stop-merkin aivan silmiäni edessä! Se oli melkein kiinni nenässäni.”⁶

Tori, hänen äitinsä, kolme Torin sisarusta ja lukuisa joukko ystäviä, jotka olivat myös koulussa hänen kanssaan, selviytyivät kuin ihmeen kaupalla pyörremyrskystä. Seitsemän heidän koulutovereistaan ei selviytynyt.

Sinä viikonloppuna pappeusveljet antoivat monia siunauksia jäsenille, jotka olivat kärsineet myrskyssä. Minä tunsin itseni nöyräksi antaessani siunauksen Torille. Kun laskin käteni hänen päänsä päälle, mieleen tuli yksi mieluinen pyhien kirjoitusten kohta: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.”⁷

Neuvoin Toria muistamaan päivän, jolloin Herran palvelija laski kätensä hänen päänsä päälle ja lausui, että enkelit olivat suojelleet häntä myrskyssä.

Se, että pyrimme pelastamaan toistemme, oli tilanne mikä hyvänsä, on rakkauden iankaikkinen mitta. Tämä on sitä palvelua, jota näin omin silmin Oklahomassa sillä viikolla.

Usein meille annetaan mahdollisuus auttaa muita, kun he tarvitsevat apua. Meillä jokaisella kirkon jäsenellä on pyhä tehtävä ”[kantaa toistemme] kuormia, jotta ne olisivat keveitä”⁸, ”[surra] surevien kanssa”⁹, ”[nostaa] hervonneita käsiä ja [vahvistaa] voimattomia polvia”¹⁰.

Veljet ja sisaret, kuinka kiitollinen Herra onkaan teille aivan jokaiselle niistä lukemattomista palvelun tunteista ja palveluteoista, olivatpa ne suuria tai pieniä, joita te niin runsaasti ja ystävällisesti suotte joka päivä.

Kuningas Benjamin opetti Mormonin kirjassa: ”Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa.”¹¹

Se, että keskitymme palvelemaan veljiämme ja sisariamme, voi johtaa meidät tekemään jumalallisia päätöksiä päivittäisessä elämässämme ja valmistaa meitä arvostamaan ja rakastamaan sitä, mitä Herra rakastaa. Kun teemme niin, me todistamme omalla elämällämme, että olemme Hänen opetuslapsiaan. Tehdessämme Hänen työtään me tunnemme Hänen Henkensä kanssamme. Todistuksemme, uskomme, luottamuksemme ja rakkautemme vahvistuvat.

Tiedän, että Lunastajani Jeesus Kristus elää ja että Hän puhuu tänä meidän aikanamme profetalleen ja

profeettansa kautta, joka on rakas presidenttimme Thomas S. Monson.

Rukoukseni on, että me kaikki kokisimme sen ilon, jonka saamme, kun teemme pyhää palvelutyötä kantaen toistemme taakkoja, myös niitä yksinkertaisia ja pieniä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 4. Moos. 11:16–17.
2. ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 86–87.
3. Matt. 19:20–21.
4. Matt. 19:22.
5. Matt. 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrelsin kokemus, kerrottu 16. tammikuuta 2014.
7. OL 84:88.
8. Moosia 18:8.
9. Moosia 18:9.
10. OL 81:5.
11. Moosia 2:17.

Vanhin Carlos H. Amado
seitsemänkymmenen koorumista

Kristus, Lunastaja

[Lunastajan uhri] on ollut siunaukseksi kaikille, ensimmäisenä olleesta Adamista kaikkein viimeisimpään ihmisolentoon.

Jeesus Kristus, Jumalan Poika, syntyi ja kuoli ainutlaatuisissa olosuhteissa. Hän varttui ja eli vaatimattomissa oloissa, vailla aineellisia asioita. Hän sanoi omasta itsestään: ”Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi” (Luuk. 9:58).

Hän ei koskaan saanut kunnianosoituksia, suosiota, tunnustusta tai etuoikeuksia maailman poliittisilta johtajilta tai oman aikansa uskonnollisilta johtajilta. Eikä Hän koskaan istunut synagogien etumaisilla istuimilla.

Hänen saarnansa olivat helppotajuisia, ja vaikka kansanjoukot seurasivat Häntä, Hänen palvelutyöhönsä kuului aina ihmisten siunaaminen yksi kerrallaan. Hän teki lukemattomia ihmetekojä niiden keskuudessa, jotka pitivät Häntä Jumalan lähettämänä.

Hän antoi apostoleilleen valtuuden ja voiman tehdä ihmeitä ”ja vielä suurempiakin” tekoja (Joh. 14:12) kuin ne, joita Hän teki, mutta Hän ei koskaan antanut heille erioikeutta antaa syntejä anteeksi. Hänen vihamiehensä suuttuivat kuullessaan Hänen sanovan: ”Mene, äläkä enää tee syntiä” (Joh. 8:11) tai ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi” (Luuk. 7:48). Tuo oikeus kuului yksinomaan Hänelle, koska Hän on Jumalan Poika ja koska Hän maksaisi noista synneistä omalla sovituksellaan.

Hänen valtansa voittaa kuolema

Hänen valtansa voittaa kuolema oli jälleen yksi jumalallinen ominaisuus. Suuri Jairos, synagogan esimies, pyysi Häntä ”tulemaan kotiinsa. Hänen ainoa lapsensa, – – tytär, oli kuolemaisillaan.” (Luuk. 8:41–42.) Mestari kuuli hänen pyyntönsä. Heidän vielä kävellessään tuli Jairoksen luo palvelija, joka sanoi hänelle: ”Tyttäreni on kuollut. Älä enää vaivaa opettajaa.” (Luuk. 8:49.) Saavuttuaan taloon Jeesus pyysi kaikkia menemään ulos. Hän otti heti tyttöä kädestä ja sanoi tälle: ”Nouse!” (Luuk. 8:54.)

Toisella kerralla, kun Hän oli matkalla Nainin kaupunkiin, Hän kohtasi hautajaiskulkueen, jossa eräs leskiäiti suri ainoan poikansa kuolemaa. Täynnä sääliä Hän kosketti paareja ja sanoi: ”Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse!” (Luuk. 7:14.) Nähdessään ihmeteon ihmiset huudahtivat: ”Meidän keskuuteemme on ilmaantunut suuri profeetta. Jumala on tullut kansansa avuksi.” (Luuk. 7:16.) Tämä ihme oli vieläkin huomionarvoisempi, koska nuorukainen oli jo julistettu kuolleeksi ja he olivat menossa hautaamaan hänet. Kahden nuoren herättyä henkiin todisteet Jeesuksen valtuudesta ja vallasta voittaa kuolema hämmästyttivät uskovia ja täyttivät parjaajat pelolla.

Kolmas tapaus oli kaikkein vaikuttavin. Martta, Maria ja Lasarus olivat sisaruksia, joiden luona Kristus usein vieraili. Kun ihmiset kertoivat Hänelle, että Lasarus oli sairaana, Hän viipyi kaksi päivää ennen kuin Hän lähti perheen luokse. Lohduttaessaan Marttaa tämän veljen kuoltua Hän todisti tälle varmasti: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin.” (Joh. 11:25.)

Kun Vapahtaja pyysi surijoita ottamaan kiven pois haudan suulta, Martta kuiskasi Hänelle arasti: ”Herra, hän haisee jo. Hän on siellä nyt neljättä päivää.” (Joh. 11:39.)

Silloin Jeesus muistutti hänelle hellästi: ”Enkö sanonut sinulle, että jos uskot, saat nähdä Jumalan kirkkauden?” (Joh. 11:40.) Sen sanottuaan Hän huusi kovalla äänellä:

”Lasarus, tule ulos!”

Silloin kuollut tuli haudasta.” (Joh. 11:43–44.)

Koska Lasarus oli ollut haudassa neljä päivää, Jumalan Pojan vihamiehet joutuivat kohtaamaan kiistämättömän todistusaineiston, jota he eivät voineet jättää huomiotta, vähätellä tai vääristellä. Mielettömästi ja pahansuovasti ”siitä päivästä lähtien neuvoston tavoitteena oli surmata Jeesus” (Joh. 11:53).

Uusi käsky

Elävä Kristus vietti myöhemmin Jerusalemissa viimeistä pääsiäisjuhlaansa yhdessä apostoliensa kanssa, asetti sakramenttitoimituksen ja antoi heille käskyn rakastaa toinen toistaan palvelemalla toisiaan vilpittömästi.

Hänen kärsimyksensä Getsemanessa

Sen jälkeen, ylevimpänä osoituksena Hänen rakkaudestaan ihmiskuntaa kohtaan – ja täysin omasta vapaasta tahdostaan – Hän kulki rohkeasti ja päättäväisesti kohti kaikkein vaativinta koetustaan. Getsemanen puutarhassa,

täydellisessä yksinäisyydessä, Hän kärsi kaikkein ankarinta tuskaa vuotaen verta jokaisesta huokosestaan. Alistuen täysin Isänsä edessä Hän sovitti meidän syntimme ja otti myös päälleen meidän sairautemme ja ahdinkomme voidakseen tietää, kuinka Hän voisi auttaa meitä (ks. Alma 7:11–13).

Olemme kiitollisuudenvelassa Hänelle ja taivaalliselle Isällemme, koska Hänen uhrinsa on ollut siunaukseksi kaikille, ensimmäisenä olleesta Aadamista kaikkein viimeimpään ihmisolentoon.

Vapahtajan tuomitseminen ja ristiinnaulitseminen

Kun Hänen tuskansa Getsemanessa päättyi, Hän antoi itsensä

vapaaehtoisesti parhaajensa käsiin. Yksi Hänen rakkaimmistaan kavalsi Hänet, ja Hän sai pikaisen tuomionsa tavalla, joka oli sekä epäoikeudenmukainen että laitton – oikeudenkäynnissä, joka oli sekä manipuloitu että vaillinainen. Vielä samana iltana Hän sai syytteen jumalanpilkasta ja Hänet tuomittiin kuolemaan. Hänen vihamiehensä olivat täynnä vihaa ja kostonhimoa – koska Jeesus oli todistanut heille olevansa Jumalan Poika – ja he juonittelivat Pilatuksen tuomitsemaan Hänet. Sen vuoksi he muuttivat syytteen jumalanpilkasta kansankiihotukseksi, jotta Hän kuolisi ristiinnaulittuna.

Hänen tuomionsa roomalaisten käsissä oli vieläkin julmempi: heidän

pilkkinsa ja halveksuntansa Hänen hengellistä valtakuntaansa kohtaan, nöyryyttävä kruunaaminen piikkikruunulla, Hänen tuskallinen ruoskimisensa ja pitkittynyt kärsimyksensä julkisesti ristiinnaulittuna olivat kaikki selvänä varoituksena jokaiselle ihmiselle, joka mahdollisesti uskaltaisi julistaa olevansa Hänen opetuslapsensa.

Jokaisena kärsimyksensä hetkenä maailman Lunastaja osoitti poikkeuksellista itsehillintää. Hän ajatteli aina toisten siunaamista; Hän pyysi ystävällisesti ja lempeästi Johannesta huolehtimaan äidistään Mariasta. Hän pyysi taivaallista Isäänsä antamaan anteeksi kuolemanrangaistuksen täytäntöönpanijoille, jotka ristiinnaulitsivat Hänet. Kun Hänen työnsä

maan päällä oli tehty, Hän uskoi henkensä Jumalalle ja henkäisi viimeisen kerran. Kristuksen fyysinen ruumis vietiin hautakammioon, ja se pysyi siellä kolme päivää.

Lunastajan työ kuolleiden parissa

Sillä aikaa kun Vapahtajamme opetuslapset kärsivät murheissaan, lannistuneina ja epävarmuudessa, Hänen palvelutehtävänsä laajeni uudella tavalla, mikä kuului toiseen vaiheeseen Hänen Isänsä ihmeellisessä suunnitelmassa. Kolme päivää kestäneen lyhyen ajan Hän työskenteli väsymättä järjestäen suunnattoman pelastustyön kuolleiden keskuudessa. Nuo päivät kuuluivat Jumalan

perheen kaikkein toiveikkaimpiin päiviin. Tuon käyntinsä aikana Hän järjesti uskolliset seuraajansa viemään lunastuksen ilosanoman niille, jotka eivät eläessään olleet saaneet tietää ihmeellisestä suunnitelmasta tai jotka olivat hylänneet sen. Nyt heillä olisi mahdollisuus vapautua vankeudestaan ja tulla sekä elävien että kuolleiden Jumalan lunastamiksi (ks. OL 138:19, 30–31).

Ylösnousemuksen esikoiset

Kun Hänen työnsä henkimaailmassa oli tehty, Hän palasi maan päälle – yhdistääkseen henkensä fyysiseen ruumiiseensa iankaikkisuudeksi. Vaikka Hän oli täydellisesti osoittanut

valtansa voittaa kuoleman, pyhien kirjoitusten kertomukset ihmisistä, jotka Hän herätti henkiin ennen ylösnousemustaan, osoittavat, että he palasivat takaisin vain ihmeellisellä tavalla pidennettyyn elämään; he tulisivat vielä kuolemaan.

Kristus oli ensimmäinen ylösnousut, joka ei koskaan enää kuolisi ja jolla oli ikuisesti täydellinen, iankaikkinen ruumis. Ylösnouseksessa tilastaan Hän ilmestyi Marialle, joka alkoi palvella Häntä heti Hänet tunnistettuaan. Lunastajamme varoitti häntä hyvin lempeästi uudesta ja ihmeellisestä tilastaan: ”Älä koske minuun. Minä en vielä ole noussut Isän luo.” (Joh. 20:17.) Se oli lisätodistus siitä, että Hänen palvelutehtävänsä henkimaailmassa oli todellinen ja täytetty. Sitten – käyttäen sanoja, jotka vahvistivat Hänen ylösnousemuksensa todellisuuden – Hän sanoi: ”Minä nouse oman Isäni ja teidän Isänne luo, oman Jumalani ja teidän Jumalanne luo” (Joh. 20:17). Mentyään Isänsä luokse Hän palasi jälleen takaisin ja ilmestyi apostoleilleen. ”Hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Ilo valtasi opetuslapset, kun he näkivät Herran.” (Joh. 20:20.)

Lunastaja palaa takaisin

Minä todistan, että Kristus palaa takaisin hyvin erilaisella tavalla kuin Hän tuli ensimmäisen kerran. Hän tulee voimassa ja kirkkaudessa, yhdessä oikeamielisten ja uskollisten pyhien kanssa. Hän tulee kuninkaiden Kuninkaana ja herrojen Herrana, Rauhan Ruhtinaana, luvattuna Messiaana, Vapahtajana ja Lunastajana, tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Rakastan ja palvelen Häntä koko sydämestäni ja rukoulen, että me palvelisimme iloisina ja omistautuen ja että me pysyisimme uskollisina Hänelle loppuun saakka. Hänen, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Aamen. ■

Linda S. Reeves

toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Kristukseen keskittyvä koti – suoja pornografiaa vastaan

Suurenmoisin suodatin maailmassa – – on se henkilökohtainen sisäinen suodatin, joka tulee siitä, että meillä on syvä ja pysyvä todistus.

Rakkaat veljet ja sisaret, tänään olen siunattu, sillä yleisön joukossa on 13 vanhinta lastenlastani. Se on saanut minut kysymään: ”Mitä haluan lastenlasteni tietävän?” Tänä aamuna haluaisin puhua suoraan omalle perheelleni ja teidän perheellenne.

Me johtohenkilöt olemme yhä huolestuneempia siitä tuhosta, jota pornografia aiheuttaa kirkon jäsenten ja heidän perheidensä elämässä. Saatana hyökkää ennen kuulumattomalla raivolla.

Yksi syy siihen, miksi olemme täällä maan päällä, on oppia hallitsemaan kuolevaisen ruumiimme intohimoja ja tuntemuksia. Nämä Jumalalta saamamme tunteet auttavat meitä niin, että haluamme mennä naimisiin ja saada lapsia. Miehen ja naisen välisen intiimin aviosuhteen, joka tuo lapsia kuolevaisuuteen, on myös tarkoitus olla kaunis, rakkaudentäyteinen kokemus, joka sitoo yhteen kaksi omistautunutta sydäntä yhdistäen sekä hengen että ruumiin ja saa

aikaan ilon ja onnen täyteyden, kun opimme asettamaan toinen toisemme ensimmäiselle sijalle. Presidentti Spencer W. Kimball on opettanut, että avioliitossa ”puoliso tulee tärkeimmälle sijalle aviomiehen tai aviovaimon elämässä, eikä – – mikään muu harrastus tai henkilö tai asia tule koskaan astumaan aviokumppania tärkeämmälle sijalle. – –

Avioliitto edellyttää täyttä uskollisuutta.”¹

Monta vuotta sitten yksi lapsistamme oli huomattavan ahdistunut. Menin tytön huoneeseen, jossa hän sitten avautui ja selitti minulle olleensa erään ystävänsä luona ja sattumalta nähneensä televisiosta hätkähdyttäviä ja hämmentäviä kuvia alastoman miehen ja naisen puuhista. Hän alkoi nyyhkyttää ja kertoi, kuinka hirveältä hänen näkemänsä hänestä tuntui, ja hän toivoi saavansa sen pois mielestään. Olin todella kiitollinen siitä, että hän halusi uskoutua minulle. Se antoi minulle mahdollisuuden tyyntytellä

hänen viatonta ja tuskaista sydäntään ja auttaa häntä tietämään, kuinka saada apua Vapahtajamme sovituksen ansiosta. Muistan pyhät tunteeni, kun me, äiti ja tytär, polvistuimme yhdessä rukoilemaan saadaksemme apua taivaalliselta Isältämme.

Monet lapset, nuoret ja aikuiset joutuvat tahtomattaan näkemään pornografiaa, mutta kasvava määrä sekä miehiä että naisia päättää katsella sitä, ja se vetää heitä puoleensa tavan takaa, kunnes se aiheuttaa riippuvuuden. Nämä ihmiset saattavat koko sydämeästään haluta pois tästä ansasta, mutta he eivät useinkaan pysty selviytymään siitä omin avuin. Kuinka kiitollisia olemmekaan, kun nämä rakkaat päättävät uskoutua meille vanhemmille tai jollekulle kirkon johtohenkilölle. Meidän on parasta olla reagoimatta siihen järkyttyen, suuttuen tai torjuen. Se voi aiheuttaa sen, etteivät he enää puhu asiasta.

Meidän vanhempien ja johtohenkilöiden täytyy neuvoa lapsiamme ja nuoriamme jatkuvasti sekä kuunnella heitä rakastaen ja ymmärtäen. Heidän täytyy tietää pornografian vaaroista ja siitä, kuinka se valtaa elämän aiheuttamalla Hengen menettämisen, tunteiden vääristymistä, vilpillisyyttä, ihmissuhteiden särkymistä ja itsehillinnan menetystä sekä nielaisemalla lähes kaiken ajan, ajatukset ja energian.

Pornografia on häpeällisempää, paheellisempää ja yksityiskohtaisempää kuin koskaan aiemmin. Kun neuvoimme lapsiamme, voimme yhdessä luoda oman perheemme suunnitelman mittapuineen ja rajoineen. Voimme ehkäistä ongelmia ennalta ja suojella kotiamme käyttämällä elektronisissa laitteissa tarvittavia suodattimia. Vanhemmat, olemmeko tietoisia siitä, että tietokoneiden sijaan suurimpana syyllisenä ovat mobiililaitteet, joissa on internetyhteys?²

Raymond, Alberta, Kanada

Nuoret ja aikuiset, jos olette joutuneet Saatanan virittämään pornografian ansaan, muistakaa, kuinka armollinen rakas Vapahtajamme on. Ymmärrätekö te, kuinka syvästi Herra rakastaa teitä ja pitää teitä arvossa, tälläkin hetkellä? Vapahtajallamme on voima puhdistaa ja parantaa teidät. Hän voi poistaa tuntemanne tuskan ja murheen ja tehdä teidät jälleen puhtaiksi sovituksensa voiman ansiosta.

Me johtohenkilöt olemme myös hyvin huolissamme pornografiariippuvuudesta kärsivien puolisoista ja perheestä. Vanhin Richard G. Scott on pyytänyt hartaasti: ”Ellette ole itse syyllisiä vakavaan syntiin, älkää kärsikö tarpeettomasti toisen syntien seurauksista. – – Voitte tuntea myötätuntoa. – – Teidän ei kuitenkaan pidä ottaa kannettavaksenne vastuuta noista teoista.”³ Tietäkää, että te ette ole yksin. On olemassa apua. Saatavana on riippuvuuksista toipumisen ohjelman tapaamisia puolisoille, muun muassa puhelintapaamisia, jolloin puoliset voivat soittaa kokouspaikalle ja osallistua tapaamiseen omasta kodistaan käsin.

Veljet ja sisaret, kuinka me suojellemme lapsiamme ja nuoriamme? Suodattimet ovat hyödyllisiä välineitä, mutta suurenmoisin suodatin maailmassa, loppujen lopuksi ainoa toimiva, on se henkilökohtainen sisäinen suodatin, joka tulee siitä, että meillä on syvä ja pysyvä todistus taivaallisen Isämme rakkaudesta ja Vapahtajamme sovitushrista meidän jokaisen puolesta.

Kuinka johdatamme lapsemme kokemaan syvän kääntymyksen ja

pääsemään osallisiksi Vapahtajamme sovituksesta? Rakastan profeetta Nefin julistusta siitä, mitä hänen kansansa teki vahvistaakseen oman aikansa nuoria: ”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta [ja] me profetoimme Kristuksesta – –, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa.”⁴

Kuinka voimme tehdä sen omassa kodissamme? Jotkut teistä ovat kuulleet minun kertovan siitä, miten ylivoimaisena mieheni Mel ja minä koimme neljän pienen lapsen vanhempina olemisen. Kohdatessamme vanhemmuuden haasteita ja yrittäessämme selviytyä elämän vaatimuksista, kaipasimme epätoivoisesti apua. Rukoilimme ja anoimme tietääksemme, mitä tehdä. Saamamme vastaus oli selvä: ”Ei haittaa, jos koti on sotkuinen ja lapset ovat vielä yöpuvuissaan ja jotkin tehtävät ovat jääneet tekemättä. Ainoat asiat, jotka kotona todella täytyy saada tehtyä, ovat päivittäinen pyhien kirjoitusten tutkiminen ja rukous sekä viikoittainen perheiltä.”

Yritimme toki tehdä näitä asioita, mutta ne eivät aina olleet ensimmäisellä sijalla, ja kaiken kaaoksen keskellä ne jäivät joskus tekemättä. Me muutimme painopistettä ja yritimme olla kantamatta huolta vähemmän tärkeistä asioista. Aloimme keskittyä siihen, että puhumme, riemuitsemme, saarnaamme ja todistamme Kristuksesta pyrkimällä rukoilemaan ja tutkimaan pyhiä kirjoituksia päivittäin ja pitämään perheillän joka viikko.

Äskettäin eräs ystäväni varoitti minua: ”Kun pyydät sisaria lukemaan pyhiä kirjoituksia ja rukoilemaan enemmän, se aiheuttaa heille stressiä. Heidän mielestään heillä on jo liian paljon tekemistä.”

Veljet ja sisaret, minun täytyy omien

kokemusteni ja mieheni kokemusten tuoman tiedon perusteella todistaa päivittäisen pyhien kirjoitusten tutkimisen, rukouksen ja viikoittaisen perheillan siunauksista. Juuri näiden asioiden tekeminen auttaa lievittämään stressiä, antaa suuntaa elämällemme ja lisää varjelusta kodissamme. Jos pornografia tai muut haasteet sitten hyökkäävät perhettämme vastaan, voimme pyytää apua Herralta ja odottaa saavamme Hengen suurenmoista ohjausta tietäen, että olemme tehneet sen, mitä Isämme on pyytänyt meitä tekemään.

Veljet ja sisaret, jos kodissamme ei ole harjoitettu näitä tapoja, voimme kaikki aloittaa nyt. Jos lapsemme ovat vähän vanhempia ja kieltäytyvät tulemasta mukaan, voimme aloittaa itseksemme. Kun teemme niin, Hengen vaikutus alkaa täyttää kotimme ja elämämme ja ajan myötä lapsemme saattavat reagoida siihen.

Muistakaa, että elävät apostolit ovat luvanneet myös, että kun etsimme esivanhempiemme nimiä ja valmistamme omien sukulaistemme nimiä temppeleihin, meitä varjellaan nyt ja kautta koko elämämme, kun pidämme itsemme kelvollisina saamaan temppeliisuutuksen.⁵ Millaisia lupauksia!

Nuoret, ottakaa vastuu omasta hengellisestä hyvinvoinnistanne. Sulkekaa puhelimenne, mikäli se on tarpeen, laulakaa jotakin Alkeisyhdistyksen laulua, rukoilkaa apua, ajatelkaa jotakin pyhien kirjoitusten kohtaa, poistukaa kesken elokuvanäytöksen, ajatelkaa Vapahtajaa, nauttikaa sakramentti kelvollisina, tutkikaa *Nuorten voimaksi* -kirjasta, olkaa esimerkkinä ystävilleenne, uskoutukaa äidillenne tai isällenne, menkää tapaamaan piispaanne, pyytäkää apua ja hakeutukaa ammattiauttajien luo, mikäli tarpeen.

Mitä haluan lastenlasteni tietävän? Haluan heidän ja teidän tietävän, että

minä tiedän Vapahtajan elävän ja rakastavan meitä. Hän on maksanut syntiemme hinnan, mutta meidän täytyy polvistua taivaallisen Isämme edessä syvässä nöyryydessä, tunnustaa syntimme ja anoa Häneltä anteeksi-antoa. Meidän täytyy haluta muuttaa sydäntämme ja halujamme sekä nöyrytyä tarpeeksi pyytääksemme apua ja anteeksiantoa niiltä, joita olemme ehkä loukanneet tai jotka olemme hylänneet.

Tiedän, että Joseph Smith näki Jumalan, taivaallisen Isämme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen. Todistan, että meillä on elävä profeetta maan päällä – presidentti Thomas S. Monson. Todistan myös, että emme koskaan joudu harhaan, jos kuuntelemme Jumalan profeetan neuvoja. Todistan liittojemme voimasta ja tempelin siunauksista.

Tiedän, että Mormonin kirja on totta! En pysty selittämään tämän

suurenmoisen kirjan voimaa. Tiedän vain, että rukoukseen yhdistettynä Mormonin kirjassa on voima suojella perheitä, vahvistaa ihmissuhteita ja antaa henkilökohtaista luottamusta Herran edessä. Todistan näistä asioista Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 214.
2. Ks. Clay Olsen, "What Teens Wish Parents Knew", puhe Utah Coalition Against Pornography -konferenssissa, 22. maaliskuuta 2014; utahcoalition.org.
3. "Raskaista kuormista vapautuminen", *Liahona*, marraskuu 2002, s. 88.
4. 2. Nefi 25:26.
5. Ks. David A. Bednar, "Lasten sydämet kääntyvät", *Liahona*, marraskuu 2011, s. 24–27; Richard G. Scott, "Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 93–95; Neil L. Andersen, "Find Our Cousins", puhe RootsTech 2014 -sukututkimuskonferenssissa, 8. helmikuuta 2014, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

Hengellisiä pyörretuulia

Älkää antako pyörretuulien vetää teitä alas. Tämä on teidän aikaanne – seisoa lujina Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina.

Tervehdin teitä tänä aamuna – etenkin nuoria, joita on sekä täällä konferenssikeskuksessa että joka puolella maailmaa. Nuoret ovat valittu sukupolvi, jolla on määränpää, ja puhun erityisesti teille.

Monia vuosia sitten kun olimme käymässä sukulaistemme luona Floridassa, pyörremyrsky iski melko lähelle meitä. Eräs talovaunussa asuva nainen haki suojaa wc:stään. Vaunu alkoi täristä. Kului muutama hetki. Sitten hän kuuli naapurinsa äänen: ”Minä olen täällä etuhuoneessa.” Kun hän tuli wc:stä, hän huomasi aivan ällistyneenä, että pyörremyrsky oli nostanut hänen talovaununsa ilmaan, kuljettanut sitä ja pudottanut sen täsmälleen oikein päin hänen naapurinsa talovau-
nun päälle.

Nuoret ystäväni, maailma ei solju rauhallisesti kohti Vapahtajan toista tulemistä. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että ”kaikki [tulee olemaan] levotomuuden vallassa”¹. Brigham Young sanoi: ”Tämän kirkon alkuvaiheissa minulle ilmoitettiin, että kirkko laajeni, menestyisi, kasvaisi ja levittäytyisi, ja että samassa suhteessa kuin evankeliumi leviäisi maan kansojen keskuuteen, myös Saatanan valta lisääntyisi.”²

Huolestuttavampia kuin profetoidut maanjäristykset ja sodat³ ovat ne hengelliset pyörretuulet, jotka voivat temmata teidät hengellisiltä perustuksiltanne ja pudottaa henkenne paikoihin, joita ette koskaan kuvitelleet mahdollisiksi – toisinaan tuskin edes huomaatte, että teitä on siirretty.

Pahimpia pyörretuulia ovat vastustajan kiusaukset. Synti on aina kuulunut maailmaan, mutta koskaan se ei ole ollut niin helposti saatavilla, niin kyltymätöntä ja niin hyväksyttyä. Tietenkin on olemassa eräs väkevä voima, joka voi laannuttaa synnin pyörretuulet. Sitä sanotaan parannukseksi.

Kaikki elämän pyörretuulet eivät ole teidän omaa aikaansaannostanne.

Puista, jotka kasvavat tuulisissa olosuhteissa, tulee vankempia.

Jotkin johtuvat muiden ihmisten vääristä valinnoista ja jotkin vain siitä, että elämme kuolevaisuudessa.

Kun presidentti Boyd K. Packer oli pieni poika, hän sairasti rampauttavan polion. Kun vanhin Dallin H. Oaks oli seitsenvuotias, hänen isänsä kuoli äkillisesti. Kun sisar Carol F. McConkie, joka on Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa, oli teini-ikäinen, hänen vanhempansa erosivat. Teille tulee haasteita, mutta kun luotatte Jumalaan, ne vahvistavat uskoanne.

Luonnossa puista, jotka kasvavat tuulisissa olosuhteissa, tulee vankempia. Kun tuulet piiskaavat nuorta puuntainta, puun sisäiset voimat saavat aikaan kaksi asiaa. Ensiksikin ne saavat juuret kasvamaan nopeammin ja leviämään laajemmalle. Toiseksi puussa olevat voimat alkavat luoda solurakenteita, jotka tosiaankin tekevät rungosta ja oksista paksumpia sekä taipuisampia tuulen paineessa. Nämä vahvemmat juuret ja oksat suojelevat puuta tuulilta, joita varmasti tulee jatkossakin.⁴

Te olette äärimmäisen paljon kallisarvoisempia Jumalalle kuin puut. Te olette Hänen poikiaan ja Hänen tyttäriään. Hän on tehnyt henkenne vahvaksi ja kykeneväksi olemaan sitkeä elämän pyörretuulissa. Nuoruutenne

pyörretuulet, kuten nuorta puuta riopotteleva tuuli, voivat lisätä hengellistä lujuttanne valmistaen teitä tuleviin vuosiin.

Kuinka valmistaudutte pyörretuulinne? ”Muistakaa, – – että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, – – nuolensa pyörretuulussa, – – kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa – – vetääkseen teidät alas – – sen kallion tähden, jolle teidät on rakennettu.”⁵ Siinä on turvanne pyörretuulta vastaan.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Siinä missä kirkon ja yhteiskunnan tasovaatimukset kerran olivat enimmäkseen yhdenmukaisia, välillämme on nyt leveä juopa, ja se laajenee laajenemistaan.”⁶ Tämä juopa aiheuttaa joidenkuiden kohdalla voimakkaita hengellisiä pyörretuulia. Saanen kertoa esimerkin.

Viime kuussa ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista koorumi lähettivät kirjeen kirkon johtajille ympäri maailman. Siinä luki muun muassa: ”Siviililakeihin tehdyt muutokset eivät muuta – eivätkä voikaan muuttaa – sitä moraalilakia, jonka Jumala on säätänyt. Jumala odottaa meidän pitävän kunniaa Hänen käskynsä ja noudattavan niitä riippumatta poikkeavista mielipiteistä ja suuntauksista yhteiskunnassa. Hänen antamansa siveyden laki on selkeä: sukupuolisuhteet ovat soveliaita vain miehen ja naisen välillä, jotka on laillisesti ja lainmukaisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi. Kehotamme teitä tarkastelemaan oppia, joka sisältyy julkaisuun ’Perhe – julistus maailmalle’.”⁷

Kun maailma luisuu pois Herran antamasta siveyden laista, me

emme tee niin. Presidentti Monson on sanonut: ”Ihmiskunnan Vapahtaja on kuvannut itseään sellaiseksi, joka on maailmassa mutta ei maailmasta. Meikin voimme olla maailmassa olematta maailmasta, kun hylkäämme väärät käsitykset ja väärät opetukset ja pysymme uskollisina sille, mitä Jumala on käskenyt.”⁸

Vaikka monet hallintoelimet ja hyvää tarkoittavat ihmiset ovat määritelleet uudelleen avioliittoa, Herra ei ole sitä tehnyt. Aivan alussa Jumala vihki avioliittoon miehen ja naisen – Aadamin ja Eevan. Hänen tahtonaan oli, että avioliiton tarkoitukset ulottuivat aikuisten henkilökohtaista tyydytystä ja täyttymystä paljon pidemmälle, sillä vieläkin tärkeämpää oli luoda sellainen ihanteellinen ympäristö, johon lapset voisivat syntyä ja jossa heitä voitaisiin kasvattaa ja hoivata. Perheet ovat taivaan aarre.⁹

Miksi me puhumme tästä jatkuvasti? Kuten apostoli Paavali on sanonut: ”Emmekä me kiinnitä katsettamme näkyvään vaan näkymättömään.”¹⁰ Herran Jeesusuksen Kristuksen apostoleina meidän tehtävämme on opettaa Luojamme suunnitelmaa lapsiaan

varten ja varoittaa siitä, mitä Hänen käskyjensä sivuuttamisesta seuraa.

Puhuin hiljattain erään lehvänsitojan kanssa, joka asuu Yhdysvalloissa. Lainaen hänen sähköpostiviestiään:

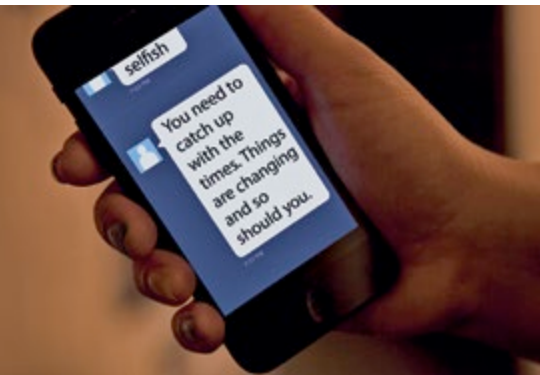
”Tänä kuluvana vuonna jotkut ystäväistäni Facebookissa alkoivat julkaista kantaansa avioliitosta. Monet kannattivat samaa sukupuolta olevien avioliittoa, ja useat meidän kirkon nuoret ilmaisivat ’tykkäävänsä’ noista kannanotoista. Minä en kommentoinut.

Päätin julistaa uskoni perinteiseen avioliittoon huomaavaisella tavalla.

Lisäsin profiilikuvani viereen tekstin: ’Minä uskon miehen ja naisen väliseen avioliittoon.’ Aloin saada kommentteja miltei välittömästi. ’Sinä olet itsekäs.’ ’Sinä tuomitset.’ Yksi vertasi minua orjanomistajaan. Ja hyvältä ystävältä, joka on uskollinen kirkon jäsen, sain tämän kommentin: ’Sinun pitää olla ajan tasalla. Asiat muuttuvat, ja niin pitäisi sinunkin.’

Minä en taistellut vastaan”, hän sanoi, ”mutta en myöskään poistanut kannanottoani.”

Hän lopettaa viestinsä: ”Joskus, kuten presidentti Monson sanoo, ’On seistävä yksin.’ Toivottavasti me nuoret

Kerrottuaan uskostaan perinteiseen avioliittoon eräs lehvänsitoja sai ystäviltään useita kielteisiä viestejä.

seisomme yhdessä ja olemme uskollisia Jumalalle ja Hänen elävien profeettojensa opetuksille.”¹¹

Meidän pitäisi olla erityisen huolissamme niistä, jotka kamppailevat samaan sukupuoleen kohdistuvan viehtymyksen kanssa. Se on pyörretuuli, jonka vauhti on valtava. Haluan ilmaista rakkauteni ja ihailuni niitä kohtaan, jotka kohtaavat tämän uskon koetuksen rohkeasti ja pysyvät uskollisina Jumalan käskyille!¹² Mutta jokainen – päätöksistään ja uskonkäsityksistään riippumatta – ansaitsee ystävällisyytemme ja huomaavaisuutemme.¹³

Vapahtaja opetti meitä rakastamaan paitsi ystäviämme myös niitä, jotka ovat eri mieltä kanssamme – ja jopa niitä, jotka torjuvat meidät. Hän sanoi: ”Jos te rakastatte niitä, jotka rakastavat teitä, minkä palkan te siitä ansaitsette? – – Jos te tervehditte vain ystäviänne, mitä erinomaista siinä on?”¹⁴

Profeetta Joseph Smith kehotti meitä kavahtamaan omahyväisyyttä ja avartamaan sydämemme kaikkia ihmisiä kohtaan, kunnes ”haluamme nostaa heidät harteillemme”.¹⁵ Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa ei ole tilaa pilkanteolle, kiusaamiselle eikä kiihkoilulle.

Jos teillä on kysyttävää kirkon johtajien antamista neuvoista,

keskustelkaa aidoista huolenaiheistanne vanhempienne ja johtajienne kanssa. Te tarvitsette sitä voimaa, jonka Herran profeettoihin luottaminen tuo. Presidentti Harold B. Lee on sanonut: ”Ainoa turva, joka meillä on tämän kirkon jäsenenä, – – on [oppia] ottamaan vaarin niistä sanoista ja käskyistä, jotka Herra antaa profeettansa kautta – –. On joitakin asioita, jotka vaativat kärsivällisyyttä ja uskoa. Te ette ehkä pidä siitä, mitä sanotaan. – – Se saattaa olla vastoin poliittisia näkemyksiänne, – – yhteiskunnallisia näkemyksiänne [ja voi] vaikuttaa seuraelämääänne. Mutta jos te kuuntelette näitä asioita, niin kuin Herran itsensä suusta, ’helvetin portit eivät teitä voita, – – ja Herra Jumala hajottaa pimeyden voimat teidän edestänne’ (OL 21:6).”¹⁶

Yksi voimallinen suoja elämän pyörretuulia vastaan on Mormonin kirja.

Kun presidentti Henry B. Eyring oli teini-ikäinen, hänen perheensä muutti uuteen kaupunkiin. Hänestä muutto oli alkuun ikävä asia, eikä hän saanut montakaan ystävää. Hänestä tuntui, ettei hän sopinut lukionsa opiskelijoiden joukkoon. Pyörretuulet kieppuivat hänen ympärillään. Mitä hän teki? Hän suuntasi tarmonsä Mormonin kirjaan

ja luki sen monta kertaa.¹⁷ Vuosia myöhemmin presidentti Eyring todisti: ”Minulle on hyvin mieluisaa palata Mormonin kirjan pariin ja tutkia sitä syvällisesti ja usein.”¹⁸ [Se] on voimallinen kirjallinen todistus, mitä meillä on siitä, että Jeesus on Kristus.”¹⁹

Herra on antanut teille toisenkin tavan pysyä lujina, hengellisen lahjan, joka on väkevämpi kuin vastustajan pyörretuulet! Hän on sanonut: ”Seisokaa – – pyhissä paikoissa, älkääkä horjuko.”²⁰

Kun minä olin teini-ikäinen, kirkolla oli vain 13 temppeliä. Nyt niitä on 142. Kirkon jäsenistä 85 prosenttia asuu 320 kilometrin säteellä temppelistä. Herra on suonut teidän sukupolvelle suuremmat mahdollisuudet päästä Hänen pyhiin temppeleihin kuin millekään muulle sukupolvelle maailman historiassa.

Oletteko joskus seisleet temppelissä valkoisiin pukeutuneina odottamassa pääsyä kasteille? Miltä teistä tuntui? Temppelissä pyhyden tunnun voi aistia. Vapahtajan rauha laannuttaa maailman kieppuvat pyörretuulet.

Se, mitä tunnette temppelissä, on malli sille, mitä haluatte tuntea elämässänne.²¹

Etsikää isoisänne ja isoäitinne ja kaukaiset serkkunne, jotka ovat eläneet ennen teitä. Viekkää heidän nimensä mukanaan temppeliin.²² Kun saatte tietoa esivanhemmistanne, te näette malleja elämästä, avioliitosta, lapsista, vanhurskauden malleja ja toisinaan malleja siitä, mitä haluatte välttää.²³

Myöhemmin temppelissä saatte lisää tietoa maailman luomisesta, malleista Aadamin ja Eevan elämässä ja, mikä tärkeintä, Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta.

Nuoret veljeni ja sisareni, kuinka rakastammekaan ja ihailemmekaan teitä ja kuinka rukoilemmekaan puolestanne. Älkää antako pyörretuulien vetää teitä alas. Tämä on teidän aikaanne – seisoa lujina Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina.²⁴

Rakentakaa perustuksenne lujemmin Lunastajanne kalliolle.

Arvostakaa täydemmin Hänen verratonta elämäänsä ja verrattomia opetuksiaan.

Noudattakaa uskollisemmin Hänen esimerkkiään ja Hänen käskyjään.

Hyväksykää syvemmin Hänen rakautensa, Hänen armonsa ja laupeutensa ja Hänen sovituksensa voimalliset lahjat.

Kun teette niin, lupaan teille, että näette pyörretuulet sellaisina kuin ne ovat – koetuksina, kiusauksina, häiriökäijöinä tai haasteina, jotka auttavat teitä kehittymään. Ja kun elätte vanhurskaasti vuosi toisensa jälkeen, vakuutan teille, että kokemuksenne vahvistavat teille yhä uudestaan, että Jeesus on Kristus. Hengellinen kallio jalkojenne alla on oleva luja ja varma. Riemuitsette siitä, että Jumala on asettanut teidät tänne olemaan mukana Kristuksen loistavan paluun viimeisissä valmisteluissa.

Vapahtaja on sanonut: ”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne.”²⁵ Tämä on Hänen lupauksensa teille. Minä tiedän, että tämä lupaus on totta. Minä tiedän, että Hän elää. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, toim. John A. Widtsoe, 1954, s. 72.
3. Ks. Dallin H. Oaks, ”Valmistautuminen toista tulemistä varten”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 7–10.
4. Ks. A. Stokes, A. H. Fitter ja M. P. Couetts, ”Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture”, *Journal of Experimental Botany*, 46. vuosikerta, nro 290, syyskuu 1995, s. 1139–1146.
5. Hel. 5:12.
6. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 66.
7. Ensimmäisen presidenttikunnan kirje,

6. maaliskuuta 2014; ks. myös David A. Bednar, ”Me uskomme, että tulee olla siveellinen”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 41–44; Dallin H. Oaks, ”Ei muita jumalia”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 72–75; *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2001, s. 35–37.
8. ”Pappeuden voima”, s. 67.
9. Vanhin Russell M. Nelson on sanonut: ”Avioliitto on yhteiskuntajärjestyksen valinkauha – -. Se liitto ei ole pelkästään aviomiehen ja vaimon välinen: siihen sisältyy kumppanuus Jumalan kanssa.” (”Avioliiton vaaliminen”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 36–37.) Ks. myös Matt. 19:5–6.
10. 2. Kor. 4:18.
11. Henkilökohtainen kirjeenvaihto ja keskustelu, 14. maaliskuuta 2014; ks. myös Thomas S. Monson, ”Uskalla seistä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 60–67.
12. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Kuinka auttaa niitä, jotka kamppailevat samaan sukupuoleen kohdistuvan viehtymyksen kanssa”, *Liahona*, lokakuu 2007, s. 40–43.
13. Silloinkin kun antikristus Korihor pyrki hävittämään ihmisten uskon, Jumalan lait suojelivat häntä rangaistukselta: ”[Ei] ollut mitään lakia ihmisen uskoa vastaan, sillä oli ehdottomasti Jumalan käskyjen vastaista, että olisi olemassa laki, joka saattaisi ihmiset eriarvoiseen asemaan. – – Jos ihminen halusi palvella Jumalaa, hänellä oli siihen oikeus, – – mutta jos hän ei uskonut häneen, ei ollut mitään lakia hänen rankaisemisekseen.” (Alma 30:7, 9.) Yhdennessätoista uskonkappaleessa sanotaan: ”Me vaadimme oikeutta palvella kaikkivaltiasta Jumalaa oman oman tunteumme vaatimusten mukaan ja sallimme kaikille ihmisille saman oikeuden, palvelivatpa he miten, missä tai mitä tahansa.”
14. Matt. 5:46–47.
15. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 447–448.
16. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2000, s. 84; ks. myös Robert D. Hales, ”Yleiskonferenssi – uskon ja todistuksen vahvistamista”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 6–8.
17. Ks. Robert I. Eaton ja Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, 2013, s. 40.
18. *Choose Higher Ground*, 2013, s. 38.
19. *To Draw Closer to God*, 1997, s. 118.
20. OL 87:8; ks. myös OL 45:32.
21. Ks. OL 52:14.
22. Ks. Neil L. Andersen, ”Find Our Cousins!”, puhe RootsTech 2014 -sukututkimuskonferenssissa, 8. helmikuuta 2014; lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
23. Ks. David A. Bednar, ”Lasten sydämet kääntyvät”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 24–27.
24. Ks. Hel. 7:9.
25. Joh. 14:18.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Korvaamaton toivon perintö

Kun päätätte, teettekö tai pidättekö liiton Jumalan kanssa, te päätätte, jätättekö toivon perinnön niille, jotka saattaisivat noudattaa esimerkkiänne.

Rakkaat veljeni ja sisareni, jotkut teistä ovat saaneet kutsun tähän kokoukseen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajilta. Nämä lähetyssaarnaajat ovat kenties jo kehottaneet teitä tekemään päätöksen, että solmitte liiton Jumalan kanssa ottamalla kasteen.

Toiset teistä kuuntelevat, koska ovat ottaneet vastaan isän tai äidin, vaimon tai kenties lapsen esittämän kutsun, joka on annettu siinä toivossa, että te päätätte asettaa liitot, jotka olette jo tehneet Jumalan kanssa, jälleen tärkeälle sijalle elämässänne. Muutamat teistä, jotka kuuntelevat, ovat jo tehneet päätöksen palata seuraamaan Vapahtajaa ja tuntevat tänään riemua siitä, että Hän ottaa teidät iloiten vastaan.

Olittepa keitä tahansa ja missä tahansa, te pidätte käsissänne useamman ihmisen onnea kuin voitte nyt kuvitellakaan. Joka päivä ja joka hetki te voitte päättää tehdä tai pitää Jumalan kanssa solmitun liiton.

Missä kohdassa sitten olettekin sillä polulla, joka johtaa iankaikkisen elämän lahjan perimiseen, teillä on tilaisuus osoittaa monille ihmisille tie

suurempaan onneen. Kun päätätte, teettekö tai pidättekö liiton Jumalan kanssa, te päätätte, jätättekö toivon perinnön niille, jotka saattaisivat noudattaa esimerkkiänne.

Teitä ja minua on siunattu lupauksella sellaisesta perinnöstä. Minä olen suuren osan elämäni onnesta velkaa miehelle, jota en koskaan tavannut kuolevaisuudessa. Hän oli orpo, ja hänestä tuli yksi esivanhemmistani. Hän jätti minulle korvaamattoman toivon perinnön. Saanen kertoa teille vähän siitä, mikä osuus hänellä oli tuon perinnön luomisessa minulle.

Hänen nimensä oli Heinrich Eyring. Hän syntyi erittäin varakkaaseen perheeseen. Hänen isällään Edwardilla oli suuri tila Coburgissa, joka nykyään on Saksaa. Hänen äitinsä oli varakreivitär Charlotte Von Blomberg. Äidin isä oli Preussin kuninkaan tilanhoitaja.

Heinrich oli Charlotten ja Edwardin esikoispoika. Charlotte kuoli 31-vuotiaana kolmannen lapsensa syntymän jälkeen. Edward kuoli pian sen jälkeen menetettyään kaikki maansa ja varansa epäonnistuneessa sijoituksessa. Hän oli vasta 40-vuotias. Hänen kolme lastaan jäivät orvoiksi.

Heinrich, isoisäni isä, oli menettänyt molemmat vanhempansa ja suuren maallisen perinnön. Hänellä ei ollut pennin hyrrää. Hän kirjoitti elämäkertansa tunteneensa, että hänen paras toivonsa oli lähteä Amerikkaan. Vaikka hänellä ei ollut siellä sukua eikä ystäviä, lähtö Amerikkaan herätti hänessä toivon tunteen. Hän matkusti aluksi New York Cityyn. Myöhemmin hän muutti St. Louisiin Missouriin.

St. Louisissa yksi hänen työtovereistaan oli myöhempien aikojen pyhä. Tältä hän sai lehtisen, jonka oli kirjoittanut vanhin Parley P. Pratt. Hän luki sen ja tutki sitten kaiken mahdollisen, mitä sai käsiinsä myöhempien aikojen pyhistä. Hän rukoili saadakseen tietää, oliko todella olemassa enkeleitä, jotka ilmestyivät ihmisille, oliko olemassa elävä profeetta ja oliko hän löytänyt toden ja ilmoituksella saadun uskonnon.

Kaksi kuukautta huolella tutkittuaan ja rukoiltuaan Heinrich näki unen, jossa hänelle sanottiin, että hänen piti mennä kasteelle. Miehen, jonka nimeä ja pappeutta pidän pyhässä muistossa – vanhin William Brownin – oli määrä suorittaa tuo toimitus. Heinrich kastettiin sadevesialtaassa 11. maaliskuuta 1855 aamulla klo 7.30.

Minä uskon, että Heinrich Eyring tiesi silloin, että se, mitä opetan teille tänään, on totta. Hän tiesi, että iankaikkisen elämän onni tulee perheistä, jotka jatkuvat ikuisesti. Vaikka hän oli löytänyt Herran onnensuunnitelman niin hiljattain, hän tiesi, että hänen toivonsa iankaikkisesta ilosta riippui muiden vapaasta tahdosta noudattaa hänen esimerkkiään. Hänen toivonsa iankaikkisesta onnesta riippui ihmisistä, jotka eivät olleet vielä syntyneet.

Osana sukumme toivon perintöä hän jätti jälkeläisilleen elämäkerran.

Tuossa elämäkerrassa tunnen hänen rakkautensa niitä sukumme jäseniä

Colonia Juárezissa Chihuahuaassa Meksikossa.

Kerron nämä tosiasiat, en vakuutakseni hänen tai hänen tekojensa tai hänen jälkeläistensä suuruutta. Kerron näitä tietoja kunnioittaakseni häntä siitä uskon ja toivon esimerkistä, joka oli hänen sydämessään.

Hän otti vastaan nuo tehtävät, koska hän uskoi, että ylösnoussut Kristus ja taivaallinen Isämme olivat ilmestyneet Joseph Smithille eräässä metsikössä New Yorkin osavaltiossa. Hän otti ne vastaan, koska hän uskoi, että Herran kirkolle on palautettu pappeuden avaimet ja että niillä on valta sinetöidä perheitä ikuisuuksiksi, jos perheillä on vain riittävästi uskoa pitää liittonsa.

Kuten esi-isäni Heinrich Eyring, tekin voitte olla perheessänne ensimmäinen, joka näyttää tietä iankaikkiseen elämään johtavalle polulle, jota viitoittavat ututterasti ja uskoen solmitut ja pidetyt pyhät liitot. Jokainen liitto tuo mukanaan velvollisuuksia ja lupauksia. Meille kaikille, kuten Heinrichille, nuo velvollisuudet ovat joskus yksinkertaisia mutta usein vaikeita. Mutta muistakaa, että velvollisuuksien on toisinaan oltavakin vaikeita, koska niiden tarkoitus on viedä meitä eteenpäin polulla, jotta voimme elää perheinä ikuisesti taivaallisen Isän ja Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen luona.

Te muistatte nämä Abrahamin kirjan sanat:

”Ja heidän joukossaan seiso i eräs, joka oli Jumalan kaltainen, ja hän sanoi niille, jotka olivat hänen kanssansa: Me menemme alas, sillä siellä on avaruutta, ja otamme näitä aineita ja teemme maan, jonka päällä nämä saavat asua;

ja koettelemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä;

kohtaan, jotka seuraisivat häntä. Hänen sanoissaan tunnen hänen toivonsa, että hänen jälkeläisensä päättäisivät seurata häntä polulla, joka vie takaisin taivaalliseen kotiimme. Hän tiesi, että kyseessä ei ollut yksi suuri päätös tehdä niin vaan monia pieniä valintoja. Lainaan hänen elämäkertansa:

”Ensi hetkestä kun kuulin vanhin Andrusin puhuvan – –, olen aina osallistunut myöhempien aikojen pyhien kokouksiin, ja ne tilanteet ovat olleet todella hyvin harvinaisia, jolloin en [ole] päässyt kokoukseen, koska velvollisuuteni on ollut osallistua niihin.

Mainitsen tämän historiassani, jotta lapseni noudattaisivat esimerkkiäni eivätkä koskaan laiminlöisi tätä – – tärkeää velvollisuutta [kokoontua] pyhien kanssa.”¹

Heinrich tiesi, että sakramenttikokouksissa me voisimme uudistaa lupauksemme muistaa aina Vapahtaja ja saada Hänen Henkensä olemaan kanssamme.

Juuri tuo Henki oli hänen tukenaan lähetystyössä, johon hänet kutsuttiin vain muutama kuukausi sen jälkeen kun hän oli ottanut vastaan kasteenliiton. Hän jätti perintönään esimerkiksi kuuden vuoden uskollisesta lähetystyössä olosta alueella, jota kutsuttiin silloin intiaanialueeksi. Saadakseen vapautuksen lähetystyöstään hän käveli ja nousi vankkurikaravaanin kyytiin Oklahomasta Salt Lake Cityyn, yli 1 700 kilometrin pituisen matkan.

Pian sen jälkeen Jumalan profeetta kutsui hänet muuttamaan Etelä-Utahiin. Siellä hän vastasi uuteen kutsuun palvella lähetystyössä kotimaassaan Saksassa. Sitten hän otti vastaan Herran Jeesuksen Kristuksen apostolilta kutsun auttaa myöhempien aikojen pyhien uudisasutusten rakentamisessa Pohjois-Meksikoon. Sieltä hänet kutsuttiin jälleen Méxicoon kokoaikaiseksi lähetysaarnajaksi. Hän piti arvossa noita kutsumuksia. Hänet on haudattu pienelle hautausmaalle

ja niille, jotka pysyvät uskollisina ensimmäisessä asemassansa, annetaan lisää; mutta ne, jotka eivät pysy uskollisina ensimmäisessä asemassansa, eivät saa kirkkautta samassa valtakunnassa niiden kanssa, jotka pysyvät uskollisina ensimmäisessä asemassansa; ja niille, jotka pysyvät uskollisina toisessa asemassansa, annetaan lisää kirkkautta heidän päänsä päälle aina ja ikuisesti.”²

Se, pysymmekö me uskollisina toisessa asemassamme, riippuu siitä, teemmekö me liittoja Jumalan kanssa ja hoidammeko uskollisesti ne velvollisuudet, jotka niihin kuuluvat. Pyhien liittojen pitämiseen koko elämän ajan tarvitaan uskoa siihen, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme.

Aadamin ja Eevan lankeemuksen vuoksi meillä on kiusauksia, koettelemuksia ja kuolema yleismaailmallisena perintönämme. Mutta rakastava taivaallinen Isämme on antanut meille lahjaksi Vapahtajan, rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen. Tämä Jeesuksen Kristuksen sovituksen suuri lahja ja siunaus tuo mukanaan yleismaailmallisen perinnön: lupauksen ylösnousemuksesta ja mahdollisuuden iankaikkiseen elämään kaikille, jotka ovat syntyneet.

Me saamme suurimman kaikista Jumalan siunauksista, iankaikkisen elämän, ainoastaan silloin kun teemme liittoja, jotka Hänen valtuutetut palvelijansa tarjoavat Jeesuksen Kristuksen tosi kirkossa. Lankeemuksen vuoksi me kaikki tarvitsemme ne puhdistavat vaikutukset, jotka kaste ja Pyhän Hengen lahjan saaminen kätten päällepanemisella tuovat. Näitä toimituksia voivat suorittaa vain ne, joilla on asianmukainen pappeuden valtuus. Sitten Kristuksen valon ja Pyhän Hengen avulla me voimme pitää kaikki Jumalan kanssa tekemämme liitot, etenkin ne liitot, jotka ovat tarjolla Hänen temppeleissään. Vain sillä

tavoin ja tuon avun turvin ihminen voi vaatia itselleen oikeutettua perintöään Jumalan lapsena perheessä ikuisesti.

Muutamille, jotka minua kuuntelevat, se voi tuntua lähes toivottomalta unelmalta.

Olette nähneet uskollisten vanhempien surevan lapsia, jotka ovat hylänneet liittonsa Jumalan kanssa tai tehneet valinnan rikkoo niitä. Mutta nuo vanhemmat voivat saada rohkeutta ja toivoa muiden vanhempien kokemuksista.

Alman poika ja kuningas Moosian pojat kääntyivät pois kiihkeästä kapinoinnista Jumalan liittoja ja käskyjä kohtaan. Alma nuorempi näki poikansa Koriantonin kääntyvän pois vakavasta synnistä kohti uskollista palvelemista. Mormonin kirjassa kerrotaan myös ihmeestä, jossa lamanilaiset hylkäsivät perinteet vanhurskauden vihaamisesta ja sitoutuivat kuolemaan säilyttääkseen rauhan.

Nuoren Alman ja Moosian poikien luo lähetettiin enkeli. Enkeli tuli heidän isiensä ja Jumalan kansan uskon ja rukousten vuoksi. Noista esimerkeistä, joissa sovituksen voima toimii ihmisten sydämessä, te voitte saada rohkeutta ja lohtua.

Herra on antanut meille kaikille toivon lähteen, kun ponnistelemme auttaaksemme niitä, joita rakastamme, ottamaan vastaan iankaikkisen perintönsä. Hän on antanut meille lupauksia, kun me pyrimme jatkuvasti kokoamaan ihmisiä Hänen luokseen, silloinkin kun he vastustavat Hänen kutsuaan tehdä niin. Heidän vastustuksensa murehduttaa Häntä, mutta Hän ei luovuta, eikä meidänkään pitäisi. Hän näyttää meille täydellisen esimerkin sinnikkäällä rakkaudellaan: ”Ja vielä, kuinka usein olenkaan halunnut koota teidät, niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan, niin, oi sinä Israelin huoneen

kansa, joka olet langennut; niin, oi sinä Israelin huoneen kansa, te, jotka asutte Jerusalemissa, samoin kuin te, jotka olette langenneet; niin, kuinka usein olenkaan halunnut koota teidät, niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa, mutta te ette tahtoneet.”³

Me voimme luottaa tuohon Vapahtajan pettämättömään haluun tuoda kaikki taivaallisen Isän henkilapset takaisin kotiinsa Hänen luokseen. Jokaisella uskollisella vanhemmalla, isovanhemmalla ja isovanhempien vanhemmalla on tämä sama halu. Taivaallinen Isä ja Vapahtaja ovat meille täydellisiä esimerkkejä siitä, mitä me voimme ja meidän täytyy tehdä. He eivät koskaan pakota vanhurskauteen, koska vanhurskaus täytyy valita. He tekevät vanhurskaudesta sellaista, minkä osaamme erottaa, ja He antavat meidän nähdä, että sen hedelmät ovat ihania.

Jokainen maailmaan syntyvä ihminen saa Kristuksen valon, joka auttaa meitä näkemään ja tuntemaan, mikä on oikein ja mikä on väärin. Jumala on lähettänyt kuolevaisia palvelijoita, jotka voivat Pyhän Hengen avulla auttaa meitä huomaamaan, mitä Hän haluaisi meidän tekevän ja mitä Hän kieltää. Jumala tekee oikein valitsemisen houkuttelevaksi antamalla meidän tuntea valintojemme seuraukset. Jos valitsemme oikein, niin me koemme onnea – aikanaan. Jos valitsemme pahan, niin suru ja katumus tulevat – aikanaan. Nuo seuraukset ovat varmat. Silti ne usein viipyvät tarkoituksella. Jos siunaukset olisivat välittömiä, oikein valitseminen ei vahvistaisi uskoa. Ja koska myös suru tulee joskus paljon myöhemmin, tarvitaan uskoa, jotta voimme tuntea tarvetta etsiä anteeksiantoa synnistä mieluummin aikaisin kuin vasta sen jälkeen kun koemme sen murheelliset ja tuskalliset vaikutukset.

Isä Lehi suri valintoja, joita

muutamat hänen pojistaan ja heidän perheistään olivat tehneet. Hän oli suuri ja hyvä mies – Jumalan profeetta. Hän todisti heille usein Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta. Hän oli esimerkki kuuliaisuudesta ja palvelemisesta, kun Herra kutsui hänet jättämään kaiken maallisen omaisuutensa, jotta hän säästäisi perheensä hävitykseltä. Aivan elämänsä lopussa hän todisti yhä lapsilleen. Vapahtajan tavalla – ja huolimatta kyvystään nähdä heidän sydämeensä ja nähdä sekä murheellinen että suurenmoinen tulevaisuus – Lehillä oli aina kädet ojennettuina johtamaan perhettään kohti pelastusta.

Nykyään miljoonat isä Lehin jälkeläiset osoittavat oikeutetuksi hänen heitä koskevan toivonsa.

Mitä te ja minä voimme tehdä oppiaksemme Lehin esimerkistä? Me voimme ammentaa hänen esimerkistään tutkimalla pyhiä kirjoituksia rukoillen ja tarkkailemalla.

Ehdotan, että käytätte sekä lyhyen että pitkän aikavälin näkemystä, kun pyritte antamaan toivon perinnön perheellenne. Lyhyellä tähtämellä vaikeuksia tulee ja Saatana raivoaa. Ja on asioita, joita on odotettava kärsivällisesti, uskossa ja tietäen, että Herra toimii omalla tavallaan ja oman aikataulunsa mukaan.

On asioita, joita voitte tehdä varhain, kun ne, joita rakastatte, ovat pieniä. Muistakaa, että päivittäinen perhe-rukous, perheen yhteinen pyhien kirjoitusten tutkiminen ja todistuksemme lausuminen sakramenttikokouksessa ovat helpompia ja tehokkaampia silloin, kun lapset ovat pieniä. Pienet lapset ovat usein herkempiä Hengelle kuin tajuammekaan.

Kun he ovat vanhempia, he muistavat kirkon laulut, joita he lauloivat kanssanne. Sen lisäksi että he muistavat laulut, he muistavat pyhien

kirjoitusten ja todistuksen sanat. Pyhä Henki voi palauttaa heidän mieleensä kaiken, mutta pyhien kirjoitusten ja kirkon laulujen sanat säilyvät pisimpään. Nuo muistot ovat se vetovoima, joka saattaa tuoda heidät takaisin, kun he ovat kulkeneet jonkin aikaa, ehkäpä vuosia, pois tieltä, joka johtaa kotiin iankaikkiseen elämään.

Me tarvitsemme pitkän aikavälin näkemystä, kun ne, joita rakastamme, tuntevat maailman vetovoiman ja epäilyksen pilvi näyttää peittävän heidän uskonsa. Meillä on uskoa, toivoa ja rakkautta, jotka johtavat meitä ja vahvistavat heitä.

Olen nähnyt sen, kun olen ollut Jumalan kahden elävän profeetan neuvonantaja. He ovat yksilöitä, joilla on omanlaisensa persoonallisuus. Silti heille kummallekin näyttää olevan yhteistä vankkumaton optimismi. Kun joku esittää huolenaiheen jostakin, mikä koskee kirkkoa, heidän yleisin vastauksensa on: ”Kyllä se järjestyy.” He yleensä tietävät ongelmasta enemmän kuin ne ihmiset, jotka toivat huolenaiheen esiin.

He myös tuntevat Herran tien, ja siksi he ovat aina toiveikkaita Hänen valtakuntaansa koskevissa asioissa. He tietävät, että Hän on sen johdossa. Hän on kaikkivoipa, ja Hän välittää. Jos annatte Hänen olla perheenne johtaja, asiat järjestyvät.

Muutamat Heinrich Eyringin jälkeläisistä ovat näyttäneet harhailevan. Mutta monet hänen lastenlastensa lastenlapsista käyvät Jumalan tempeleissä kello kuudelta aamulla suorittamassa toimituksia esivanhempien puolesta, joita he eivät ole koskaan tavanneet. He menevät sinne sen toivon perinnön ansiosta, jonka hän jätti. Hän jätti perinnön, jonka monet hänen jälkeläisistään tunnustavat omakseen.

Kaiken sen jälkeen, mitä me voimme uskossa tehdä, Herra osoittaa oikeutetuiksi toiveemme perhettämme koskevista siunauksista, jotka ovat suurempia kuin osaamme kuvitella. Hän haluaa heidän parastaan ja meidän parastamme, koska me olemme Hänen lapsiaan.

Me kaikki olemme elävän Jumalan lapsia. Jeesus Nasaretilainen on Hänen rakas Poikansa ja ylösnousut Vapahtajamme. Tämä on Hänen kirkkonsa. Täällä ovat pappouden avaimet, jotta perheet voivat olla ikuisia. Tämä on korvaamaton toivon perintömme. Todistan, että tämä on totta. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Henry Eyringin muistelmat, 1896, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 16–21.
2. Abr. 3:24–26.
3. Nefi 10:5.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen,

pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Vapautamme nyt vilpittömin kiitoksimme johtavan auktoriteetin ja seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäsenen vanhin Tad R. Callisterin.

Ne, jotka haluavat yhtyä osoittamaan kiitoksensa, osoittakoot sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme vanhin Lynn G. Robbinsin seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäseneksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2014 alkaen: Pedro E. Abularach, Julio A. Angulo, Victor A. Asconavieta, Duck Soo Bae, Juan C. Barros, Colin H. Bricknell, Dennis C. Brimhall, Thomas M. Cherrington, Kim B. Clark, Wynn R. Dewsnup, Rodolfo C. Franco, G. Guillermo Garcia, Julio C. González, Mauro Junot De Maria, Larry S. Kacher, David E. LeSueur, Paulo C. Loureiro, Steven J. Lund, Abraham Martinez, Hugo E. Martinez, Sergei N. Mikulin, Christopher B. Munday, Hirofumi Nakatsuka, Chikao Oishi, Alejandro S. Patanía, Renato M. Petla, Anatoli K. Rešetnikov, Jonathan C. Roberts, J. Craig Rowe, Robert B. Smith, Warren G. Tate, Hesbon O. Usi, Taniela B. Wakolo, Randy W. Wilkinson ja Chi Hong (Sam) Wong.

Washington, Utah, Yhdysvallat

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuuden ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme kiitoksin pyhäkoulun ylimmän johtokunnan, veljet Russell T. Osguthorpe, David M. McConkie ja Matthew O. Richardson.

Samoin vapautamme kaikki pyhäkoulun pääneuvottelukunnan jäsenet.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuutemme ilmaukseen näille veljille ja sisarille heidän merkittävästä palveluksestaan ja omistautumisestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotamme, että hyväksymme seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin uusiksi jäseniksi Chi Hong (Sam) Wongin ja Jörg Klebingatin sekä seitsemänkymmenen toisen koorumin uusiksi jäseniksi Larry S. Kacherin ja Hugo E. Martinezin.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat veljet uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi: Julio Cesar Acosta, Blake R. Alder, Alain C. Allard, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Vladimir N. Astašov, Jorge T. Becerra, Michael H. Bourne, Romulo V. Cabrera, Jose Claudio F. Campos, Nicolas Castañeda, Walter Chatora, Fook Chuen Zeno Chow, J. Kevin Ence, K. Mark Frost,

Mauricio G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose Isaguirre, Michael R. Jensen, Adolf Johan Johansson, Tae Gul Jung, Wisit Khanakham, Serhii A. Kovalov, Sergio Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Tasara Makasi, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Eduardo A. Norambuena, Yutaka Onda, Raimundo Pacheco De Pinho, Marco Antonio Rais, Steven K. Randall, R. Scott Runia, Aleksei V. Samaikin, Edwin A. Sexton, Raul H. Spitale, Carlos Walter Treviño ja Juan A. Urra.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme pyhäkoulun ylijohtajaksi Tad R. Callisterin, ensimmäiseksi neuvonantajaksi John S. Tannerin ja toiseksi neuvonantajaksi Devin G. Durrantin.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Huomautamme, että veli Tanner ja veli Durrant palvelevat kumpikin parhaillaan lähetysohjohtajina eivätkä ole sen vuoksi läsnä täällä konferenssikeskuksessa.

He aloittavat virallisen palvelunsa pyhäkoulun ylimmässä johtokunnassa, kun heidät vapautetaan lähetysohjohtajan tehtävästä heinäkuussa 2014.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne sekä jatkuvasta uskostanne ja rukouksistanne meidän puolestamme.

Pyydämme vasta kutsuttuja johtavia auktoriteetteja tulemaan eteen ja ottamaan paikkansa korokkeella. ■

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2013

Kevin R. Jergensen

kirkon tilintarkastusosaston johtaja

*Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon
ensimmäiselle presidenttikunnalle*

Hyvät veljet, Opín ja liittojen luvussa 120 olevan ilmoituksen mukaan kirkon varojen käytöstä päättää kymmenystenkäyttöneuvosto – jonka muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja johtava piispakunta. Kirkon tahot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden, toimintaperiaatteiden ja menettelytapojen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosastolla, joka koostuu pätevästä ammattilaisista ja on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista, on tehtävä toimittaa tilintarkastuksia kohtuullisen varmuuden hankkimiseksi lahjoitusten vastaanottamisesta, varojen käytöstä sekä

kirkon omaisuuden turvaamisesta.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että vastaanotettuja lahjoituksia, käytettyjä varoja ja kirkon omaisuutta on vuonna 2013 kaikilta olennaisilta osilta kirjattu ja hallinnoitu hyväksytyjen kirkon talousarvioiden, toimintaperiaatteiden ja kirjanpitokäytäntöjen mukaisesti. Kirkko noudattaa käytäntöjä, joita opetetaan sen jäsenille, elämällä talousarvion mukaan, välttämällä velkaa ja säästämällä pahan päivän varalle.

Kunnioitavasti
kirkon tilintarkastusosasto
Kevin R. Jergensen
johtaja ■

Tilastoraportti 2013

Brook P. Hales

ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut tiedoksi kirkon jäsenille seuraavan tilastoraportin kirkon kasvusta ja tilanteesta 31. joulukuuta 2013.

Kirkon yksiköitä

Vaarnoja.....	3 050
Lähetyskenttiä.....	405
Piirejä	571
Seurakuntia	29 253

Kirkon jäseniä

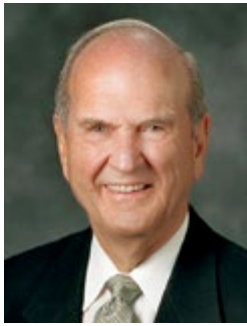
Koko jäsenmäärä	15 082 028
Uusia jäsenlapsia	1 15 486
Käännynnäisiä kastettu	282 945

Lähetysaarnajia

Kokoaikaisia lähetysaarnajia	83 035
Kirkon palvelulähetysaarnajia	24 032

Temppeleitä

Vuoden 2013 aikana vihittyjä temppeleitä (Tegucigalpan temppeli Hondurasissa).....	1
Vuoden lopussa toiminnassa olevia temppeleitä	141

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Antakaa uskonne näkyä

Vahvistakaa uskoanne päivä toisensa jälkeen tiellänne kohti iankaikkista päämääränne. Julistakaa uskoanne! Antakaa uskonne näkyä!

Rakkaat veljet ja sisaret, ilmaissimme syvimmit rakkauden ja kiitollisuuden tunteemme teitä kohtaan. Olemme kiitollisia tehtävistämme keskuudessanne.

Hiljattain eräällä lennolla lentäjämme ilmoitti, että kohtaisimme turbulenssia laskeutuessamme ja että kaikkien matkustajien täytyy kiinnittää turvavyönsä. Totta tosiaan turbulenssia tuli. Se oli todella rajua. Pari riviä taaempaan käytävän toisella puolella eräs peloissaan oleva nainen joutui pakokauhun valtaan. Jokaisen pelottavan pudotuksen ja tärähtävän töyssyn aikana hän kirkui lujaa. Hänen aviomiehensä yritti lohduttaa häntä mutta siitä ei ollut apua. Hänen hysteeriset huutonsa jatkuivat, kunnes olimme lentäneet turbulenssialueen läpi ja laskeutuneet turvallisesti. Hänen ahdistuksensa aikana tunsin sääliä häntä kohtaan. Koska usko on pelon vastalääke, toivoin mielessäni, että olisin voinut vahvistaa hänen uskoaan.

Myöhemmin kun matkustajat olivat lähdössä lentokoneesta, naisen aviomies puhui minulle. Hän sanoi: ”Olen pahoillani, että vaimoni oli niin kauhuissaan. Ainoa, millä saatoin

lohduttaa häntä, oli kertoa hänelle, että vanhin Nelson on tällä lennolla, joten hänen ei tarvitse olla huolissaan.”

En ole varma, olisiko läsnäoloni tuolla lennolla pitänyt tuoda hänelle jotain lohtua, mutta sen sanon, että yksi kuolevaisuuden tosiasioita on, että uskoamme koetellaan ja se kyseenalaistetaan. Joskus nuo koetukset tulevat silloin kun kohtaamme hengenvaarallisilta vaikuttavia tilanteita. Tämän pelästyneen naisen kohdalla rajusti tärkeä lentokone edusti yhtä niistä hetkistä, jolloin joudumme vastustusten sen kanssa, kuinka vahva on uskomme.

Kun puhumme uskosta – uskosta, joka voi siirtää vuoria – me emme puhu uskosta yleisesti vaan uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen. Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen voi vahvistua, kun opimme Hänestä ja elämme uskontomme mukaan. Herran suunnitelman mukaisesti Jeesuksen Kristuksen opin on määrää auttaa meitä vahvistamaan uskoamme. Nykyajan kielessä sana *uskonto* voi kuitenkin tarkoittaa eri asioita eri ihmisille.

Sana *uskonto* tarkoittaa kirjaimellisesti uudelleen sitomista tai liittämistä

takaisin Jumalaan.¹ Kysymys, jonka voisimme esittää itsellemme, on: Olemmeko me liitettyinä Jumalaan niin lujasti, että uskomme näkyy, vai olemmeko me todellisuudessa liitettyinä johonkin muuhun? Olen esimerkiksi maanantaiaamuisin kuulut keskusteluita ammattiurheiluun kuuluvista peleistä, jotka on pelattu edellisenä sunnuntaina. Muutamien näiden innokkaiden kannattajien kohdalla olen miettinyt, liittäkö heidän ”uskontonsa” heidät vain jonkinlaiseen pomppivaan palloon.

Voisimme kukin kysyä itseltämme, mihin uskomme kohdistuu. Kohdistuuko se johonkin joukkueeseen? Kohdistuuko se johonkin tuotemerkkiin? Kohdistuuko se johonkukaan kuuluisuuteen? Parhaimmatkin joukkueet voivat epäonnistua. Kuuluisuudet voivat vaipua unohduksiin. On vain Yksi, johon kohdistuva uskomme on aina turvassa, ja Hän on Herra Jeesus Kristus. Ja teidän täytyy antaa uskonne näkyä!

Jumala julisti *ensimmäisessä* kymmenestä käskystä: ”Sinulla ei saa olla muita jumalia.”² Hän sanoi myös: ”Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.”³ Silti kovin monet ihmiset etsivät rauhaa vain pankkitilin saldostaan tai malleja seurattaviksi vain kanssaihmisistään.

Lääkäreiden, opettajien ja poliitikkojen uskoa usein koetellaan. Kun he pyrkivät tavoitteisiinsa, näkyykö heidän uskontonsa vai onko se piilossa? Ovatko he liitettyinä Jumalaan vaiko ihmiseen?

Minulla oli sellainen koetus vuosikymmeniä sitten, kun yksi lääketieteellisen tiedekunnan kollegoistani nuhteli minua siitä, etten osannut erottaa ammatillista tietämystäni uskonnollisesta vakaumuksestani. Hän vaati minulta, että *en* yhdistäisi niitä kahta. Kuinka voisin tehdä niin? Totuus

on totuus! Se ei ole jaettavissa, eikä mitään osaa siitä voi siirtää syrjään.

Kaikki totuus on lähtöisin Jumalasta, tulipa se sitten ilmi tieteellisessä laboratoriossa tai ilmoituksen avulla. Kaikki totuus kuuluu Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin.⁴ Silti minua pyydettiin piilottamaan uskoni. Minä en noudattanut kollegani vaatimusta. Minä annoin uskoni näkyä!

Kaikissa ammatillisissa pyrkimyksissä edellytetään tiukkojen täsmällisyyden normien noudattamista. Tiedemiehet vaalivat ilmaisunvapauttaan. Mutta täyttä vapautta ei voi kokea, jos ihmisten säädökset pitävät jotakin osaa ihmisen tietämyksestä mahdottomana hyväksyä.

Hengellistä totuutta ei voi sivuuttaa – ei etenkin jumalallisia käskyjä. Jumalallisten käskyjen pitäminen tuo siunauksia, joka kerta! Jumalallisten käskyjen rikkominen saa aikaan siunausten menettämisen, joka kerta!⁵

Tässä maailmassa ongelmia on runsaasti, koska epätäydelliset ihmiset kansoittavat sen. Heidän uskonsa tai sen puute vaikuttaa voimakkaasti heidän tavoitteisiinsa ja haluihinsa. Monet asettavat muita tärkeitä asioita Jumalan edelle. Jotkut kyseenalaistavat uskonnon merkityksen nykyajan elämässä.

Aivan kuten jokaisella aikakaudella, myös nykyään on niitä, jotka pilkkaavat tai arvostelevat uskonnon vapaata harjoittamista. Jotkut jopa syyttävät uskontoa monista maailman epäkohdista. On totta, että on ollut aikoja, jolloin uskonnon nimissä on tehty julmuuksia. Mutta se, että elää Herran puhtaan uskonnon mukaan – mikä tarkoittaa sitä, että pyrkii tulemaan Jeesuksen Kristuksen todelliseksi opetuslapsiksi – on elämäntapa ja päivittäinen sitoumus, joka tuo jumalallista johdatusta. Kun harjoitatte uskontoanne, te harjoitatte uskoanne. Te annatte uskonne näkyä.

Herra tiesi, että Hänen lastensa pitäisi oppia, kuinka Hänet voi löytää. ”Sillä ahdas on se portti”, Hän sanoi, ”ja kapea se tie, joka vie korotukseen – –, ja harvat sen löytävät.”⁶

Pyhät kirjoitukset tarjoavat yhden parhaista tavoista löytää oikea suunta ja pysyä siinä. Pyhien kirjoitusten tuntemus tuo myös kallisarvoista suojaa. Esimerkiksi kautta historian sellaiset tulehdukset kuten ”lapsivuodekuume” ovat vieneet monien viattomien äitien ja vastasyntyneiden hengen. Silti Vanhassa testamentissa on oikeat periaatteet tartunnan saaneiden potilaiden käsittelyyn, ja ne on kirjoitettu yli 3 000

vuotta sitten!⁷ Monet ihmiset ovat kuolleet, koska ihmiset eivät tiedonetsinnänsään ole ottaneet varteen Herran sanaa!

Rakkaat veljeni ja sisareni, mitä meiltä jää puuttumaan elämästämme, jos me olemme ”aina alltiita uusille opetuksille mutta [emme] voi koskaan päästä selville totuudesta”⁸? Me voimme saada pyhistä kirjoituksista paljon tietoa ja hankkia innoitusta rukoilemalla uskoen.

Kun teemme niin, saamme apua tehdessämme päivittäisiä päätöksiä. Etenkin silloin kun ihmisten lakeja säädetään ja pannaan täytäntöön, Jumalan lakien täytyy olla aina mitapuumme. Kiistanalaisten aiheiden kohdalla meidän tulee ensin pyytää johdatusta Jumalalta.

Meidän tulee soveltaa ”kaikkia kirjoituksia meihin – – meille hyödyksi ja opiksi”⁹. Vaara vaanii, kun me yritämme jakaa itseämme sellaisin ilmauksin kuten ”yksityiselämäni” tai jopa ”parhain käytökseni”. Jos yrittää jakaa elämänsä sellaisiin erillisiin lokeroihin, ei koskaan kohoa henkilökohtaisen nuhteettomuutensa täyteen mittaan – ei koskaan saavuta sitä kaikkea, millainen *todella* voisi olla.

Kiusaus olla suosittu voi saada asettamaan yleisen mielipiteen Jumalan

sanan edelle. Poliittisissa kampanjoissa ja markkinointistrategioissa käytetään suunnitelmien muovaamiseen usein yleisiä mielipidekyselyjä. Noiden kyselyjen tulokset ovat valaisevia. *Mutta* niitä voi tuskin käyttää perusteena sille, että olisi oikeutettu olemaan noudattamatta Jumalan käskyjä! Sitä, mikä on väärin, ei saa oikeaksi, vaikka ”kaikki sitä tekevät”. Pahuus, erhe ja tietämättömyys eivät koskaan ole totuutta, vaikka olisivatkin suosittuja. Näin julistaa eräs pyhissä kirjoituksissa oleva varoitus: ”Voi niitä, jotka sanovat pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi! Pimeyden he kääntävät valoksi ja valon pimeydeksi.”¹⁰

Ensimmäisen maailmansodan jälkeen tuli suosituksi eräs melko uskalias laulu. Moraalittomuuden edistämässään se vanhoi, ettei 50 miljoonaa ihmistä voi olla väärässä. Mutta itse asiassa 50 miljoonaa ihmistä *voi* olla väärässä – täysin väärässä. Moraalittomuus on yhä moraalittomuutta

Jumalan silmissä – Hänen, joka tulee kerran tuomitsemaan kaikki meidän tekemme ja halumme.¹¹

Verratkaa pelkoa ja uskon puutetta, jotka ovat niin vallitsevia nykyajan maailmassa, siihen uskoon ja rohkeuteen, jota oli hyvin rakkaalla tyttärelläni Emilyllä, joka elää nyt verhon toisella puolen. Kun kuolevainen elämä oli jättämässä hänen syövä runteleman ruumiinsa, hän kykeni hädin tuskin puhumaan. Mutta hymy kasvoillaan hän sanoi minulle: ”Isä, älä ole minusta huolissasi. Minä tiedän, että kaikki on kohdallani hyvin!” Emilyn usko näkyi – näkyi kirkkaasti – sinä herkkänä hetkenä, juuri silloin kun tarvitsimme sitä eniten.

Tämä kaunis nuori viiden lapsen äiti oli täynnä uskoa taivaalliseen Isäänsä, Hänen suunnitelmaansa ja oman perheensä iankaikkiseen hyvinvointiin. Emily oli lujasti liitettyä takaisin Jumalaan. Hän oli täysin uskollinen liitoille, jotka hän oli tehnyt Herran

ja aviomiehensä kanssa. Hän rakasti lapsiaan, mutta hänellä oli rauha, vaikka hän joutuisikin pian eroamaan heistä. Hänellä oli usko omaan tulevaisuuteensa ja heidän tulevaisuuteensa, koska hänellä oli usko taivaalliseen Isäämme ja Hänen Poikaansa.

Presidentti Thomas S. Monson sanoi vuonna 1986: ”Tietenkin me tunnemme pelkoa, koemme pilkkua ja kohtaamme vastustusta. Olkoon meillä rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta. Jumalalle on otollista rohkeus eikä periksi antaminen. – – Muistakaa, että kaikilla on pelkonsa, mutta niillä, jotka kohtaavat pelkonsa [uskoen], on myös rohkeutta.”¹²

Presidentti Monsonin neuvo on ajaton! Niinpä pyydän teiltä, rakkaat veljeni ja sisareni: Vahvistakaa uskoanne päivä toisensa jälkeen tiellänne kohti iankaikkista päämääränne. Julistakaa uskoanne! Antakaa uskonne näkyä!¹³

Rukoilen, että teidät liitetään lujasti takaisin Jumalaan, että Hänen iankaikkiset totuutensa syöpyvät sydämeenne ikuisesti. Ja rukoilen, että koko elämänne ajan annatte uskonne näkyä! Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Kun lapsi syntyy, napanuora sidotaan kahteen kertaan ja katkaistaan noiden kahden sidelangan välistä. Sidelanka on side – varma side. Englannin kielen sana *religion* on peräisin latinasta. Liitteen *re* merkitys on 'jälleen' tai 'takaisin', ja todennäköisesti sanan *ligare* merkitys on 'liittää' tai 'sitoa'. Siten ymmärrämme, että uskonto "liittää uskovaiset Jumalaan".
2. 2. Moos. 20:3. Herra sanoi myös: "Kääntykää, luopukaa epäjumalistanne, hylätäkää iljetyksenne" (Hes. 14:6).
3. OL 6:36.
4. Ks. Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 391.
5. Ks. Moosia 2:41; OL 58:30–33; 82:10. Tämä periaate on totta jokaisen kohdalla, sillä "Jumala [ei] erottele ihmisiä" (Ap. t. 10:34; ks. myös Moroni 8:12).
6. OL 132:22.
7. Ks. 3. Moos. 15:13.
8. 2. Tim. 3:7.
9. 1. Nefi 19:23.
10. Jes. 5:20.
11. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan: "Tulkaa Herran, Pyhän, luokse. Muistakaa, että hänen polkunsa ovat vanhurskaat. Katso, ihmisen tie on kaita, mutta se on suorana reittinä hänen edessään, ja portin vartija on Israelin Pyhä; eikä hän käytä siihen palvelijaa; eikä ole mitään muuta tietä kuin portin kautta; sillä häntä ei voi pettää, sillä Herra Jumala on hänen nimensä." (2. Nefi 9:41.)
12. "Rohkeus kannattaa", *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 33. Eräässä toisessa tilanteessa presidentti Monson antoi tämän innoittavan kehoituksen: "Elääksemme hyvin meidän on kehitettävä kyky kohdata vaikeudet rohkeasti, pettymykset iloisesti ja voitot nöyrästi. – – Me olemme elävän Jumalan poikia ja tyttäriä – Hänen kuvakseen luotuja. – – Jos tämä on vilpiton vakaumuksemme, me pakostakin koemme syvän uuden lujouden ja voiman tunteen, lujouden elää Jumalan käskyjen mukaan, voiman vastustaa Saatanan kiusauksia." (Ks. "Keltaiset kanarialinnut, joiden siivissä on harmaata", *Konferenssiraportit 1973–1975*, s. 27.)
13. "Kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus" (Moroni 10:32). Älkää pelätkö ihmistä enemmän kuin Jumalaa (ks. OL 3:7; 59:5).

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Minä annoin teille esimerkin

Suurin maan päällä koskaan elänyt esimerkki on Vapahtajamme Jeesus Kristus. – – Hän kutsuu meitä noudattamaan täydellistä esimerkkiään.

Kun olen pohtinut velvollisuutani kertoa evankeliumista, olen muistellut rakkaita ihmisiä, joiden lempeä vaikutus on auttanut minua löytämään jumalallisesti osoitetun tien, joka on tukenut hengellistä edistymistäni. Elämäni ratkaisevina hetkinä taivaallinen Isä on siunannut minua ihmisillä, jotka ovat välittäneet minusta riittävästi ohjatakseen osaltaan valintojani oikeaan suuntaan. He ovat noudattaneet näitä Vapahtajan sanoja: "Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minkä minä tein teille."¹

Kun olin pieni, isäni ei ollut kirkon jäsen ja äidistäni oli tullut vähemmän aktiivinen. Me asuimme Washington D.C:ssä, ja äitini vanhemmat asuivat neljäntuhannen kilometrin päässä Washingtonin osavaltiossa. Joitakin kuukausia 8-vuotispäiväni jälkeen isoäiti Whittle tuli toiselta puolen maata käymään luonamme. Isoäiti oli huolissaan siitä, ettei minua eikä isoveljeäni ollut kastettu. En tiedä, mitä hän sanoi vanhemmilleni tästä, mutta sen tiedän, että yhtenä aamuna hän vei veljeni ja minut puistoon ja kertoi meille ajatuksiaan siitä, miksi oli tärkeää saada kaste ja käydä säännöllisesti kirkon

kokouksissa. En muista tarkkaan, mitä kaikkea hän sanoi, mutta jotenkin hänen sanansa koskettivat sydäntäni, ja pian veljeni ja minut kastettiin.

Isoäiti antoi meille jatkuvasti tukeaan. Muistan, että aina kun veljeni tai minä saimme tehtävän pitää puheen kirkossa, me soitimme hänelle ja kysyimme ehdotuksia. Muutaman päivän kuluessa postissa saapui käsin kirjoitettu puhe. Jonkin ajan päästä hänen ehdotuksensa olivat enää puheen runko, mikä edellytti meiltä enemmän ponnistelua.

Isoäiti osoitti juuri sopivasti rohkeutta ja kunnioitusta auttaakseen isäämme ymmärtämään, miten tärkeää oli, että hän vei meidät autolla kirkkoon kokouksiimme. Hän auttoi meitä tuntemaan kaikin sopivin tavoin, että me tarvitsemme evankeliumia elämässämme.

Mikä tärkeintä, me tiesimme, että isoäiti rakasti meitä ja että hän rakasti evankeliumia. Hän oli erinomainen esimerkki! Kuinka kiitollinen olenkaan siitä, että hän kertoi minulle todistuksesta, kun olin aivan pieni. Hänen vaikutuksensa muutti täysin elämäni suunnan iankaikkisiksi ajoiksi.

Myöhemmin kun olin valmistumassa yliopistosta, rakastuin kauniiseen nuoreen naiseen nimeltä Jeanene Watkins. Arvelin, että hänelläkin alkoi olla syviä tunteita minua kohtaan. Eräänä iltana kun puhuimme tulevaisuudesta, hän punoi huolellisesti keskusteluun ajatuksen, joka muutti elämäni ikuisiksi ajoiksi. Hän sanoi: ”Kun minä menen naimisiin, menen naimisiin temppelessä uskollisen kotiin palanneen lähetysaarniajan kanssa.”

Ennen sitä en ollut ajatellut paljoakaan lähetystyötä. Sinä iltana intoni harkita lähetystyöpalvelua muuttui merkittävästi. Menin kotiin enkä pystynyt ajattelemaan mitään muuta. Olin hereillä koko yön. Seuraavana päivänä ajatukseni eivät pysyneet lainkaan opinnoissani. Monien rukousten jälkeen tein päätöksen mennä tapaamaan piispaani ja panna alulle lähetystyöhakemukseni.

Jeanene ei koskaan pyytänyt minua palvelemaan lähetystyössä *hänen vuoksensa*. Hän rakasti minua tarpeeksi kertoakseen minulle vakauksesta ja antoi sitten minulle tilaisuuden ratkaista oman elämäni suunta. Me kumpikin palvelimme lähetystyössä, ja myöhemmin meidät sinetöitiin temppelessä. Jeanenen rohkeus ja sitoutuminen uskoonsa ovat vaikuttaneet ratkaisevasti yhteiselämäämme. Olen varma, ettemme olisi kokeneet sitä onnea, josta nautimme, ilman hänen lujaa uskoaan periaatteeseen asettaa Herran palveleminen etusijalle. Hän on suurenmoisen, vanhurskas esimerkki!

Sekä isoäiti Whittle että Jeanene rakastivat minua riittävästi kertoakseen vakaumuksensa siitä, että evankeliumin toimitukset ja taivaallisen Isän palveleminen siunaisivat elämäni. Kumpikaan heistä ei pakottanut minua eikä saanut minua tuntemaan huonommuutta siitä, millainen olin. He yksinkertaisesti

rakastivat minua ja rakastivat taivaallista Isää. Kumpikin tiesi, että Hän voisi tehdä elämästäni enemmän kuin mihin pystyisin itsekseen. Kumpikin auttoi minua rohkeasti ja rakastavin tavoin löytämään tien suurimpaan onneen.

Kuinka meistä jokaisesta voi tulla sellainen merkittävä vaikuttaja? Meidän täytyy olla varmoja siitä, että rakastamme vilpittömästi niitä, joita haluamme auttaa vanhurskaudessa niin että he voivat alkaa luottaa Jumalan rakkauteen. Hyvin monille maailmassa ensimmäinen haaste evankeliumin vastaanottamiseksi on nimittäin alkaa uskoa taivaalliseen Isään, joka rakastaa heitä täydellisesti. Heidän on helpompaa alkaa uskoa, kun heillä on ystäviä tai sukulaisia, jotka rakastavat heitä samankaltaisella tavalla.

Se, että saatte heidät luottamaan rakkauteenne, voi auttaa heitä uskomään Jumalan rakkauteen. Kun sitten rakastavasti ja huomaavaisesti kerrotte heille oppimistanne asioista, saamistanne kokemuksista ja periaatteista,

joita olette noudattaneet löytäksenne ratkaisuja omiin ongelmiinne, nämä viestinne ovat siunaukseksi heidän elämässään. Osoittakaa olevanne vilpittömän kiinnostuneita heidän hyvinvointistaan ja lausukaa sitten todistuksenne Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.

Te voitte auttaa tavoilla, jotka perustuvat periaatteeseen ja oppiin. Kannustakaa rakastamianne ihmisiä etsimään ymmärrystä siitä, mitä Herra haluaisi heidän tekevän. Yksi tapa tehdä niin on esittää heille kysymyksiä, jotka panevat heidät ajattelemaan, ja antaa heille sitten riittävästi aikaa – olipa se tunteja, päiviä, kuukausia tai enemmän – pohtia ja pyrkiä saamaan itse selville vastaukset. Teidän pitää kenties auttaa heitä oppimaan, kuinka rukoilla ja kuinka huomata vastauksia rukouksiinsa. Auttakaa heitä ymmärtämään, että pyhät kirjoitukset ovat elintärkeä lähde vastauksien saamiseksi ja huomaamiseksi. Tällä tavoin autatte heitä valmistautumaan tuleviin mahdollisuuksiin ja haasteisiin.

Jumalan tarkoitus on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”². Se on olennaista kaikessa, mitä teemme. Joskus uppoudumme niin johonkin sellaiseen, mitä pidämme kiehtovana, tai arkipäivän askareet vievät meidät niin mukanaan, että me kadotamme näkyvistämme Jumalan päämäärät. Kun johdonmukaisesti keskittäte elämänne aivan peruseriaatteisiin, te saatte ymmärrystä siitä, mitä teidän on määrä tehdä, te kannatte enemmän hedelmää Herralle ja olette itse onnellisempia.

Kun keskittäte elämänne pelastussuunnitelman peruseriaatteisiin, te syvennytte paremmin kertomaan siitä, mitä tiedätte, koska ymmärrätte evankeliumin toimitusten iankaikkisen tärkeiden. Kerrotte tietämistänne asioista tavalla, joka edistää ystävissänne halua vahvistua hengellisesti. Autatte rakkaitanne saamaan halun sitoutua noudattamaan kaikkia Jeesuksen Kristuksen käskyjä ja ottamaan päälleen Hänen nimensä.

Muistakaa, että yksilön kääntymys on vain osa työtä. Pyrkikää aina vahvistamaan perheitä. Opettakaa niin, että teillä on näkemys siitä, miten tärkeää on, että perheet sine-töidään yhteen temppelissä. Muutamien perheiden kohdalla se voi viedä vuosia. Niin kävi vanhempieni kohdalla. Monta vuotta sen jälkeen

kun minut oli kastettu, kastettiin isäni, ja myöhemmin perheemme sinetöitiin temppelissä. Isä palveli sinetöijänä temppelissä, ja äiti palveli siellä hänen kanssaan. Kun teillä on näkemys temppelin sinetöimistöimituksista, te autatte Jumalan valtakunnan rakentamisessa maan päälle.

Muistakaa, että rakkautenne niitä kohtaan, joita haluatte auttaa, on se voimallinen pohja, jolta voitte vaikuttaa heihin. Isoäiti Whittlen ja vaimoni Jeanenen vaikutus olisi ollut merkityksetön, ellen olisi ensin tiennyt, että he rakastivat minua ja halusivat minun saavan parasta elämässä.

Sen lisäksi että rakastatte heitä, luottakaa heihin. Joissakin tapauksissa

Sydney, Australia

luottaminen voi tuntua vaikealta, mutta keksikää jokin keino luottaa heihin. Taivaallisen Isän lapset voivat tehdä hämmästyttäviä asioita, kun he tuntevat, että heihin luotetaan. Jokainen kuolevaisuudessa elävä Jumalan lapsi valitsi Vapahtajan suunnitelman. Luottakaa siihen, että kun heille annetaan mahdollisuus, he tekevät niin jälleen.

Kertokaa periaatteista, jotka auttavat rakastamianne ihmisiä ponnistelemaan eteenpäin iankaikkiseen elämään johtavalla polulla. Muistakaa, että me kaikki edistymme rivi rivin päälle. Te olette noudattaneet tuota samaa kaavaa saadessanne ymmärrystä evankeliumista. Kertokaa evankeliumista *yksinkertaisesti*.

Henkilökohtainen todistuksenne Jeesuksen Kristuksen sovituksista on vaikuttava keino. Muita apukeinoja sen lisäksi ovat rukous, Mormonin kirja ja muut pyhät kirjoitukset sekä sitoutumisenne pappisuuden toimiin. Kaikki nämä tuovat osaltaan Hengen johdatusta, johon teidän on aivan ratkaisevan tärkeää luottaa.

Voitte olla tehokkaita ja tehdä mitä Kristus on tehnyt³, kun keskitytte tähän evankeliumin peruseriaatteeseen: *juuri Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta meidän on mahdollista tulla enemmän taivaallisen Isämme kaltaisiksi, niin että voimme elää iankaikkisesti yhdessä perheyksiköissämme.*

Mikään muu oppi ei ole olennaisempi työllemme kuin Jeesuksen Kristuksen sovitus. Todistakaa Vapahtajasta ja Hänen sovitusuhrinsa voimasta jokaisessa sopivassa tilanteessa. Käyttäkää pyhien kirjoitusten kohtia, jotka opettavat Hänestä ja siitä, miksi Hän on täydellinen esikuva jokaiselle elämässä.⁴ Teidän pitää tutkia uutterasti. Älkää uppoutuko toisarvoisiin asioihin niin täysin, että teiltä jää oppimatta Herran oppi ja opetukset. Kun teillä on vankka, henkilökohtainen opillinen pohja, voitte voimallisella tavalla kertoa elintärkeistä totuuksista niille, jotka kaipaavat niitä kipeästi.

Me palvelemme taivaallista Isäämme parhaiten olemalla vanhurskaana vaihtuksena muille ja palvelemalla heitä.⁵ Suurin maan päällä koskaan elänyt esimerkki on Vapahtajamme Jeesus Kristus. Hänen palvelutyönsä kuolevaisuudessa täyttyi ihmisten opettamisesta, palvelemisesta ja rakastamisesta. Hän istuutui ihmisten joukkoon, joita pidettiin kelvottomina Hänen seuraansa. Hän rakasti heitä jokaista. Hän näki heidän tarpeensa ja opetti heille evankeliumiaan. Hän kutsuu meitä noudattamaan täydellistä esimerkkiään.

Minä tiedän, että Hänen evankeliuminsa on tie rauhaan ja onneen tässä elämässä. Muistakaamme tehdä niin kuin Hän osoittamalla rakkauttamme ja luottamustamme ja kertomalla tietomme totuudesta niille, jotka eivät ole vielä ottaneet vastaan evankeliumin kirkasta valoa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joh. 13:15.
2. Moos. 1:39.
3. Ks. Joh. 13:15.
4. Ks. esim. Luuk. 22:39–46; Joh. 8:3–11; Fil. 4:13; Jaak. 5:15–16; 1. Joh. 1:7; 2. Nefi 1:15; 2; 25:17–30; 31; MK Jaak. 4; Alma 7; 42; 3. Nefi 11–30; Moroni 10:32–33; OL 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Moos. 5:6–12.
5. Ks. Matt. 22:35–40; Moosia 2:17.

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni”

Kun käytämme tahdonvapauttamme siihen, että olemme kuuliaisia, me päätämme ”tehdä oikein ja [antaa] seurausten tulla”.

Veljet ja sisaret, kaikista niistä opetuksista, joita voimme saada Vapahtajan elämästä, mikään ei ole selkeämpi ja vaikuttavampi kuin opetus kuuliaisuudesta.

Vapahtajan esimerkki

Kuolevaisuutta edeltävässä taivaan neuvonpidossa Lusifer kapinoin taivaallisen Isän suunnitelmaa vastaan. Niiden kohdalla, jotka seurasivat Lusiferia, iankaikkinen edistyminen päättyi – olkaa varovaisia siinä, ketä seuraatte!

Sitten Jeesus ilmaisi sitoumuksensa olla kuuliainen sanoen: ”Isä, sinun tahtosi tapahtukoon, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.”¹ Koko palvelutyönsä ajan Jeesus ”kärsi kiusauksia mutta ei langennut niihin”². Tosiaankin Hän ”joutui kärsimyksistä oppimaan, mitä on kuuliaisuus”³.

Koska Vapahtajamme oli kuuliainen, Hän sovitti syntimme, teki mahdolliseksi ylönousemuksemme ja raivasi meille tien, jotta voimme palata taivaallisen Isämme luo, joka tiesi, että

tekisimme virheitä opitellessamme kuuliaisuutta kuolevaisuudessa. Kun olemme kuuliaisia, me otamme vastaan Hänen uhrinsa, sillä me uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumissa annettuja lakeja, toimituksia ja käskyjä⁴.

Jeesus opetti meitä olemaan kuuliaisia yksinkertaisin sanoin, jotka on helppo ymmärtää: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni”⁵, ja ”Tule – – ja seuraa minua”⁶.

Kun meidät kastetaan, me otamme päällemme Kristuksen nimen ja teemme ”Jumalan kanssa liiton, että [olemme] kuuliaisia [elämämme] loppuun asti”⁷. Joka sunnuntai me uudistamme tuon kasteenliiton nauttimalla sakramentin ja todistamalla, että olemme halukkaita pitämään käskyt. Me etsimme anteeksiantoa jokaiseen ajatukseen, tunteeseen ja tekoon, joka ei ole sopuoinnussa taivaallisen Isämme tahdon kanssa. Kun teemme parannuksen hylkäämällä

tottelemattomuuden ja alkamalla taas olla kuuliaisia, me osoitamme rakkautemme Häntä kohtaan.

Kuuliaisuutta on monenlaista

Kun elämme evankeliumin mukaan, me opimme ymmärtämään kuuliaisuutta yhä paremmin. Toisinaan meillä voi olla houkutus harjoittaa sitä,

mitä kutsun ”luonnollisen ihmisen kuuliaisuudeksi”, jolloin me tottelemattomina hylkäämme Jumalan lain pitämällä parempina viisauttamme tai halujamme tai jopa suosiota. Koska tämä kuuliaisuuden vääristymä on niin laajassa käytössä monien keskuudessa, se heikentää Jumalan mittapuita kulttuurissamme ja laeissamme.

Toisinaan jäsenet saattavat olla ”valikoivan kuuliaisia” ja vakuuttaa, että rakastavat Jumalaa ja kunnioittavat Jumalaa, vaikka noukkivat ja valitsevat Hänen käskyistään ja opetuksistaan – ja Hänen profeettojensa opetuksista ja neuvoista – ne, joita sitten noudattavat täysin.

Jotkut ovat valikoivan kuuliaisia siksi, etteivät he pysty ymmärtämään kaikkia syitä johonkin käskyyn, aivan kuten lapset eivät aina ymmärrä syitä vanhempiensa neuvoihin ja sääntöihin. Mutta me tiedämme aina syyn siihen, miksi me seuraamme profeettoja, sillä tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko, ja juuri Vapahtaja ohjaa profeettojaan kaikkina taloudenhoitokausina.

Kun ymmärryksemme kuuliaisuudesta syvenee, me huomaamme, miten keskeinen rooli on tahdonvapaudella. Ollessaan Getsemanen puutarhassa Jeesus rukoili taivaallista Isäänsä kolme kertaa: ”Isä, jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”⁸ Jumala ei voinut kumota Vapahtajan tahdonvapautta, mutta Hän lähetti armollisesti enkelin vahvistamaan rakasta Poikaansa.

Vapahtajalla oli toinen koetus Golgatalla, missä hän olisi voinut kutsua joukoittain enkeleitä ottamaan Hänet alas ristiltä, mutta Hän teki oman valintansa kestää kuuliaisesti loppuun asti ja toteuttaa sovitusuhrinsa, vaikka se merkitsi suurta kärsimystä, jopa kuolemaa.

Hengellisesti kypsä kuuliaisuus on ”Vapahtajan kuuliaisuutta”. Siihen motivoi todellinen rakkaus taivaallista Isää ja Hänen Poikaansa kohtaan. Kun me tottelemme auliisti, kuten Vapahtaja, me arvostamme taivaallisen Isämme sanoja: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielitynyt.”⁹ Ja taivaallisen Isämme eteen

tullessamme me odotamme innokkaasti kuulevamme sanat: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. – Tule herrasi ilojuhlaan!”¹⁰

Kun käytämme tahdonvapauttamme siihen, että olemme kuuliaisita, me päätämme ”tehdä oikein ja [antaa] seurausten tulla”¹¹. Se vaatii meiltä itsekkyyttä mutta tuo itseluottamusta, iankaikkista onnea ja täyttymyksen tunteen sekä itsellemme että esimerkiksi myötä lähipiirissämme oleville, ja siihen sisältyy aina syvä henkilökohtainen sitoumus tukea pappesusjohtajia ja noudattaa heidän opetuksiaan ja neuvojaan.

Seuraukset

Päätettäessämme, olemmeko kuuliaisita vai emme, meidän kannattaa aina muistaa valintojemme seuraukset. Ymmärsivätkö Lusifer ja hänen seuraajansa, mitä seuraisi siitä, että he päättivät hylätä taivaallisen Isän suunnitelman? Jos ymmärsivät, niin miksi he tekivät niin hirvittävän huonon valinnan? Saattaisimme esittää itsellemme samankaltaisen kysymyksen: miksi kukaan meistä päättäisi rikkoa käskyjä, kun tunnemme synnin iankaikkiset seuraukset? Pyhät kirjoitukset antavat vastauksen: se syy, miksi Kain ja osa Aadamin ja Eevan lapsista päätti olla tottelemattomia, johtuu siitä, että ”he rakastivat Saatanaa enemmän kuin Jumalaa”¹².

Rakkautemme Vapahtajaa kohtaan on avain Vapahtajan kaltaiseen kuuliaisuuteen. Kun pyrimme olemaan kuuliaisita nykyajan maailmassa, me julistamme rakkauttamme ja kunnioitustamme kaikkia taivaallisen Isän lapsia kohtaan. Tämän muita kohtaan tuntemamme rakkauden on silti mahdotonta muuttaa Jumalan käskyjä, jotka on annettu meidän hyväksemme! Esimerkiksi käsky ”älä tapa, äläkä tee mitään sen kaltaista”¹³, perustuu

hengelliseen lakiin, joka suojelee kaikkia Jumalan lapsia, jopa syntymättömiä. Pitkä kokemus antaa ymmärtää, että kun me olemme piittaamatta tästä laista, siitä seuraa mittamaton surua. Silti monet uskovat, että on hyväksyttävää lopettaa syntymättömän lapsen elämä mieltymys- tai mukavuussyistä.

Käskyjen rikkomisen järjeleminen ei muuta hengellistä lakia eikä sen seurauksia vaan johtaa hämmennykseen, epävakaisuuteen, vaeltamiseen oudoilla teillä, eksymiseen ja murheeseen. Koska me olemme Kristuksen opetuslapsia, meillä on pyhä velvoite pitää yllä Hänen lakejaan ja käskyjään sekä liittoja, jotka otamme päällemme.

Joulukuussa 1831 muutamat veljet kutsuttiin avuksi lievittämään epäystävällisiä tunteita, joita oli herännyt kirkkoa kohtaan. Profeetta Joseph Smithin kautta Herra ohjasi heitä epätavallisella, jopa yllättävällä tavalla:

”Saattakaa vihollisenne häpeään; kutsukaa heitä kohtaamaan teidät sekä julkisesti että yksityisesti – –

Ja nyt, he esittäkööt vahvat todisteensa Herraa vastaan.

– – Mikään ase, joka taotaan teitä vastaan, ei tehoa;

ja jos joku korottaa äänensä teitä vastaan, hänet saatetaan häpeään minun hyväksi näkemänäni aikana.

Ja nyt, pitäkää minun käskyini; ne ovat todet ja luotettavat.”¹⁴

Pyhien kirjoitusten opetuksia

Pyhät kirjoitukset ovat täynnä esimerkkejä profeetoista, jotka ovat oppineet omasta kokemuksestaan, mitä kuuliaisuus on.

Joseph Smithille opetettiin, mitä seurasi siitä, että hän taipui hyväntekijänsä, ystävänsä ja kirjurinsa Martin Harrisin painostukseen. Vastauksena Martinin aneluihin Joseph pyysi Herralta lupaa lainata Mormonin kirjan ensimmäiset 116 käsikirjoitussivua, niin että Martin voisi näyttää ne perheelleen, mutta Herra käski Josephin sanoa ei. Martin aneli Josephia kysymään Herralta uudelleen. Josephin

pyydettyä kolmannen kerran Herra lupasi, että tietyt viisi ihmistä saavat katsoa käsikirjoitusta. ”Martin sitoutui pitämään tämän sopimuksen mitä vakavimmin liitoin. Kun hän tuli kotiin ja häntä alettiin painostaa, hän unohti vakavan lupauksensa ja salli muiden katsoa käsikirjoitusta sillä seurauksella, että se vietiin salajuonella hänen käsistään”¹⁵, ja se katosi. Sen johdosta Herra nuhteli Josephia eikä hänelle annettu lupaa jatkaa Mormonin kirjan kääntämistä. Joseph kärsi ja teki parannuksen rikkomuksestaan, että oli taipunut muiden painostukseen. Jonkin ajan kuluttua Josephin sallittiin jatkaa kääntämistyötään. Joseph sai arvokkaan opetuksen kuuliaisuudesta, ja se hyödytti häntä koko hänen loppuelämänsä!

Profeetta Mooses tarjoaa toisen esimerkin. Kun Mooses otti kuuliaisena nubialaisen vaimon, Mirjam ja Aaron

parjasivat häntä. Mutta Herra nuhteli heitä sanoen: ”[Moosekselle] puhun suoraan kasvoista kasvoihin.”¹⁶ Herra käytti tätä uskomatonta tapausta opettaakseen kirkon jäseniä meidän taloudenhoitokaudellamme. Vuonna 1830 Hiram Page väitti saavansa ilmoituksia kirkkoa varten. Herra ojensi häntä ja opetti pyhille: ”Sinun tulee olla kuuliainen sille, mitä minä [Josephille] annan, niin kuin Aaron”¹⁷, ”sillä hän saa ne samoin kuin Mooses”¹⁸.

Kuuliaisuus tuo siunauksia, ”ja kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu”¹⁹.

Kuuliaisuutta opetetaan esimerkiksi. Sillä, miten me elämme, me opetamme lapsillemme: ”Opi viisautta nuoruudessasi, niin, opi nuoruudessasi pitämään Jumalan käskyt.”²⁰

Kuuliaisuus tekee meistä koko ajan vahvempia, kykeneviä kestämään

uskollisesti kokeet ja koetukset tulevaisuudessa. Kuuliaisuus Getsemanessa valmisti Vapahtajaa olemaan kuuliainen ja kestämään loppuun asti Golgatalla.

Rakkaat veljeni ja sisareni, Alman sanat ilmaisevat sydämeni tunteet:

”Ja nyt, rakkaat veljeni, minä olen sanonut tämän teille voidakseni herättää teidät tiedostamaan velvollisuuksenne Jumalaa kohtaan, jotta vaeltaisitte nuhteettomina hänen edessään – –.

Ja nyt minä tahdon teidän olevan nöyriä ja olevan myöntöyviä ja lempeitä, – – tarkkoja Jumalan käskyjen pitämisessä kaikkina aikoina.”²¹

Lausun erityisen todistukseni, että Vapahtajamme elää. Koska Hän oli kuuliainen, ”jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava – –, että hän on [Vapahtajamme]”²². Rakastakaamme Häntä niin syvästi ja uskokaamme Häneen niin täysin, että mekin olemme kuuliaisia, pidämme Hänen käskynsä ja palaamme asumaan Hänen kanssaan ikuisesti Jumalamme valtakunnassa. Tätä rukoulen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 4:2.
2. OL 20:22.
3. Hepr. 5:8.
4. Ks. UK 3.
5. Joh. 14:15.
6. Luuk. 18:22.
7. Moosia 5:8.
8. Matt. 26:39; ks. myös jakeet 42 ja 44.
9. Matt. 3:17; ks. myös 3. Nefi 11:7.
10. Matt. 25:21.
11. ”Oikein sä tee”, *MAP-lauluja*, 158.
12. Moos. 5:13.
13. OL 59:6.
14. OL 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, 1922 s. 65; ks. myös OL 3.
16. 4. Moos. 12:8.
17. OL 28:3.
18. OL 28:2.
19. OL 130:21; ks. myös jae 20.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Moosia 27:31.

Vanhin Claudio D. Zivic
seitsemänkymmenen koorumista

Älkäämme eksykö väärälle tielle

Rukoilen, ettemme kadota tietä näkyvistämme, jotta voimme olla aina yhteydessä taivasiin.

Pieni poika harjoitteli pianon soittamista. Nähtyään hänet ikkunasta myyntimies kysyi: ”Onko äitisi kotona?”

Tähän lapsi vastasi: ”No, mitä luulet?”

Viisi rakasta lastamme soittavat pianoa – kiitos kuuluu vaimoni motivoinnille! Aina kun soitonopettaja tuli kotiimme, pojallamme Adriánilla oli tapana juosta piiloon vältyäkseen pianotunnilta. Mutta eräänä päivänä tapahtui jotakin ihmeellistä! Hän alkoi rakastaa musiikkia niin paljon, että hän jatkoi harjoittelemista itsekseen.

Olisi suurenmoista, jos voisimme saavuttaa sen vaiheen omassa käänntymysprosessissamme. Olisi hienoa, jos meillä olisi syvällä sydämesämme halu pitää käskyt, ilman että kukaan jatkuvasti muistuttaa meitä, ja meillä olisi luja vakaumus siitä, että jos kuljemme oikeaa tietä, me saamme pyhissä kirjoituksissa luvutut siunaukset.

Joitakin vuosia sitten menin vaimoni, tyttäreni Evelinin ja erään perheystävän kanssa Archesin kansallispuistoon. Yksi tunnetuimmista kaarista siellä on nimeltään Delicate Arch. Päästäksemme kaaren luokse päätimme kulkea reilun parin kilometrin

pituisen reitin, joka nousi vuoren rinnettä ylöspäin.

Lähdimme seuraamaan reittiä oikein innokkaina, mutta käveltyämme vähän aikaa muiden piti levähtää. Koska halusin niin innokkaasti päästä sinne, päätin jatkaa kulkua yksin. En kiinnittänyt huomiota ohjattuun reittiin, vaan seurasin erästä edellä kulkevaa miestä, joka näytti patikoivan eteenpäin hyvin varmoin askelin. Reitti

kävi yhä vaikeammaksi, ja minun piti hyppiä kivenlohkareelta toiselle. Koska kulkeminen oli hyvin vaikeaa, olin varma, etteivät mukanani tulleet naiset koskaan pääsisi perille. Yhtäkkiä näin Delicate Arch -kaaren, mutta suureksi yllätyksekseni huomasin, etten pystyisi mitenkään pääsemään sille alueelle.

Hyvin turhautuneena päätin mennä takaisin. Odotin kärsimättömänä, kunnes jälleen tapasin muut. Kysyin heti: ”Pääsittekö te Delicate Archin luo?” He kertoivat iloisina, että olivat päässeet perille. He selittivät, että he olivat seuranneet merkkejä, jotka näyttivät tietä, ja varovasti ponnistellen he olivat päässeet määränpäähensä.

Valitettavasti minä olin eksynyt väärälle tielle. Miten suurenmoisen opetuksen sinä päivänä sainkaan!

Kuinka usein me erehdymmekään oikeasta tiestä ja annamme johdatkaa itseämme maailman suuntausten mukaan? Meidän tulee jatkuvasti kysyä itseltämme, olemmeko me Jeesuksen Kristuksen sanojen tekijöitä.

Johanneksen evankeliumissa on eräs erinomainen opetus:

”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Eihän oksa pysty tuottamaan hedelmää, ellei se pysy puussa, ja samoin ette pysty tekään, elleite pysy minussa.

Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään.” (Joh. 15:4–5.)

Tämän vertauksen valossa näemme sen hyvin läheisen, ylivertaisen suhteen, joka meillä on Jeesukseen Kristukseen, ja sen, miten tärkeänä Hän pitää meitä jokaista. Hän on juuri ja varsi, joka tuo meille elävää vettä – elinvoimaa, joka suo meidän saada ravintoa niin että voimme tuottaa paljon hedelmää. Jeesus Kristus on opettanut meitä siten, ettemme oksina – tai Hänestä riippuvaisina olentoina – koskaan väheksyisi Hänen opetus-tensa arvoa.

On erehdyksiä, jotka saattavat olla vakavia, ja ellemme oikaise niitä ajoissa, ne voivat pysyvästi johtaa

meidät pois oikealta tieltä. Jos teemme parannuksen ja hyväksymme oikaisun, nämä kokemukset suovat meidän nöyryyä, muuttaa tekojamme ja jälleen kerran päästä lähemmäksi taivaallista Isäämme.

Haluun antaa esimerkin tästä ajatuksesta viittaamalla yhteen dramaattisimmista hetkistä, mitä profeetta Joseph Smith koki. Tämän kokemuksen kautta Vapahtaja on antanut meille korvaamattomia opetuksia periaatteista, jotka meidän tulisi pitää mielessä koko elämämme ajan. Tämä tapahtui, kun Martin Harris kadotti Mormonin kirjan ensimmäisen osan 116 käännettyä sivua.

Kun profeetta oli tehnyt parannuksen siitä, ettei ollut noudattanut Jumalan neuvoa, hän sai ilmoituksen, joka on Opin ja liittojen luvussa 3 (ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 73–75). Jakeisiin 1–10 kirjoitetun pohjalta haluan tähdentää kolmea periaatetta, jotka meidän tulee aina muistaa:

1. Jumalan tekoja ja tarkoituksia ei voida tehdä tyhjäksi.
2. Me emme saa pelätä ihmistä enemmän kuin Jumalaa.
3. Tarvitaan jatkuvaa parannusentekoa.

Jakeessa 13 Herra opettaa meille neljä asiaa, joita meidän ei pidä koskaan tehdä:

1. Pitää Jumalan neuvoja tyhjän arvoisina.
2. Rikkoa Jumalan edessä annettuja pyhimpiä lupauksia.
3. Turvata omaan harkintaamme.
4. Ylpeillä omasta viisaudestamme.

Rukoilen, ettemme kadota tietä näkyvistämme, jotta voimme olla aina yhteydessä taivaisiin, niin etteivät maailman virrat pyyhkäise meitä mennessään.

Jos joku teistä päätyy siihen, että hylkää Herran tien – missä tahansa vaiheessa tuota tietä – niin suurta katumusta kokien tunnette sen karvouden, joka liittyy Jumalan neuvojen

tyhjän arvoisina pitämiseen, Jumalan edessä antamienne pyhimpien lupaus-ten rikkomiseen, omaan harkintaanne turvaamiseen tai omasta viisaudesta ylpeilemiseen.

Jos näin on, kehotan teitä tekemään parannuksen ja tulemaan takaisin oikealle tielle.

Kerran eräs pieni poika soitti isoisälleen toivottaakseen tälle hyvää syntymäpäivää. Hän kysyi isoisältä, kuinka vanha tämä oli. Isoisä sanoi täyttä-neensä 70 vuotta. Pieni poika mietti hetken ja kysyi sitten: ”Ukki, olitko sinä varmasti silloin alussa 1-vuotias?”

Lapsena ja nuorena ihminen ajattelee, ettei hän koskaan tule vanhaksi. Ajatus kuolemasta ei saa koskaan jalansijaa – kuolema on hyvin, hyvin vanhoille ihmisille – ja sen vaiheen saavuttaminen on yhä ikuisuuden päässä. Ajan vieressä kuukaudet ja vuodenajat vilahtelevat ohi, kunnes alkaa ilmestyä ryppyjä, voimat vähe-nevät, lääkärissä käynnin tarvetta on useammin ja niin edelleen.

Päivä koittaa, jolloin kohtaamme jälleen Lunastajamme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen. Rukoilen, että siinä pyhässä ja ylevässä tilanteessa me voimme tuntea Hänet sen perusteella, mitä tiedämme Hänestä, ja sen vuoksi, että olemme noudattaneet Hänen opetuksiaan. Hän näyttää meille käsis-sään ja jaloissaan olevat merkit, ja me liitymme yhdessä lujaan syyleilyyn itkien ilosta kuljettuamme Hänen tietään.

Todistan maan neljälle äärelle, että Jeesus Kristus elää. Hän kehottaa meitä: ”Kuunnelkaa, oi te maan kansakunnat, ja kuulkaa sen Jumalan sanat, joka on tehnyt teidät” (OL 43:23). Olkoon meillä kykyä ymmärtää, ottaa vaarin, käsittää ja tulkita oikein ”sen Jumalan [sanoma], joka on tehnyt [meidät]”, jotta emme kulkisi harhaan Hänen tieltään. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin W. Craig Zwick
seitsemänkymmenen koorumista

Mitä sinä ajattelet?

Pyydän teitä ottamaan lempeästi huomioon toisen ihmisen kokemuksen ja harjoittelemaan tämän kysymyksen esittämistä: ”Mitä sinä ajattelet?”

Neljäkymmentäyksi vuotta sitten nousin 18-pyöräisen rekan kuljettajan istuimelle. Kaunis vaimoni Jan ja poikavauvamme Scotty olivat kanssani. Lähdimme viemään raskasta rakennustarvikekuormaa monen osavaltion päähän.

Siihen aikaan ei ollut turvavyösää-döksiä eikä lasten turvaistuimia. Vaimoni piteli kallisarvoista poikaamme sylissään. Vaimoni huomautuksen, että ”me tosiaan olemme korkealla”, olisi pitänyt saada minut tajuamaan, että häntä pelotti.

Kun laskeuduimme pitkin valtatie-jyrkkää osuutta, historiallista Donnerin solaa, rekan ohjaamon täytti yhtäkkiä yllättäen paksu savu. Näkeminen oli hankalaa, ja kykenimme hädin tuskin hengittämään.

Raskaan ajoneuvon nopeutta ei pysty äkisti hiljentämään riittävästi pelkillä jarruilla. Yritin hädissäni pysähtyä käyttämällä moottorijarrutusta ja vaihtamalla pienemmälle vaihteelle.

Juuri kun olin pysähtymässä tien reunaan mutta ennen kuin olimme täysin pysähdyksissä, vaimoni avasi ohjaamon oven ja hyppäsi ulos vauva sylissään. Katsoin avuttomana, kun he mätkähtivät maahan.

Heti kun sain rekan pysähtymään, ryntäsin ulos savuavasta ohjaamosta.

Adrenaliinin virratessa juoksin läpi kivikon ja heinikon ja syyleilin heitä. Janin kyynärvarret ja kyynärpäät olivat ruhjeilla ja vuotivat verta, mutta onneksi sekä hän että poikamme olivat hengissä. Pölyn laskeutuessa minä vain pidin heitä syyleilyssäni siinä valtatie varressa.

Kun sain sydämensykkeeni ja hengitykseni tasaantumaan, suustani pääsi: ”Mitä ihmettä oikein ajattelit? Tiedätkö, miten vaarallista se oli? Olisitte voineet kuolla!”

Jan katsoi minua kyynelten vie-riessä pitkin hänen savun tahrimia poskia, ja hän sanoi jotakin, mikä tunkeutui sydämeeni ja soi yhä korvisani: ”Yritin vain pelastaa poikamme.”

Tajusin sillä hetkellä, että hän luuli moottorin olevan tulessa ja pelkäsi rekan räjähtävän ja meidän kuolevan. Minä kuitenkin tiesin, että kyse oli sähköviasta – vaarallisesta mutta ei kohtalokkaasta. Katsoin rakasta vaimoani, joka pyyhki hellästi poikavauvamme päätä, ja ihmettelin, millainen nainen tekisi jotakin niin rohkeaa.

Tämä tilanne olisi voinut olla emotionaalisesti yhtä vaarallinen kuin kokemamme moottorivika. Pidetyämme kohtuullisen ajan mykkäkou-lua – kummankin uskoessa, että toinen oli väärässä – ilmaisimme onneksi

vihdoin ne tunteet, jotka myllersivät kiihkeiden purkaustemme taustalla. Se, että kerroimme rakkaudestamme ja peloistamme toistemme turvallisuuden puolesta, esti sitä vaaratilannetta kehittymästä kohtalokkaaksi kallisarvoiselle avioliitollemme.

Paavali varoitti: ”Älkää päästäkö suustanne sopimatonta puhetta, vaan puhukaa [vain] sitä, mikä kulloinkin on hyvää ja hyödyllistä ja kuulijoille iloksi” (Ef. 4:29). Hänen sanoistaan huokuu tietynlaista puhtautta.

Mitä ilmaus ”sopimaton puhe” merkitsee teille? Me kaikki koemme säännöllisesti erittäin voimakkaita suuttumuksen tunteita – omiamme ja muiden. Olemme nähneet hallitsemattoman suuttumuksen purkautuvan julkisilla paikoilla. Olemme kokeneet sitä eräänlaisina emotionaalina oikosulkuina urheilutapahtumissa, politiikan kentällä ja vieläpä omassa kodissamme.

Toisinaan lapset puhuvat rakkaalle vanhemmilleen käyttäen kieltä, joka on yhtä terävä kuin miekka. Puolisot, jotka ovat yhdessä saaneet osakseen elämän kallisarvoisimpia ja herkimpiä kokemuksia, menettävät

yhteisen näkemyksen ja malttinsa toisen kanssa ja korottavat ääntään. Me kaikki, vaikka olemme rakastavan taivaallisen Isän liiton lapsia, olemme katuneet sitä, että olemme suin päin hypänneet omahyväisen tuomion korkeuksista ja lausuneet halveksien karkeita sanoja ennen kuin olemme ymmärtäneet tilanteen toisen näkökulmasta. Meillä kaikilla on ollut mahdollisuus oppia, miten vahingolliset sanat voivat muuttaa vaarallisen tilanteen kohtalokkaaksi.

Äskettäisessä ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä sanotaan selkeästi: ”Jeesuksen Kristuksen evankeliumi opettaa meitä rakastamaan ja kohtelemaan kaikkia ihmisiä ystävällisesti ja kohteliaasti – silloinkin kun olemme asioista eri mieltä” (ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 10. tammikuuta 2014). Kuinka erinomainen muistutus siitä, että me voimme ja meidän tulee ottaa osaa jatkuvaan yhteiskunnalliseen keskusteluun, erityisesti silloin kun tarkastelemme maailmaa eriävistä näkökulmista.

Sananlaskujen kirjoittaja neuvoo: ”Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan” (Sananl.

15:1). ”Sävyisä vastaus” on järkevä vastaus – se koostuu kurinalaisista sanoista, jotka ovat lähtöisin nöyrästä sydäimestä. Se ei tarkoita, ettemme koskaan puhuisi suoraan tai että tinkisimme opillisesta totuudesta. Sanat, jotka saattavat olla sanomaltaan tiukkoja, voivat olla hengeltään lempeitä.

Mormonin kirjassa on vaikuttava esimerkki myönteisestä tavasta puhua myös tilanteessa, jossa avioliitossa ilmeni erimielisyyttä. Sarian ja Lehin pojat oli lähetetty takaisin Jerusalemiin hakemaan pronssilevyjä, eivätkä he olleet palanneet. Saria uskoi poikiensa joutuneen vaikeuksiin. Hän oli täynnä suuttumusta ja tarvitsi jonkun, jota syyttää.

Kuunnelkaa kertomusta hänen poikansa Nefin näkökulmasta: ”Sillä [äitini] oli luullut, että me olimme menehtyneet erämaassa; ja hän oli myös syytellyt isääni sanoen hänelle, että hän oli näkyjen näkijä, sanoen: Katso, sinä olet johdattanut meidät pois perintömaaltamme, eikä poikiani enää ole, ja me menedymme erämaahan” (1. Nefi 5:2).

Miittikäämme nyt, mitä Saria on saattanut ajatella. Hän oli hyvin huolissaan, koska hänen riitaisat poikansa olivat palanneet paikkaan, jossa hänen miehensä henkeä oli uhattu. Hän oli vaihtanut kauniin kotinsa ja ystävänsä teltaan yksinäisessä erämaassa siinä vaiheessa, kun hän vielä ikänsä puolesta voisi saada lapsia. Kun hänen pelkonsa olivat ajaneet hänet katkeamispisteeseen, näyttää siltä, että hän on hypännyt sankarillisesti – joskaan ei järkevästi – korkealta kovaa vauhtia kiitävästä rekka-autosta yrittäessään suojella perhettään. Hän ilmaisi miehelleen perusteltuja huolenaiheita suuttumuksen, epäilyksen ja syytöksen sanoin – kielellä, jossa koko ihmiskunta näyttää olevan yllättävän etevä.

Profeetta Lehi kuunteli, mikä pelko oli hänen vaimonsa suuttumuksen taustalla. Sitten hän vastasi kurinalaisesti myötätunnon kielellä. Ensimmäiseksi hän myönsi sen paikkansapitävyyden, miltä asiat näyttivät vaimon näkökulmasta: ”Ja – – isäni puhui hänelle sanoen: Minä tiedän, että olen näkyjen näkijä, – – [mutta jos] olisin jäänyt Jerusalemiin [me olisimme menehtyneet] veljeni kanssa” (1. Nefi 5:4).

Sitten mies puhui vaimonsa peloista, jotka koskivat heidän poikiensa hyvinvointia, siten kuin Pyhä Henki hänelle kiistattomasti todisti, sanoen:

”Mutta katso, minä olen saanut lupauksen maan, ja näistä asioista minä riemuitsen; niin, ja minä tiedän, että Herra pelastaa poikani Labanin käsistä – –.

Ja tällä tavalla puhuen isäni Lehi lohdutti äitiäni – – meidän vuoksemme.” (1. Nefi 5:5–6.)

Tänä päivänä tarvitaan kipeästi miehiä ja naisia, jotka vaalivat kunnioitusta toisiaan kohtaan uskon ja käytöksen välisten pitkien välimatkojen sekä vastakkaisten toimintasuunnitelmien syvien kanjoneiden yli. On mahdotonta tietää kaikkea, mikä vaikuttaa mieleemme ja sydämeemme, tai

edes täysin ymmärtää meidän jokaisen kohtaamien koettelemusten ja valintojen taustaa.

Mitä kuitenkin tapahtuisi ”sopimattomalle puheelle”, josta Paavali puhui, jos meidän omaan suhtautumiseemme sisältyisi ensin myötätuntoa toisen kokemusta kohtaan? Myöntäen täysin omien puutteideni ja hiomattomien särmiäni aiheuttamat rajoitukset pyydän teitä ottamaan lempeästi huomioon toisen ihmisen kokemuksen ja harjoittelemaan tämän kysymyksen esittämistä: ”Mitä sinä ajattelet?”

Muistattehan, kuinka Herra yllätti Samuelin ja Saulin valitessaan Israelin kuninkaaksi pienen paimenpojan, Betlehemistä kotoisin olevan Daavidin? Herra sanoi profeetalleen: ”Herra ei

katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.” (1. Sam. 16:7.)

Kun rekkamme ohjaamo täyttyi savusta, vaimoni toimi urhoollisimmalla tavalla, mitä hän kykeni ajattelemaan, suojellakseen poikaamme. Myös minä toimin suojelijana, kun kyseenalaistin hänen valintansa. On hätkähdyttävää, ettei se, kuka oli enemmän oikeassa, ollut tärkeää. Tärkeää oli se, että kuuntelimme toinen toistamme ja ymmärsimme toisen näkökulman.

Halukkuus nähdä toistemme silmin muuttaa ”sopimattoman puheen” ”kuulijoiden iloksi”. Apostoli Paavali ymmärsi tämän, ja jossakin määrin myös jokainen meistä voi kokea sitä. Se ei kenties muuta tai ratkaise ongelmaa, mutta merkittävämpi mahdollisuus saattaa piillä siinä, voisiko sen puhuminen, mikä on kuulijoille iloksi, muuttaa meidät.

Minä todistan nöyrästi siitä, että me voimme myötätunnon kielellä puhua sitä, mikä on iloksi, kun vaalimme Pyhän Hengen lahja herättää sydämeemme välittämään muiden tunteista ja taustoista. Se mahdollistaa sen, että muutamme vaaralliset tilanteet pyhiksi paikoiksi. Minä todistan rakastavasta Vapahtajasta, joka näkee meidän sydämeemme ja välittää siitä, mitä me ajattelemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

Juuria ja oksia

Sukututkimus- ja temppelityön jouduttaminen meidän aikanamme on keskeistä perheiden pelastukselle ja korotukselle.

Juuri ennen kuin kiistely kirjailija William Saroyan kuoli syöpään vuonna 1981, hän sanoi lehdistölle: ”Jokaisen on kuoltava, mutta uskoin aina, että minun tapauksessani tehtäisiin poikkeus. Entä nyt?”¹

”Entä nyt?” -kysymys kuoleman kohdatessa tässä elämässä ja ”entä nyt?” -pohdinta elämästä kuoleman jälkeen ovat niitä sielun ydinkysymyksiä, joihin Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi vastaa hyvin kauniisti Isän onnensuunnitelmassa.

Tässä elämässä me nauramme, me itkemme, me teemme työtä, me leikimme, me elämme, ja sitten me kuolemme. Job esittää ytimekkään kysymyksen: ”Voiko ihminen herätä eloon, kun hän on kuollut?”² Vapahtajan sovitushrin ansiosta vastaus on raikuva ”kyllä”. Osa Jobin monipuolisesta esipuheesta tähän kysymykseen on kiinnostava: ”Ihminen, naisesta syntynyt, elää vähän aikaa – -. Kuin kukka hän avautuu ja kuihtuu – -. Vaikka puu kaadetaan, sillä on yhä toivoa: sen kanto työntää versoja, niiden kasvu ei lopu – - [vaan työntää] vesaa.”³

Isämme suunnitelma koskee perheitä. Useissa koskettavimmista pyhien kirjoitustemme kohdista käytetään vertauksena puuta ja sen juuria ja oksia.

Kuvaillessaan Vapahtajan toista tulemistä Vanhan testamentin viimeisessä luvussa Malakia käyttää ilmeikkäästi tätä vertausta. Puhuesaan ylpeistä ja jumalattomista hän huomauttaa, että heidät poltetaan kuin oljenkorret ”eikä niistä jää jäljelle juurta eikä vartta”⁴. Malakia päättää tämän luvun Herran rohkaisevaan lupaukseen:

”Kuulkaa! Ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja pelottava, minä lähetän teille profeetta Elian.

Hän kääntää isien sydämet lasten

puoleen ja lasten sydämet isien puoleen. Silloin en tuomitse maata perikatoon, kun tulen.”⁵

Palautuksen sarastaessa Moroni tähdensi uudelleen tätä sanomaa ensimmäisissä ohjeissaan nuorelle Joseph Smithille vuonna 1823.⁶

Kristityt ja juutalaiset kaikkialla maailmassa hyväksyvät Vanhan testamentin kertomuksen Eliasta.⁷ Hän oli viimeinen profeetta, jolla oli Melkisedekin pappeuden sinetöimisvoima ennen Jeesuksen Kristuksen aikaa.⁸

Elia palautti avaimet

Elian paluu tapahtui Kirtlandin temppelissä 3. huhtikuuta 1836. Hän julisti täyttävänsä Malakian lupauksen. Hän antoi pappeuden avaimet perheiden sinetöimiseksi tällä taloudenhoitokaudella.⁹ Elian tehtävää auttaa se, mitä joskus kutsutaan Elian hengeksi, joka – kuten vanhin Russell M. Nelson on opettanut – on ”Pyhän Hengen ilmoitus, joka todistaa perheen jumalallisesta luonteesta”¹⁰.

Vapahtaja puhui painokkaasti kasteen välttämättömyydestä. Hän opetti: ”Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan.”¹¹ Vapahtaja itse kastettiin, jotta Hän antaisi esimerkin. Entä ne kuolleet, joita ei ole kastettu?

Temppeli- ja sukututkimustyötä koskeva oppi

Lokakuun 11. päivänä 1840 Nauvoossa Vilate Kimball kirjoitti kirjeen aviomiehelleen vanhin Heber C. Kimballille, joka oli yhdessä muiden kahdentoista koorumin jäsenten kanssa palvelemassa lähetystyössä Isossa-Britanniassa. Lokakuun yleiskonferenssi oli pidetty muutamaa päivää aikaisemmin.

Lainaan osia Vilaten omasta kirjeestä: ”Meillä oli suurin ja mielenkiintoisin konferenssi, mitä kirkon

perustamisen jälkeen on koskaan pidetty. – – Presidentti [Joseph] Smith on avannut uuden ja loistavan aiheen. – – Se on kaste kuolleiden puolesta. Paavali puhuu siitä Ensimmäisessä kirjessään korinttilaisille, luvun 15 jakeessa 29. Joseph on saanut ilmoituksen kautta siitä täydellisemmän selityksen. Hän sanoo, että tämän kirkon [jäsenillä] on oikeus tulla kastetuiksi kaikkien niiden sukulaistensa puolesta, jotka ovat kuolleet ennen kuin tämä evankeliumi tuli julki. – – Kun teemme niin, me toimimme heidän edustajinaan ja annamme heille oikeuden tulla esiin ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Hän sanoo, että heille saarnataan evankeliumia vankilassa.”

Vilate lisäsi: ”Minä haluan mennä kasteelle äitini puolesta. – – Eikö tämä olekin suurenmoinen oppi?”¹²

Tämä perheiden yhdistämistä koskeva välttämätön oppi tuli esiin rivin rivin päälle ja opetus opetuksen päälle. Sijaistoimitukset ovat keskeisellä sijalla iankaikkisten perheiden liittämässä yhteen ja yhdistävät juuret oksiin.

Sukututkimus- ja temppelityöhön kuuluva perhettä koskeva oppi on selkeä. Ensimmäisissä ilmoituksena saaduissa ohjeissa Herra puhui ”kasteesta *kuolleidenne* puolesta”¹³. Opillinen veloitteemme koskee omia esivanhempiamme. Se johtuu siitä, että taivaan selestinen organisaatio perustuu perheisiin.¹⁴ Ensimmäinen presidenttikunta on kannustanut jäseniä, etenkin nuoria ja nuoria naimattomia aikuisia, tähdentämään sukututkimustyötä ja tekemään toimituksia omien perhenimiensä tai seurakuntansa ja vaaransa jäsenten esivanhempien nimien puolesta.¹⁵ Meidän pitää olla liitettyinä sekä juuriimme että oksiiimme. Ajatus siitä, että olemme yhdessä iankaikkisessa valtakunnassa, on todellakin suurenmoinen.

Temppelit

Wilford Woodruff antoi ymmärtää, että profeetta Joseph Smith eli riittävän kauan laskeakseen temppelityön perustuksen. Siinä vaiheessa kun hän, Joseph Smith, kokoontui kahdentoista koorumin kanssa viimeisen kerran, hän oli antanut heille heidän endaumenttinsa.¹⁶

Profeetan marttyyrikuoleman jälkeen pyhät tekivät valmiiksi Nauvoon

temppelin, ja sinetöimisvoimaa käytettiin tuhansien uskollisten jäsenten siunaukseksi ennen heidän lähtöään Kalliovuorille. Kun 30 vuotta myöhemmin St. Georgen temppeli saatiin valmiiksi, presidentti Brigham Young huomautti, miten iankaikkisen tärkeää oli, että pelastavat toimitukset olivat viimein sekä elävien että kuolleiden saatavilla.¹⁷

Presidentti Wilford Woodruff sanoi sen näin yksinkertaisesti: ”On tuskin

mitään Herran ilmoittamaa periaatetta, josta olen riemuinnut enemmän kuin kuolledemme lunastamisen periaatteesta, että meillä on isämme, äitimme, vaimomme ja lapsemme kanssamme perheyhteisössä ensimmäisen ylösnousemuksen aamuna ja selestisessä valtakunnassa. Nämä ovat valtavia periaatteita. Ne ovat jokaisen uhrauksen arvoisia.”¹⁸

Miten hienoa aikaa olla elossa. Tämä on viimeinen taloudenhoitokausi, ja voimme tuntea, kuinka pelastuksen työtä joudutetaan jokaisella alueella, johon liittyy jokin pelastava toimitus.¹⁹ Nyt meillä on temppeleitä melkein kaikkialla maailmassa tarjoamassa näitä pelastavia toimituksia. Meille on myös suuri siunaus käydä temppelissä uudistumassa hengellisesti ja saamassa rauhaa, turvaa ja johdusta elämäämme.²⁰

Vajaa vuosi sen jälkeen kun presidentti Thomas S. Monson oli kutsuttu apostoliksi, hän vihki käyttöön Los Angelesin temppelin sukututkimuskirjaston. Hän puhui edesmenneistä esivanhemmista, jotka ”odottavat sitä päivää, jolloin te ja minä teemme tarvittavan tutkimis- ja selvitystyön – [ja] sitten menemme Jumalan huoneeseen ja suoritamme sen työn –, jota he eivät voi tehdä”²¹.

Kun silloinen vanhin Monson piti tuon vihkimispuheen 20. kesäkuuta 1964, temppeleitä oli toiminnassa vain 12. Sinä aikana, jona presidentti Monson on palvellut kirkon johtavissa neuvostoissa, meidän 142:sta toiminnassa olevasta temppelistämme on vihitty alkuaan käyttöön 130. On lähestulkoon ihmeellistä nähdä, miten pelastuksen työtä joudutetaan meidän aikanamme. On ilmoitettu 28 uudesta temppelistä, jotka ovat eri valmistusvaiheissa. Nykyisin 85 prosenttia kirkon jäsenistä asuu 320 kilometrin säteellä temppelistä.

Sukututkimustekniikka

Sukututkimustekniikka on myös edistynyt valtavasti. Presidentti Howard W. Hunter julisti marraskuussa 1994: ”Olemme alkaneet käyttää tietotekniikkaa jouduttaaksemme pyhää työtä tehdä toimituksia kuolleden puolesta. Herra itse on kiihdyttänyt tekniikan osuutta. – Olemme kuitenkin vasta sen kynnyksellä, mitä voimme tehdä näillä välineillä.”²²

Tämän profeettallisen lausunnon jälkeisinä 19 vuotena tekniikan edistysaskeleet ovat olleet miltei uskomattomia. Eräs 36-vuotias pienten lasten äiti huudahti minulle äskettäin: ”Ajattele, olemme siirtyneet sukututkimuskeskuksista mikrofilmien lukulaitteiden äärestä istumaan keittiöpöytäni ääreen, jossa tutkin tietokoneellani sukuani lasteni viimein nukahdettua.” Veljet ja sisaret, sukututkimuskeskuksemme ovat nyt kotonamme.

Temppeli- ja sukututkimustyössä ei ole kyse vain meistä. Ajatelkaa niitä, jotka verhon toisella puolen odottavat pelastavia toimituksia, jotka vapauttaisivat heidät henkivankilan orjuudesta. *Vankila* on määritelty ”rajoitusten tai vankeuden tilaksi”²³. Ne, jotka ovat vankeudessa, saattaisivat esittää William Saroyanin kysymyksen: ”Entä nyt?”

Eräs uskollinen sisar kertoi erityisesti hengellisestä kokemuksesta, joka hänellä oli Suolajärven temppelissä.

Ollessaan konfirmointihuoneessa sen jälkeen kun konfirmointitoimitus oli lausuttu sijaistyönä, hän kuuli sanat: ”Ja vanki pääsee vapaaksi!” Hän tunsikin, että hänen täytyy tehdä kiireesti työtä niiden puolesta, jotka odottavat kaste- ja konfirmointitoimituksiaan. Palattuana kotiin hän etsi pyhistä kirjoituksista lausetta, jonka oli kuullut. Hän löysi Opin ja liittojen luvusta 128 Joseph Smithin julistuksen: ”Riemitkoot sydämenne ja iloitkoot ylenpalttisesti. Maa puhjetkoon laulamaan. Kuolleet julistakoot iankaikkisen ylityksen hymnejä Kuningas Immanuelille, joka on vahvistanut, ennen kuin maailma oli, sen, minkä avulla me voimme lunastaa heidät vankilastaan, sillä vangit pääsevät vapaiksi.”²⁴

Kysymys kuuluu: mitä meidän täytyy tehdä? Profeetta Josephin neuvo oli esittää temppelissä ”kirja, joka sisältää muistiinmerkinnät kuolledistamme ja joka on kaiken hyväksymisen arvoinen”²⁵.

Kirkon johto on esittänyt nousevalle sukupolvelle kaikuvan kutsun johtaa teknologian käyttöä Elian hengen kokemiseksi, esivanhempiansa etsimiseksi ja temppelitoimitusten suorittamiseksi heidän puolestaan.²⁶ Te nuoret kannatte suuren osan raskaasta taakasta pelastuksen työn jouduttamiseksi sekä elävien että kuolleden puolesta.²⁷

Jos nuoret jokaisessa seurakunnassa sekä menevät temppeliin sijaistekasteille kuolledensa puolesta että myös tekevät työtä perheensä ja muiden seurakuntalaisten kanssa löytääkseen perhenimiä suorittamaansa toimitustyöhön, niin sekä he että kirkko saavat suuria siunauksia. Älkää aliarvioiko kuolleden vaikutusta heidän auttaessaan ponnistuksiansa älkääkään sitä iloa, kun lopulta tapaatte ne, joita palvelette. Se iankaikkisesti merkittävä siunaus, että saamme

yhdistää oman sukumme, on miltei käsittämätön.²⁸

Maailmanlaajuisesti kirkossamme 51 prosentilla aikuisista jäsenistä ei ole tällä hetkellä molempia vanhemmistaan Sukupuu-osiossa kirkon FamilySearch-internetsivustolla. 65 prosentilla aikuisista jäsenistä ei ole merkittynä kaikkia neljää isovanhempaansa.²⁹ Muistakaa, ettemme me voi pelastua ilman juuriamme ja oksiamme. Kirkon jäsenten pitää hankkia ja syöttää nämä ratkaisevan tärkeät tiedot.

Meillä on viimeinkin oppi, tempelit ja tekniikka, joilla perheet voivat toteuttaa tätä suurenmoista pelastuksen työtä. Ehdotan yhden tavan, jolla se voitaisiin tehdä. Suvut voisivat järjestää ”Sukupuutapaamisia”. Sen pitäisi

olla toistuva tapahtuma. Jokainen toisi heillä olevia sukututkimustietoja, kertomuksia ja valokuvia sekä isovanhempien ja vanhempien vaalimia tavaroita. Nuoremme ovat innoissaan saadessaan tietää sukulaisten elämästä – mistä he olivat kotoisin ja kuinka he elivät. Monien sydän on jo kääntynyt isien puoleen. He rakastavat kertomuksia ja valokuvia, ja heillä on teknistä osaamista skannata ja ladata näitä kertomuksia ja valokuvia Sukupuuhun ja yhdistää lähdeaineistoa esivanhempiin, jotta se kaikki voi säilyä ikuisesti. Tietenkin päätavoite on ratkaista, mitä toimituksia pitää edelleen tehdä, ja antaa tehtäviä välttämättömän tempelityön hoitamiseksi. Apuna voidaan hyödyntää *Sukuni*-kirjasta suvun

tietojen, kertomusten ja valokuvien tallentamiseksi, ja nämä voidaan sitten ladata Sukupuuhun.

Suvun sitoumusten ja odotusten pitäisi olla tärkeysjärjestyksemme kärjessä jumalallisen määränpäämme turvaamiseksi. Niille, jotka etsivät nykyistä hyödyllisempää tapaa viettää lepopäivää yhdessä perheenä, tämän työn jouduttaminen on hedelmällistä maaperää. Yksi äiti kertoo säteillen, kuinka hänen 17-vuotias poikansa menee kirkon jälkeen sunnuntaisin tietokoneen ääreen tekemään sukuhistoriatyötä ja kuinka mielellään hänen 10-vuotias poikansa kuuntelee kertomuksia ja katsoo kuvia esivanhemmistaan. Tämä on siunannut heidän koko perhettään niin, että he ovat kokeneet

Elían henkeä. Kallisarvoisia juuriamme ja oksiamme täytyy ravita.

Jeesus Kristus antoi henkensä sijaisuhrina. Hän ratkaisi Jobin esittämän perimmäisen kysymyksen. Hän voitti kuoleman koko ihmiskunnan puolesta tehden sellaista, mihin me emme itse kykenisi. Me voimme kuitenkin suorittaa sijaistointituksia ja tulla todella pelastajiksi Siionin vuorella³⁰ oman sukumme hyväksi, jotta meidät voitaisiin heidän kanssaan sekä korottaa että pelastaa.

Todistan Vapahtajan sovitusuhrista ja siitä, että Isän suunnitelma meitä ja sukuaamme varten on varma. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa Henry Allen, "Raging against Aging", *Wall Street Journal*, 31. joulukuuta 2011 – 1. tammikuuta 2012, s. C9.
2. Job 14:14.
3. Job 14:1–2, 7, 9.
4. Mal. 3:19. Useissa artikkeleissa on viime aikoina kerrottu, että yhä merkittävämpi määrä ihmisiä päättää olla hankkimatta lapsia parantaakseen elintasoaan (ks. Abby Ellin, "The Childless Plan for Their Fading Days", *New York Times*, 15. helmikuuta 2014, s. B4). Näiden henkilökohtaisten valintojen seurauksena monien maiden väestö on vähenemässä. Tätä nimitetään toisinaan "väestötieteelliseksi talveksi" (ks. dokumentti *The New Economic Reality: Demographic Winter*, byutv.org/shows).
5. Mal. 3:23–24.
6. Ks. *History of the Church*, osa 1, s. 12; OL 2.

7. Juutalaiset ovat odottaneet Elían paluuta 2 400 vuotta. Vielä tänäkin päivänä he vuosittaisilla pääsiäisedereillään eli juhlapäivällisillään kattavat hänelle lautasen ja avaavat oven toivoen, että hän on saapunut julistamaan Messiaan tulemistä.
8. Ks. PKO, "Elia".
9. Ks. OL 110:14–16; ks. myös OL 2.
10. "Uusi sadonkorjuun aika", *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 38.
11. Joh. 3:5.
12. Vilate M. Kimballin kirje Heber C. Kimballille, 11. lokakuuta 1840, Vilate M. Kimball letters, kirkon historian kirjasto.
13. OL 127:5, kursivointi lisätty.
14. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 70–71.
15. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 8. lokakuuta 2012.
16. Ks. *The Discourses of Wilford Woodruff*, toim. G. Homer Durham, 1946, s. 147.
17. Brigham Young on sanonut: "Haluan vain nähdä, että tämä kansa omistaa varansa ja kiinnostuksensa Jumalan valtakunnan rakentamiseen, temppeleiden pystyttämiseen ja niissä toimimiseen elävien ja kuolleiden puolesta – –, jotta he voivat olla Kaikkivaltiaan kruunattuja poikia ja tyttöjä" (*Deseret News*, 6. syyskuuta 1876, s. 498). Kasteita kuolleiden puolesta alettiin toimittaa 9. tammikuuta 1877 ja endaumentteja kuolleiden puolesta kaksi päivää myöhemmin. Lucy B. Young ilmaisi ilonsa siitä sanoessaan, että "hänen sydämensä oli täynnä odotusta siitä, että [hänen kuolleet sukulaisensa] samoin kuin kaikki ne, jotka eivät voineet tehdä työtä itse, ottaisivat hänet vastaan syyli avoinna" (julkaisussa Richard E. Bennett, "Which Is the Wisest Course? The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898", *BYU Studies Quarterly*, 52. vuosikerta, nro 2, 2013, s. 22).

18. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 199.
19. Presidentti Wilford Woodruff (joka tunnetaan yhtenä kaikkien aikojen suurimmista lähetyssaarnaajista elävien keskuudessa) puhui työstä kuolleiden puolesta sanoen: "Pidän tätä osaa palvelutyöstämme yhtä tärkeänä tehtävänä kuin saarnaamista eläville. Kuolleet kuulevat Jumalan palvelijoiden äänen henkimaailmassa eivätkä he voi tulla esiin [ensimmäisen] ylösnousemuksen aamussa, ellei tiettyjä toimituksia suoriteta heidän hyödykseen – –." Hän sanoi myös: "Kuolleen ihmisen – – pelastamiseen tarvitaan aivan yhtä paljon kuin elävän ihmisen pelastamiseen." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 194.)
20. Presidentti Howard D. Hunter kehotti kirkon jäseniä käymään temppeleissä usein "temppeleipalvelun antamien henkilökohtaisten siunausten vuoksi, sen pyhyden ja turvan vuoksi, joka suodaan noiden pyhien ja pyhitettyjen seinien suojassa. – – Se on Herralle pyhä. Sen pitäisi olla meillemkin pyhä." ("Jäsenyytemme suuri vertauskuva", *Liahona*, marraskuu 1994, s. 6.)
21. "Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson", *Church News*, 29. joulukuuta 2013, s. 2.
22. "We Have a Work to Do", *Ensign*, maaliskuu 1995, s. 65.
23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 2003, "prison".
24. OL 128:22; ks. myös OL 138:42. "Ennen kuin maailmaa oli, Herra vahvisti sen, minkä avulla [vankilassa] olevat henget lunastetaan" (Index to the Triple Combination, "Prison").
25. OL 128:24.
26. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 8. lokakuuta 2012; ks. myös David A. Bednar, "Lasten sydämet kääntyvät", *Liahona*, marraskuu 2011, s. 24–27; R. Scott Lloyd, "Find Our Cousins": Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference", *Church News*, 16. helmikuuta 2014, s. 8–9.
27. Eräs äskettäinen tutkimus osoitti, että yksi tämän sukupolven tärkeimmistä painotuksista on elää merkityksellistä elämää, jolloin he "antavat muille avaramman päämäärän ja suuntautuvat itse sitä kohti" (Emily Esfahani Smith ja Jennifer L. Aaker, "Millennial Searchers", *New York Times Sunday Review*, 1. joulukuuta 2013, s. 6).
28. Ks. Howard W. Hunter, "Temppeleiden innoittama kansa", *Liahona*, toukokuu 1995, s. 2–7.
29. Sukututkimusosastolta saadut tilastot.
30. Ks. Ob. 21, vuoden 1938 raamatunkäännös.

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Pappeuden avaimet ja valtuus

Pappeuden avaimilla johdetaan yhtä lailla naisia kuin miehiä, ja pappeuden toimitukset ja pappeuden valtuus koskevat yhtä lailla naisia kuin miehiä.

I
Tässä konferenssissa olemme nähneet, kun muutamia uskollisia veljiä on vapautettu, ja olemme hyväksyneet muiden kutsumisen tehtäviin. Tässä vuorottelussa – joka on hyvin tuttua kirkossa – meidän arvomme ei alene, kun meidät vapautetaan, eikä meidän arvomme ylene, kun meidät kutsutaan tehtävään. Herran palveluksessa ei ole mitään alenemisia tai ylenemisiä. On vain kulkua eteenpäin tai taaksepäin, ja se, kumpi on kyseessä, riippuu siitä, kuinka me otamme vastaan vapauttamisemme ja kutsumisemme ja kuinka me toimimme niiden pohjalta. Toimin kerran johtavana virkailijana, kun eräs nuori vaarnajohtaja vapautettiin hänen palveltuaan hienosti yhdeksän vuotta. Nyt hän iloitsi vapautumisestaan sekä uudesta tehtävästä, jonka hän ja hänen vaimonsa olivat juuri ottaneet vastaan. Heidät oli kutsuttu seurakuntansa lastenhuonejohtajiksi. Vain tässä kirkossa sitä pidettäisiin aivan yhtä kunnioitettavana!

II
Puhuessaan eräässä naisten konferenssissa Apuyhdistyksen ylijohtaja Linda K. Burton sanoi: ”Toivomme, että voimme *juurruttaa* meihin jokaiseen suuremman halun ymmärtää pappeutta paremmin.”¹ Tämä tarve koskee meitä kaikkia, ja pyrin siihen

puhumalla pappeuden avaimista ja valtuudesta. Koska nämä aiheet koskevat yhtäläisesti sekä miehiä että naisia, olen iloinen, että tämä kokous lähetetään ja nämä puheet julkaistaan kirkon kaikille jäsenille. Pappeuden voima siunaa meitä kaikkia. Pappeuden avaimilla johdetaan yhtä lailla naisia kuin miehiä, ja pappeuden toimitukset ja pappeuden valtuus koskevat yhtä lailla naisia kuin miehiä.

III

Presidentti Joseph F. Smith kuvaili pappeuden olevan ”ihmiselle annettu Jumalan voima, jolla ihminen voi toimia maan päällä ihmissuvun pelastukseksi”². Muut johtajat ovat opettaneet meille, että pappeus ”on täydellinen voima tämän maan päällä. Se on voima, jolla maailma luotiin.”³ Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ”tämä sama pappeus, joka oli alussa, on oleva myös maailman lopussa” (Moos. 6:7). Pappeus on siis se voima, jolla me nousemme kuolleista ja siirrymme iankaikkiseen elämään.

Ymmärrys, jota tavoittelemme, alkaa pappeuden avainten ymmärtämisestä. ”Pappeuden avaimet ovat Jumalan [pappeudenhaltijoille] antama valtuus johtaa, valvoa ja hallita Hänen pappeutensa käyttöä maan päällä.”⁴ Jokainen teko tai toimitus, joka kirkossa suoritetaan, tehdään sen henkilön suoralla tai epäsuoralla valtuutuksella, jolla on kyseisen toiminnan avaimet. Vanhin M. Russell Ballard on selittänyt: ”Ne, joilla on pappeuden avaimet – –, tekevät kirjaimellisesti mahdolliseksi sen, että kaikki, jotka palvelevat uskollisesti heidän johdolla, voivat käyttää pappeuden valtuutta ja saada avukseen pappeuden voimaa.”⁵

Pappeuden valtuuden käyttöä valvottaessa pappeuden avainten tehtävä sekä laajentaa että rajoittaa. Se laajentaa siten, että kaikille Jumalan

jotka johtavat kirkkoa, on valtuus tehdä monia päätöksiä, jotka vaikuttavat kirkon toimintaperiaatteisiin ja menettelytapoihin – sellaisissa asioissa kuten kirkon rakennusten sijainti ja lähetystyöpalvelun ikärajat. Mutta vaikka näillä johtavilla virkailijoilla on hallussaan kaikki tällä taloudenhoitokaudella ihmisille annetut avaimet ja vaikka he käyttävät niitä, heillä ei ole vapautta muuttaa Jumalan säätämää mallia, jonka mukaan vain miehillä on virkoja pappeudessa.

IV

Nyt siirryn käsittelemään aihetta pappeuden valtuus. Aloitan niistä kolmesta periaatteesta, joita juuri käsiteltiin: 1) pappeus on ihmiselle annettu Jumalan voima toimia ihmisuuvun pelastukseksi, 2) pappeuden valtuutta hallitsevat pappeudenhaltijat, joilla on pappeuden avaimet ja 3) koska pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että ”kaikki muut valtuudet [ja] virat kirkossa ovat lisäyksiä tähän [Melkisedekin] pappeuteen” (OL 107:5), niin kaikki, mitä tehdään Melkisedekin pappeuden avainten johdolla, tehdään pappeuden valtuudella.

Kuinka tämä soveltuu naisiin? Puhuessaan Apuyhdistykselle presidentti Joseph Fielding Smith, silloinen kahdentoista apostolin koorumin presidentti, sanoi näin: ”Vaikka naisille ei ole annettu pappeutta, se ei tarkoita, etteikö Herra olisi antanut heille valtuutta. – Henkilölle voidaan antaa valtuus tehdä kirkossa tiettyjä asioita, jotka ovat sitovia ja ehdottoman välttämättömiä meidän pelastuksellemme, kuten työ, jota sisaremme tekevät Herran huoneessa. Heille on annettu valtuus tehdä suuria ja ihmeellisiä asioita, jotka ovat Herralle pyhiä ja aivan yhtä perusteellisen sitovia kuin ovat ne siunaukset, joita antavat miehet, joilla on pappeus.”⁷

lapsille suodaan mahdollisuus olla osallisina pappeuden valtuudesta ja siunauksista. Se rajoittaa siten, että valvonnalla ohjataan, keille pappeuden valtuus annetaan, ketkä toimivat sen viroissa ja kuinka sen oikeuksia ja voimia annetaan. Esimerkiksi henkilö, jolla on pappeus, ei voi antaa toiselle samaa virkaa tai valtuutta, joka hänellä on, ellei hän saa siihen valtuutusta joltakulta, jolla on siihen avaimet. Ilman sitä valtuutusta asettaminen olisi pätemätön. Tämä selittää, miksi pappeudenhaltija – virastaan riippumatta – ei voi asettaa virkaan perheensä jäsentä tai toimittaa sakramenttia omassa kodissaan ilman valtuutusta henkilöltä, jolla on asianmukaiset avaimet.

Lukuun ottamatta sitä pyhää työtä, jota sisaret tekevät temppelissä temppelinjohtajalla olevien avainten alaisuudessa – mitä kuvailen jäljempänä – vain ne, joilla on pappeusvirka, voivat toimia jossakin pappeuden toimituksessa. Ja kaikki valtuutetut pappeuden toimitukset kirjataan kirkon aikakirjoihin.

Viime kädessä kaikki pappeuden avaimet ovat Herran Jeesuksen Kristuksen hallussa, sillä kyse on Hänen pappeudestaan. Hän on se, joka päättää, mitä avaimia kuolevaisille annetaan ja kuinka niitä käytetään. Olemme tottuneet ajattelemaan, että kaikki pappeuden avaimet annettiin Joseph Smithille Kirtlandin temppelissä, mutta pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että siellä annettiin vain ”tämän taloudenhoitokauden avaimet” (OL 110:16). Yleiskonferenssissa monta vuotta sitten presidentti Spencer W. Kimball muistutti meille, että on olemassa muita pappeuden avaimia, joita ei ole annettu ihmisille maan päällä, kuten luomisen ja ylösnousemuksen avaimet.⁶

Pappeuden avainten käyttämiselle asetettujen rajoitusten jumalallinen luonne selittää sitä olennaista eroa, joka vallitsee kirkon hallintoon liittyvien päätösten ja pappeuteen vaikuttavien päätösten välillä. Ensimmäisellä presidenttikunnalla sekä ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin neuvostolla,

Siinä merkittävässä puheessa presidentti Smith sanoi yhä uudelleen, että naisille on annettu valtuus. Hän sanoi naisille: ”Te voitte puhua valtuudella, koska Herra on asettanut teidän pääl- lenne valtuuden.” Hän sanoi myös, että Apuyhdistykselle ”on annettu voima ja valtuus tehdä hyvin monia asioita. Työtä, jota he tekevät, tehdään jumalal- lisella valtuudella.” Ja tietenkin kirkon työtä, jota naiset tai miehet tekevät, tehtiinpä sitä temppelissä tai seurakun- nissa, tehdään niiden johdolla, joilla on pappeuden avaimet. Näin presidentti Smith selitti puhuessaan Apuyhdistyk- sestä: ”[Herra] on antanut heille tämän suurenmoisen järjestön, jossa heillä on valtuus palvella seurakuntien piispojen ohjeiden mukaan – – pitämällä huolta kansamme niin hengellisistä kuin ajalli- sistakin asioista.”⁸

Näin ollen on oikein sanoa, että Apuyhdistys ei ole vain naisille tar- koitettu luokka vaan jotakin, mihin he kuuluvat – se on Jumalan asettama lisäys pappeuteen.⁹

Emme ole tottuneet puhumaan siitä, että naisilla olisi kirkon tehtävis- sään pappeuden valtuus, mutta mikä muu valtuus se voi olla? Kun nainen – nuori tai vanha – erotetaan saarna- maan evankeliumia kokoaikaisena lähetyssaarnaajana, hänelle annetaan pappeuden valtuus suorittaa pappeu- den tehtävää. Samoin on silloin kun nainen erotetaan toimimaan virkai- lijana tai opettajana jossakin kirkon järjestössä sen henkilön alaisuudessa, jolla on hallussaan pappeuden avai- met. Jokainen, joka toimii jossakin virassa tai tehtävässä, jonka hän on saanut henkilöltä, jolla on hallussaan pappeuden avaimet, käyttää pappeu- den valtuutta suorittaessaan hänelle annettuja velvollisuuksia.

Jokaisen, joka käyttää pappeuden valtuutta, tulee unohtaa oikeutensa ja keskittyä velvollisuuksiinsa. Se on

periaate, jota kaivataan yleensä ottaen koko yhteiskunnassa. Tunnetun venä- läisen kirjailijan Aleksandr Solženit- synin siteerataan sanoneen: ”On aika – – puolustaa ihmisen velvollisuuksia, ei niinkään ihmisen oikeuksia.”¹⁰ Myöhempien aikojen pyhät varmasti- kin ymmärtävät, ettei kelvollisuudessa korotukseen ole kysymys oikeuksien vaatimisesta vaan velvollisuuksien täyttämisestä.

V

Herra on määrännyt, että vain mie- hiä asetetaan virkoihin pappeudessa.

Mutta kuten useat eri kirkon johtajat ovat tähdentäneet, miehet eivät ole pappeus.¹¹ Miehillä on pappeus ja pyhä velvollisuus käyttää sitä kaikkien Jumalan lasten siunaukseksi.

Tätä suurinta voimaa, jonka Jumala on pojilleen antanut, ei voi käyttää ilman kumppanuutta yhden Hänen tyttärensä kanssa, koska vain tyttäril- leen Jumala on antanut voiman ”luoda kehoja – –, jotta Jumalan tarkoitus ja suuri suunnitelma voisi toteutua”¹². Näin lausui presidentti J. Reuben Clark.

Hän jatkoi: ”Tämä on meidän vaimojemme ja äitiemme paikka ian- kaikkisessa suunnitelmassa. He eivät ole pappeudenhaltijoita, heille ei ole säilytetty vastuuta pappeuden toimien ja velvollisuuksien täyttämisestä eikä heitä kuormiteta sen tehtävillä. He ovat rakentajia ja organisoijia sen voi- man johdolla ja osallisia sen siunauk- sista. Heillä on pappeuden voimia täydentävä tehtävä ja jumalallisesti nimetty tarkoitus, iankaikkisesti yhtä tärkeä omalla paikallaan kuin on itse pappeus.”¹³

Noilla innoitetuilla sanoilla presi- dentti Clark puhui perheestä. Kuten perhejulistuksessa sanotaan, isä johtaa perhettä, ja hänellä ja äidillä on eri tehtävät, mutta he ovat velvollisia aut- tamaan ”toisiaan tasavertaisina kump- paneina”¹⁴. Muutamia vuosia ennen perhejulistusta presidentti Spencer W. Kimball antoi tämän innoitetun seli- tyksen: ”Kun me puhumme avioliit- tosta kumppanuutena, puhukaamme

siitä *täydellisenä* kumppanuutena. Me emme halua kirkkomme naisten olevan *äänettämiä* kumppaneita tai kumppaneita, joilla *ei ole henkilökohtaista vastuuta* tuossa iankaikkisessa tehtävässä! Pyydämme teitä olemaan *osaltanne vaikuttavia* ja *täysivaltaisia* kumppaneita.”¹⁵

Olipa kyse kirkosta tai perheestä, Jumalan silmissä naiset ja miehet ovat yhdenvertaisia mutta heillä on erilaiset tehtävät.

Esitän lopuksi muutamia totuuksia pappeuden siunauksista. Toisin kuin pappeuden avaimet ja pappeuden asettamiset, pappeuden siunaukset ovat naisten ja miesten saatavana samoilla ehdoilla. Pyhän Hengen lahja ja temppelin siunaukset ovat tuttuja esimerkkejä tästä totuudesta.

Syvää ymmärrystä osoittavassa puheessaan BYU:n koulutusviikolla viime kesänä vanhin M. Russell Ballard opetti näin:

”Kirkkomme oppi asettaa naiset yhdenvertaisiksi miesten kanssa ja kuitenkin erilaisiksi kuin he. Jumala ei

pidä kumpaakaan sukupuolta parempana tai tärkeämpänä kuin toista. – –

Kun mies ja nainen menevät temppeleihin, heille kummallekin suodaan sama voima, joka on pappeuden voima. – – Pappeuden voima ja siunaukset ovat kaikkien Jumalan lasten saatavilla.”¹⁶

Todistan Jumalan pappeuden voimasta ja siunauksista, jotka ovat yhtä lailla Hänen poikiensa ja tyttäriensä saatavilla. Todistan pappeuden valtuudesta, joka vaikuttaa kaikissa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon viroissa ja toiminnoissa. Todistan pappeuden avainten jumalallisesti johdetusta tehtävästä ja siitä, että niitä avaimia pitää hallussaan ja käyttää täyteydessään profeettamme ja kirkkomme presidentti Thomas S. Monson. Viimeiseksi ja tärkeimpänä todistan meidän Herrastamme ja Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta, jonka pappeus tämä on ja jonka palvelijoita me olemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children”, Brigham Youngin yliopiston naisten konferenssissa pidetty puhe, 3. toukokuuta 2013, s. 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.
2. Ks. *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 132.
3. Ks. Boyd K. Packer, ”Pappeuden voima kotona”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous, helmikuu 2012; lds.org/broadcasts; ks. myös James E. Faust, ”Pappeuden voima”, *Valkeus*, heinäkuu 1997, s. 41–43.
4. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.1.1.
5. ”Miehet ja naiset Herran työssä”, *Liahona*, huhtikuu 2014, s. 48; ks. myös *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 146.
6. Ks. Spencer W. Kimball, ”Our Great Potential”, *Ensign*, toukokuu 1977, s. 49.
7. ”Relief Society – an Aid to the Priesthood”, *Relief Society Magazine*, tammikuu 1959, s. 4.
8. ”Relief Society – an Aid to the Priesthood”, s. 4–5; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 312.
9. Ks. Boyd K. Packer, ”Apuyhdistys”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 82; ks. myös *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 146.
10. ”A World Split Apart”, Harvardin yliopistossa 8. kesäkuuta 1978 pidetty valmistajaistilaisuuden puhe; ks. myös Patricia T. Holland, ”Naisen ajatuksia pappeudesta”, *Valkeus*, kesäkuu 1982, s. 26; Dallin H. Oaks, ”Rights and Responsibilities”, *Mercer Law Review*, 36. vuosikerta, nro 2 (talvi 1985), s. 427–442.
11. Ks. James E. Faust, ”Olette kaikki taivaan lähettämiä”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 110–114; M. Russell Ballard, ”Tämä on minun työni ja kirkkauteni”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 19; Dallin H. Oaks, ”Pappeuden valtuus perheessä ja kirkossa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 26. Toisinaan sanomme, että Apuyhdistys on ”pappeuden kumppani”. Olisi täsmällisempää sanoa, että Herran työssä Apuyhdistys ja kirkon naiset ovat ”pappeudenhaltijoiden kumppaneita”.
12. ”Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan”, *Relief Society Magazine*, joulukuu 1946, s. 800.
13. ”Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan”, s. 801.
14. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
15. ”Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 181.
16. ”Miehet ja naiset Herran työssä”, s. 48; ks. myös Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood*, 2013, erityisesti luvussa 6 käsitellään tässä esitettyjä opinkohtia yksityiskohtaisemmin.

Vanhin Donald L. Hallstrom
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Millaisia miehiä?

Mitä muutoksia meiltä vaaditaan, että meistä tulee sellaisia miehiä kuin meidän pitäisi olla?

Kun kuvittelemme mielessämme tätä maailmanlaajuista konferenssia, muistamme, ettei mitään tähän kokoontumiseen verrattavaa ole – missään. Yleiskonferenssin pappeuskokouksen tarkoitus on opettaa pappeudenhaltijoille, millaisia miehiä meidän tulee olla (ks. 3. Nefi 27:27), ja innoittaa meitä saavuttamaan tuo ihanne.

Aaronin pappeuden vuosinani Havaijissa puoli vuosisataa sitten ja lähetyssaarnaajana Englannissa meillä

oli tapana kokoontua seurakuntakeskuksiin ja (suurta vaivaa nähden) kuunnella pappeuskokous puhelin-yhteyttä käyttäen. Myöhempinä vuosina satelliitit mahdollistivat lähetykset valikoituihin kirkon rakennuksiin, joissa oli valtavat lautasvastaanottimet, niin että voimme sekä kuulla että nähdä kokoukset. Me olimme hämmästyksissämme siitä tekniikasta! Harvat olisivat osanneet kuvitella tämän päivän maailmaa, jossa jokainen, jolla on käytössään internet älypuhelimessa,

taulutietokoneessa tai tietokoneella, voi seurata tämän kokouksen puheita.

Vaikka Herran palvelijoiden ääni, joka on sama kuin Herran oma ääni (ks. OL 1:38), onkin nyt huomattavasti laajemmin saatavilla, sillä ei kuitenkaan ole paljoakaan arvoa, ellemmme me ole halukkaita ottamaan sanaa vastaan (ks. OL 11:21) ja sitten noudattamaan sitä. Yksinkertaisesti sanottuna yleiskonferenssin ja tämän pappeuskokouksen tarkoitus täyttyy ainoastaan, jos me olemme halukkaita toimimaan – jos me olemme halukkaita muuttumaan.

Useita vuosikymmeniä sitten palvelin piispana. Tapasin pitkän aikaa erästä seurakuntamme veljeä, joka oli monta vuotta minua vanhempi. Tällä veljellä oli ongelmallinen suhde vaimoonsa ja hän oli vieraantunut heidän lapsistaan. Hänellä oli vaikeuksia säilyttää työpaikkansa, hän oli vailla läheisiä ystäviä ja kanssakäyminen jäsenten kanssa oli niin hankalaa, ettei hän lopulta halunnut enää palvella kirkossa. Käydessämme erään kerran tiivistä keskustelua hänen elämänsä haasteista hän nojautui minua kohti ja sanoi yhteenvedonaan lukuisista keskusteluistamme: ”Piispa, minä olen pahansisäinen, mutta sellainen minä nyt vain olen!”

Nuo sanat saivat minut sinä iltana tyrmistymään, ja ne ovat ahdistaneet minua siitä lähtien. Kun tämä mies päätti – kun kuka tahansa meistä päättää – että ”sellainen minä nyt vain olen”, me luovumme kyvystämme muuttua. Voisimme yhtä hyvin kohottaa valkoisen lipun, laskea aseemme, luovuttaa taistelun ja vain antautua – kaikki voitonmahdollisuudet menettäneenä. Vaikka jotkut meistä ehkä ajattelevatkin, ettemme me ole sellaisia, niin ehkäpä jokaisella meistä on ainakin pari huonoa tapaa, jotka osoittavat, että ”sellainen minä nyt vain olen”.

mahdollisuudet hänellä on sekä tässä elämässä että tulevassa iankaikkisuu-
dessa. Hänet kastettiin ja konfirmoitiin
kirkon jäseneksi. Merkittävästi laajentu-
neen näkemyksen ansiosta hän asetti
tavoitteen saada Melkisedekin pappuus
ja palvella kokoaikaisessa lähetystyössä.
Hänet asetettiin vanhimmaksi vuonna
1986 ja kutsuttiin palvelemaan Intiassa.
Käveleminen ei ollut helppoa – hän
teki parhaansa pitäen kävelykeppiä
kummassakin kädessään ja kaatui usein
– mutta luovuttaminen ei tullut koskaan
kyseeseen. Hän sitoutui palvelemaan
lähetystyössä kunnialla ja omistau-
tuneesti, ja niin hän teki.

Kun tapasimme veli Nulun lähes
20 vuotta hänen lähetystyönsä jäl-
keen, hän tervehti meitä iloisesti tien
päässä ja johdatti meidät epätasaista
hiekkapolkua pitkin kaksi huonetta
käsittävään taloon, jossa hän asui
vaimonsa ja kolmen lapsensa kanssa.
Päivä oli äärimmäisen helteinen ja
epämukava. Hän käveli yhä erittäin
vaivalloisesti mutta vailla itsesäiliä.
Koska hän oli ollut ututtera, hänestä
oli tullut opettaja, joka opettaa kylän
lapsia. Kun astuimme hänen vaatimat-
tomaan taloonsa, hän vei minut heti
yhteen nurkkaan ja veti sieltä esiin
laatikon, joka sisälsi hänen tärkeimmät
tavaran. Hän halusi minun näkevän
erään paperin. Siinä luki: ”Hyvin toi-
votuksin ja siunauksin vanhin Nululle,
rohkealle ja onnelliselle lähetysaar-
naajalle, 25. kesäkuuta 1987, Boyd K.
Packer.” Käydessään tuolloin Intiassa
ja puhuessaan ryhmälle lähetysaar-
naajia silloinen vanhin Packer vahvisti
vanhin Nululle, mihin tämä pystyisi.
Pohjimmiltaan se, mitä veli Nulu kertoi
minulle sinä päivänä vuonna 2006, oli,
että evankeliumi oli muuttanut hänet
– pysyvästi!

Tällä vierailulla Nulujen kotiin
mukanamme oli lähetysjohtaja. Hän
oli siellä pitämässä puhuttelun veli

Me kokoonnumme tähän pappuus-
kokoukseen, koska se, millaisia me
olemme, ei ole sitä, millaisia meistä voi
tulla. Me kokoonnumme tänne tänä
iltana Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Me kokoonnumme luottaen siihen,
että Hänen sovituksensa antaa meille
jokaiselle – ovatpa heikkoutemme,
puutteemme, riippuvuutemme mitä
tahansa – kyvyn muuttua. Me kokoon-
numme siinä toivossa, että tulevai-
suutemme voi menneisyydestämme
riippumatta olla parempi.

Kun me osallistumme tähän
kokoukseen vakain aikein muut-
tua (ks. Moroni 10:4), Henki pääsee
vaikuttamaan perinpohjaisesti sydä-
meemme ja mieleemme. Kuten Herra
ilmoitti profeetta Joseph Smithille:
”Ja tapahtuu, että sikäli kuin he

– – osoittavat uskoa minuun” – muista-
kaa, että usko on voiman ja toiminnan
periaate – ”minä vuodatan Henkeni
heidän päällensä päivänä, jona he
kokoontuvat yhteen” (OL 44:2). Siis
tänä iltana!

Jos ajattelette, että haasteenne
ovat ylivoimaisia, saanen kertoa teille
miehestä, jonka tapasimme pienessä
kylässä Hyderabadin lähistöllä Intiassa
vuonna 2006. Tämä mies on hieno esi-
merkki halukkuudesta muuttua. Appa
Rao Nulu syntyi Intian maaseudulla.
Kun hän oli kolmevuotias, hän sairastui
polioon ja vammautui fyysisesti. Hänen
yhteisönsä opetti hänelle, että hänen
mahdollisuutensa olivat hyvin rajalli-
set. Mutta kun hän oli nuori aikuinen,
hän tapasi lähetysaarnajamme.
He opettivat hänelle, miten suuret

Nululle, hänen vaimolleen ja heidän lapsilleen – jotta vanhemmat saisivat endaumenttinsa ja heidät sinetöitäisiin ja lapset sinetöitäisiin vanhempiinsa. Kerroimme myös perheelle, että heidän matkansa Hongkongin temppeliin Kiinaan saamaan nämä toimitukset oli järjestetty ja maksettu. He itkivät ilosta, kun heidän kauan odottamansa unelma oli toteutumassa.

Mitä Jumalan pappeuden haltijalta odotetaan? Mitä muutoksia meiltä vaaditaan, että meistä tulee sellaisia miehiä kuin meidän pitäisi olla? Esitän kolme ehdotusta:

1. Meidän pitää olla pappeuden miehiä! Olemmepa sitten nuoria miehiä, joilla on Aaronin pappeus, tai miehiä, joilla on Melkisedekin pappeus, meidän pitää olla pappeuden miehiä, jotka osoittavat hengellistä kypsyyttä tekemiensä liittojen ansiosta. Kuten Paavali sanoi: ”Kun olin lapsi, minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli ja lapsen ajatukset. Nyt, kun olen mies, olen jättänyt sen mikä kuuluu lapsuuteen.” (1. Kor. 13:11.) Meidän tulee olla erilaisia, koska meillä on pappeus – ei ylimielisiä tai ylpeitä tai alentuvia vaan nöyriä ja opinhaluisia ja sävyisiä. Pappeuden ja sen eri virkojen saamisen pitäisi merkitä meille jotakin. Se ei saisi olla pinta-puolinen ”siirtymäriitti”, joka tapahtuu automaattisesti tietyssä iässä, vaan harkiten tehty pyhä liittoteko. Meidän pitäisi tuntea se niin suureksi etuoikeudeksi ja olla niin kiittollisia siitä, että jokainen tekemme osoittaa sen. Jos me ajattelemme pappeutta tuskin koskaan, meidän pitää muuttua.
2. Meidän pitää palvella! Meidän pappeudenhaltijoiden on olennaisen tärkeää pitää kutsumuksemme kunnia (ks. OL 84:33) palvelemalla

muita. Emme saa olla sellaisia, että kaihdamme tärkeintä velvollisuuttamme palvella vaimoamme ja lapsiamme, emme ota vastaan tehtäviä kirkossa tai hoidamme ne haluttomasti, tai ettemme huolehdi muista, ellei se ole mukavaa. Vapahtaja julisti: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämeistäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” (Matt. 22:37) ja lisäsi myöhemmin: ”Jos sinä rakastat minua, sinä palvelet minua” (OL 42:29). Itsekkyys on pappeusvastuun vastakohta, ja jos se on luonteenpiirteemme, meidän pitää muuttua.

3. Meidän pitää olla kelvollisia! Minulla ei ehkä ole sitä vanhin Jeffrey R. Hollandin taitoa, kun hän muutama vuosi sitten pappeuskokouksessa sanoi tulevaisuuden lähelle, aivan nenänne eteen, äänensä juuri sen verran paloa, että se kärventää kulmakarvojanne (ks. ”Herran taistoon kaikki meidät kutsuttu on”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 45), mutta rakkaat veljet, meidän pitää herätä huomaamaan, kuinka yleisesti hyväksytyt maailman tavat tyrehtyttävät voimamme pappeudessa. Jos luulemme voivamme edes leikitellä pornografialla tai

siveettömyydellä tai olla epärehellisiä millään tavoin ja ajatella, ettei sillä ole kielteistä vaikutusta meihin ja perheeseemme, meitä on petetty. Moroni sanoi: ”Katsokaa, että teette kaiken kelvollisina” (Morm. 9:29). Herra antoi voimallisen ohjeen: ”Ja nyt minä annan teille käskyn tarkkailla itseänne, ottaa tunnollisesti varteen iankaikkisen elämän sanat” (OL 84:43). Jos meillä on mitään selvittämättömiä syntejä, jotka estävät meitä olemasta kelvollisia, meidän pitää muuttua.

Ainoa täydellinen vastaus Jeesuksen Kristuksen esittämään kysymykseen ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” on se, jonka Hän ytimekkäästi ja syvästi antoi: ”Sellaisia kuin minä olen” (3. Nefi 27:27). Kutsu tulla Kristuksen luokse ja tulla täydelliseksi Hänessä (ks. Moroni 10:32) sekä vaatii että edellyttää muutosta. Armeliaasti Hän ei ole jättänyt meitä yksin. ”Ja jos ihmiset tulevat minun luokseni, minä näytän heille heidän heikkoutensa. – Niin minä teen sen, mikä on heikkoo, heissä vahvaksi.” (Et. 12:27.) Vapahtajan sovitukseen turvautuen me voimme muuttua. Siitä olen varma. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Randall L. Ridd

toinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

Valintojen sukupolvi

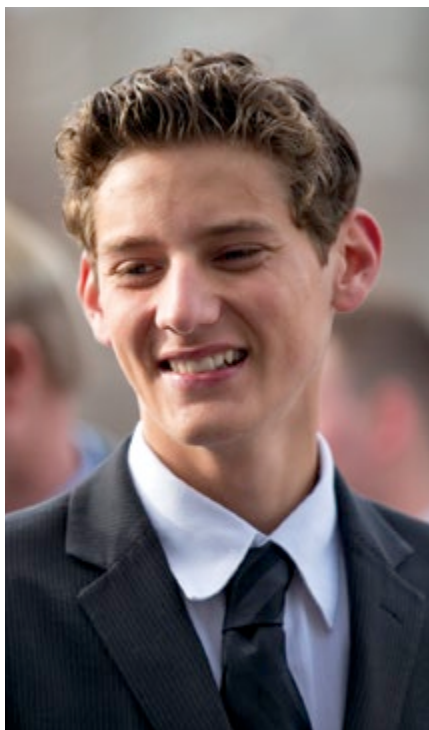
Teidät on valittu osallistumaan Hänen työhönsä tänä aikana, koska Hän luottaa siihen, että te teette oikeita valintoja.

Nuoret miehet, olette luultavasti kuulleet aiemmin, että te olette ”valittua sukupolvea”, mikä tarkoittaa, että Jumala on valinnut teidät ja valmistanut teitä tulemaan maan päälle tänä aikana suurta tarkoitusta varten. Tiedän, että se on totta. Mutta tänä iltana haluaisin puhua teille käyttäen teistä nimitystä ”valintojen sukupolvi”, sillä koskaan aiemmin historiassa ihmisiä ei ole siunattu niin monilla valinnoilla. Valintojen suurempi määrä merkitsee suurempaa vaihtoehtovalikoimaa. Suurempi vaihtoehtovalikoima merkitsee useampia mahdollisuuksia tehdä hyvää – ja valitettavasti pahaa. Uskon Jumalan lähettäneen teidät tänne tänä aikana, koska Hän luottaa siihen, että te osaatte käyttää erottamisen lahjaa tarjolla olevien ällistytävien valinnanmahdollisuuksien keskellä.

Vuonna 1974 presidentti Spencer W. Kimball sanoi: ”Uskon, että Herra on innokas antamaan käsiimme keksintöjä, joista meillä maallikoilla on tuskin ollut aavistustakaan” (”When the World Will Be Converted”, *Ensign*, lokakuu 1974, s. 10).

Ja Hän on antanut! Teillä on varttuessanne käytössä yksi suurmoisimmista hyvää aikaansaavista välineistä ihmiskunnan historiassa: internet. Se tuo mukanaan

valinnanmahdollisuuksien monipuolisen noutopöydän. Valinnanmahdollisuuksien runsaus tuo kuitenkin mukanaan yhtäläisen määrän vastuullisuutta. Internet helpottaa pääsyänne sekä kaikkein parhaaseen että kaikkein pahimpaan, mitä maailmalla on tarjota. Sen avulla voitte lyhyessä ajassa saada aikaan suuria, tai voitte juuttua tyhjänpäiväisyyksien loputtomiin kiemuroihin, jotka tuhlaavat aikaanne ja vahingoittavat mahdollisuuksianne. Napin painalluksella voitte päästä käsiksi mihin tahansa, mitä sydämässänne haluatte. Se onkin

avainasia – mitä te sydämässänne haluatte? Mikä vetää teitä puoleensa? Minne halunne johtavat?

Muistakaa, että Jumala ”suo ihmisille heidän halunsa mukaisesti” (Alma 29:4) ja että Hän tuomitsee ”kaikki ihmiset heidän tekojensa mukaan, heidän sydämensä halun mukaan” (OL 137:9; ks. myös Alma 41:3).

Vanhin Bruce R. McConkie on sanonut: ”Todellisessa vaikkakin kuvaannollisessa merkityksessä *elämän kirja* on aikakirja ihmisten teoista siten kuin se kirjoitetaan heidän omaan kehoonsa. – – Toisin sanoen jokaisella ajatuksella, sanalla ja teolla on [vaikutus] ihmiskehoon. Ne kaikki jättävät merkkinsä – merkkejä, jotka Hän, joka on Iankaikkinen, voi lukea yhtä helposti kuin voi lukea kirjassa olevat sanat.” (*Mormon Doctrine*, 2. laitos, 1966, s. 97.)

Myös internet tallentaa halunne, jotka ilmenevät hakujen ja klikkausten muodossa. Niitä, jotka odottavat saavansa täyttää nuo halut, on sankoin joukoin. Kun surffaatte internetissä, te jätätte jälkiä – mitä viestitte, missä olette olleet, kuinka kauan olette olleet siellä ja millaiset asiat teitä kiinnostavat. Tällä tavoin internet luo teistä kyberprofiilin – tavallaan ”elämänne kyberkirjan”. Kuten elämässä, internetissäkin saatte yhä enemmän sitä, mitä tavoittelette. Jos halunne ovat puhtaat, internet voi voimistaa niitä, niin että teidän on yhä helpompaa olla mukana kelvollisissa hankkeissa. Mutta näin käy myös vastakkaisessa tapauksessa.

Vanhin Neal A. Maxwell ilmaisi sen tällä tavoin:

”Meistä tulee lopulta sellaisia ja me saamme iankaikkisuudessa sitä, mitä me hellittämättä pitkään haluamme.

– –

Vain sivistämällä ja koulimalla halujamme niistä voi tulla meidän liittolaisiamme eikä vihollisiamme!” (Ks.

”Sydämemme halajamisen mukaan”,
Valkeus, tammikuu 1997, s. 20–21.)

Nuoret veljeni, jos ette ole aloitteellisia halujenne koulumisessa, maailma tekee sen puolestanne. Joka päivä maailma pyrkii vaikuttamaan haluihinne houkutellen teitä ostamaan jotakin, klikkaamaan jotakin, pelaamaan jotakin, lukemaan tai katsomaan jotakin. Viime kädessä valinta on teidän. Teillä on tahdonvapaus. Se on voima paitsi toimia halujenne mukaan myös jalostaa, puhdistaa ja ylentää halujanne. Tahdonvapaus on teidän voimanne tulla sellaisiksi kuin haluatte. Jokainen valinta vie teitä lähemmäs sitä, millaisiksi teidän on tarkoitus tulla, tai kauemmas siitä. Jokaisella klikkauksella on merkitystä. Kysykää aina itseltänne: ”Mihin tämä valinta johtaa?” Kehittäkää kykyä nähdä tätä hetkeä kauemmas.

Saatana haluaa hallita tahdonvapauttanne, niin että hän voi hallita sitä, millaisia teistä tulee. Hän tietää, että yksi parhaista tavoista tehdä niin on pyydystää teidät riippuvuuskäyttäytymisen ansaan. Teidän valintanne määräävät, antaako tekniikka teille lisää mahdollisuuksia vai orjuuttaako se teitä.

Saanan esittää neljä periaatetta auttaakseni teitä, te valintojen sukupolvi, kouluttamaan halujanne ja opastamaan tekniikan käyttöönne.

Ensiksi: tieto siitä, keitä te todella olette, tekee päätöksistä helpompia

Minulla on ystävä, joka oppi tämän totuuden hyvin henkilökohtaisella tavalla. Hänen poikansa kasvoi evankeliumin piirissä mutta näytti harhaillevan hengellisesti. Poika kieltäytyi usein tilaisuuksista käyttää pappetta. Hänen vanhempansa olivat pettyneitä, kun hän ilmoitti, että oli päättänyt olla palvelematta lähetystyössä. Ystäväni rukoili hartaasti poikansa puolesta

toivoen, että tämä kokisi sydämenmuutoksen. Nuo toiveet romuttuivat, kun poika ilmoitti olevansa kihloissa ja aikovansa solmia avioliiton. Isä pyysi poikaansa hankkimaan patriarkallisen siunauksen. Poika suostui lopulta mutta halusi välttämättä mennä patriarkan luo yksin.

Kun hän siunauksen saatuaan tuli takaisin, hän oli hyvin liikuttunut. Hän johdatti tyttöystävänsä ulos, jotta voisi puhua tämän kanssa kahden kesken. Isä kurkisti ulos ikkunasta ja näki, että nuori pari pyyhki pois toistensa kyyneliä.

Myöhemmin poika kertoi isälleen, mitä oli tapahtunut. Hyvin liikuttuneena poika selitti, että siunauksen aikana hän oli nähnyt pilkahduksen siitä, kuka hän oli ollut kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa. Hän näki, kuinka uskollisesti ja vaikuttavasti hän oli taivuttanut muita seuraamaan Kristusta. Kun hän tiesi, kuka hän todella oli, kuinka hän voisi olla palvelematta lähetystyössä?

Nuoret miehet, muistakaa, keitä te todella olette. Muistakaa, että teillä on pyhä pappeus. Se innoittaa teitä tekemään oikeita valintoja internetiä käyttäessänne ja koko elämänne ajan.

Toiseksi: kytkeytykää voiman lähteeseen

Aivan siinä kämmenellänne on saatavilla aikakausien viisaus – mikä tärkeämpää, profeettojen sanat Vanhan

testamentin ajoista presidentti Thomas S. Monsoniin. Mutta ellette säännöllisesti lataa matkapuhelintanne, se on hyödytön ja tunnette olevanne hukassa ettekä ajan tasalla. Teille ei tulisi mieleenkään jättää päiväksikään akkua lataamatta.

Niin tärkeää kuin onkin lähteä joka päivä kotoa niin että matkapuhelimenne on ladattu täyteen, on paljon tärkeämpää olla ladattu täyteen hengellisesti. Aina kun kytette puhelimenne lataukseen, antakaa sen muistuttaa teitä niin että kysytte itseltänne, oletteko kytkeytyneet tärkeimpään hengellisen voiman lähteeseen – rukoukseen ja pyhien kirjoitusten tutkimiseen, jotka lataavat teidät innoituksella Pyhän Hengen kautta (ks. OL 11:12–14). Näin opitte tietämään Herran mielen ja tahdon ja voitte tehdä pieniä mutta tärkeitä päivittäisiä valintoja, jotka ratkaisevat suuntanne. Monet meistä keskeyttävät heti tekemisensä lukeakseen tekstiiviestin – eikö meidän tulisi pitää Herralta tulevia viestejä vieläkin tärkeimpinä? Meidän ei pitäisi koskaan laiminlyödä yhdistymistä tähän voimaan (ks. 2. Nefi 32:3).

Kolmanneksi: älypuhelimien omistaminen ei tee älykkääksi, mutta sen viisas käyttö voi tehdä

Nuoret miehet, älkää tehkö tyhmyyksiä älypuhelimellanne. Te

kaikki tiedätte, mitä tarkoitan (ks. Moosia 4:29). On lukemattomia tapoja, joilla tekniikka voi kääntää ajatuksenne pois siitä, mikä on tärkeintä. Noudattakaa vanhaa sanontaa: ”Keskity siihen, mitä olet tekemässä.” Kun olette ajamassa autoa, ajakaa. Kun olette luokassa, keskittykää oppiaiheeseen. Kun olette ystävienne kanssa, antakaa heille lahjana huomionne. Aivonne eivät pysty keskittymään kahteen asiaan yhtä aikaa. Monen asian tekeminen yhtä aikaa johtaa siihen, että siirräte huomiotanne vähän väliä edestakaisin asiasta toiseen. Vanha sananlasku sanoo: ”Jos jahtaa kahta jänistä, ei saa kiinni kumpaakaan.”

Neljänneksi: Herra antaa tekniikkaa toteuttaakseen tarkoituksiaan

Tekniikan jumalallinen tarkoitus on jouduttaa pelastuksen työtä. Te valintojen sukupolven jäsenet ymmärrätte tekniikkaa. Käyttäkää sitä nopeuttaaksenne edistymistänne kohti täydellisyyttä. Koska te olette saaneet paljon, teidän täytyy myös antaa (ks. ”Mä koska paljon sain”, *MAP-lauluja*, 141). Herra odottaa teidän käyttävän näitä suurenmoisia välineitä niin, että kohotatte Hänen työnsä seuraavalle tasolle, viette evankeliumia eteenpäin tavoilla, joita minun sukupolveni ei osaa kuvitellakaan. Siinä missä aiemmat sukupolvet vaikuttivat naapureihinsa ja kotikaupunkeihinsa, teillä on voima internetiä ja sosiaalista mediaa käyttäen yltää yli rajojen ja vaikuttaa koko maailmaan.

Todistan, että tämä on Herran kirkko. Teidät on valittu osallistumaan Hänen työhönsä tänä aikana, koska Hän luottaa siihen, että te teette oikeita valintoja. Te olette valintojen sukupolvi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Nukutteko te läpi palautuksen?

Meillä on yksilöinä, perheinä ja Kristuksen kirkkona aivan liian paljon pelissä ponnistellaksemme tässä pyhässä työssä vain laimeasti.

Lähes 200 vuotta sitten amerikkalaisesta novellista ”Rip Van Winkle” tuli hetkessä klassikko. Novellin päähenkilö Rip on kunnianhimoton mies, joka on oikein hyvä välttämään kahta asiaa: työtä ja vaimoaan.

Eräänä päivänä vaeltaessaan vuorilla koiransa kanssa hän löytää joukon oudosti pukeutuneita miehiä, jotka juovat ja pelaavat. Nautittuaan heiltä saamaansa alkoholia Rip käy uneliaaksiksi ja sulkee hetkeksi silmänsä. Kun hän jälleen avaa silmänsä, hän yllättyy huomattessaan, että hänen koiransa on poissa, hänen kiväärinsä ruosteessa ja hänellä itsellään on nyt pitkä parta.

Rip hakeutuu takaisin omaan kyläänsä, mutta huomaakin, että kaikki on muuttunut. Hänen vaimonsa on kuollut, hänen ystävänsä ovat

poissa, ja majatalossa ollut kuningas Yrjö III:n muotokuva on korvattu hänelle tuntemattoman henkilön – kenraali George Washingtonin – muotokuvalla.

Rip Van Winkle on nukkunut 20 vuotta! Ja samalla hän on menettänyt yhden jännittävimmistä aikakausista maansa historiassa – hän on nukkunut läpi Amerikan vallankumouksen.

Toukokuussa vuonna 1966 teologian tohtori Martin Luther King jr. käytti tätä kertomusta esimerkkinä puheessaan ”Don’t Sleep Through the Revolution” [Älä nuku läpi vallankumouksen].¹

Tänään haluaisin käyttää samaa teemaa ja esittää kysymyksen meille kaikille, joilla on Jumalan pappeus: nukutteko te läpi palautuksen?

Me elämme palautuksen aikaa

Toisinaan ajattelemme, että evankeliumin palautus on sellaista, mikä on täyttynyt, jo takanapäin – Joseph Smith käänsi Mormonin kirjan, hän sai pappeuden avaimet, kirkko perustettiin. Todellisuudessa palautus on jatkuva prosessi – me elämme sen aikaa juuri nyt. Siihen sisältyy kaikki, mitä Jumala on ilmoittanut, kaikki, mitä Hän nykyään ilmoittaa, ja ne monet suuret ja tärkeät asiat, joita Hän vielä ilmoittaa.² Veljet, tämän päivän jännittävät kehitysasteet ovat osa sitä kauan ennustettua valmistautumisen aikakautta, joka huipentuu meidän Vapahtajamme Jeesusuksen Kristuksen loistavaan toiseen tulemiseen.

Tämä on yksi merkittävimmistä aikakausista maailman historiassa! Muinaiset profeetat halusivat kovasti nähdä meidän päivämme.

Kun meidän aikamme kuolevaisuudessa on päättynyt, mitä kokemuksia me voimme kertoa omasta osallistumisestamme tähän elämämme merkittävään aikakauteen ja Herran työn edistämiseen? Pystymmekö me sanomaan, että me käärimme hihamme ja työskentelimme koko sydämeistämme, väkevydestämme, mielestämme ja voimastamme? Vai täytyykö meidän myöntää, että meillä oli enimmäkseen havainnoijan rooli?

Luulenpa, että on useita syitä siihen, miksi on helppoa käydä vähän uneliaaksi, mitä tulee Jumalan valtakunnan rakentamiseen. Saanen mainita kolme pääsyitä. Kun teen niin, kehotan teitä pohtimaan, koskevatko ehkä jotkin niistä teitä. Jos huomaatte parantamisen varaa, pyydän teitä miettimään, mitä voisi tehdä, jotta muuttuisi paremmaksi.

Itsekkyyys

Ensiksi, itsekkyyys.

Ne, jotka ovat itsekkäitä, etsivät omaa etuaan ja mielihyväänsä ennen kaikkea muuta. Itsekkään ihmisen keskeinen kysymys on: ”Mitä minä siitä hyödyn?”

Veljet, olen varma, että pystytte näkemään, että tämä asenne on selkeästi ristiriidassa sen hengen kanssa, jota edellytetään Jumalan valtakunnan rakentamisessa.

Kun pyrimme ensisijaisesti olemaan palveltavina sen sijaan että me itse palvelisimme, meidän tärkeysjärjestyksemme pyörii sen ympärillä, mitä tunnustusta ja mielihyvää me itse saamme.

Menneillä sukupolvilla on ollut omat kamppailunsa itsekkeskeisyyden ja narsismin eri muunnelmien kanssa, mutta luulen nykyajan versioiden pärjäävän kisassa aivan yhtä hyvin. Onko mikään sattuma, että Oxford

Dictionary -sanakirjan toimitus julisti hiljattain sanan ”selfie” [omakuva] vuoden sanaksi?³

Meillä kaikilla on luonnollisesti halu saada tunnustusta, eikä siinä ole mitään väärää, että haluaa rentoutua ja nauttia. Mutta kun edun ja maailman ylistyksen⁴ tavoittelemisen on keskeisenä vaikuttimenamme, me menettämme ne lunastavat ja iloiset kokemukset, joita seuraa, kun annamme auliisti itsestämme Herran työhön.

Mikä on parannuskeino?

Vastaus, kuten aina, löytyy Kristuksen sanoista:

”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.

Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni ja evankeliumin tähden kadottaa, on sen pelastava.”⁵

Ne, jotka koko sydämeistään antavat elämänsä Vapahtajallemme ja palvelevat Jumalaa ja lähimmäisiä, löytävät elämäänsä sellaista rikkautta ja täyteyttä, jota itsekkäät ja itsekkeskeiset eivät tule koskaan kokemaan. Epäitsekkäät antavat itsestään. Nämä saattavat olla pieniä rakkauden lahjoja, joilla on suuri hyvää aikaansaava vaikutus: hymy, kädenpuristus, halaus, kuuntelemiseen käytetty hetki, lempeä kannustuksen sana tai huolenpidon

ele. Kaikki nämä ystävälliset teot voivat muuttaa ihmisten sydäntä ja elämää. Kun hyödynnämme rajattomat mahdollisuudet rakastaa ja palvella lähimmäisiämme, mukaan lukien puolisoimme ja perheemme, meidän kykymme rakastaa Jumalaa ja palvella muita kasvaa merkittävästi.

Ne, jotka palvelevat muita, eivät nuku läpi palautuksen.

Riippuvuudet

Toinen asia, joka voi saada meidät kävelemään unissamme läpi tämän merkittävän aikakauden maailmassa, on riippuvuus.

Riippuvuudet alkavat usein vaivihkaa. Riippuvuudet ovat toistuvan toiminnan ohuita lankoja, jotka punoutuvat tottumuksen paksuiksi kahleiksi. Kielteiset tavat saattavat muotoutua riuduttaviksi riippuvuuksiksi.

Näillä riippuvuuden sitovilla kahleilla on monia muotoja, kuten pornografia, alkoholi, seksi, huumeet,

tupakka, uhkapelit, ruoka, työ, internet tai virtuaalitodellisuus. Saatanalla, meidän yhteisellä vihollisellamme, on monia suosikkivälineitä, joilla hän ryöstää meiltä meidän jumalallisen mahdollisuutemme toteuttaa tehtävämme Herran valtakunnassa.

Taivaallista Isäämme murehduttaa nähdä, kuinka auliisti jotkut Hänen ylevistä pojistaan ojentavat ranteensa alistuakseen tuhoisien riippuvuuksien kahleisiin.

Veljet, meillä on kaikkivaltiaan Jumalan iankaikkinen pappuus. Me olemme todellakin Korkeimman poikia, ja meille on suotu sanoin kuvaimattomia mahdollisuuksia. Meidän tarkoituksenamme on liittää vapaasti läpi taivaiden. Meitä ei ole tarkoitettu kahlittaviksi maahan, olemaan itse valmistamiemme pakkopaitojen vankeina.

Mikä on parannuskeino?

Ensiksi meidän täytyy ymmärtää, että on paljon helpompaa ehkäistä

riippuvuuksia kuin päästä niistä eroon. Vapahtajan sanoin: ”[Älkää salliko] minkään tällaisten asioiden päästä sydämeenne.”⁶

Muutama vuosi sitten presidentti Thomas S. Monsonille ja minulle tarjoutui tilaisuus tutustua Air Force One -koneeseen – upeaan lentokoneeseen, joka kuljettaa Yhdysvaltain presidenttiä. Salainen palvelu järjesti huolelliset turvatarkastukset, ja hymyilin hieman, kun virkailijat tutkivat rakasta profeettaamme ennen koneeseen nousemista.

Sitten komentovuorossa oleva lentäjä kutsui minut istumaan kapteenin paikalle. Oli merkittävä kokemus istua jälleen samanlaisen erinomaisen lentokoneen ohjaamossa, jollaista olin lentänyt niin monta vuotta. Muistikuvat lennoista yli valtamerten ja mannerten täyttivät sydämeni ja mieleni. Kuvittelin mielessäni jännittäviä lähtökiitoja ja laskeutumisia lentokentille kaikkialla maailmassa.

Miltei tiedostamatta asetin käteni 747-koneen neljälle kaasuvivulle. Juuri silloin kuulin takaa rakkaan äänen, josta en voinut erehtyä – Thomas S. Monsonin äänen.

Hän sanoi: ”Dieter, älä edes kuvittele sitä.”

En myönnä mitään, mutta saattaa olla, että presidentti Monson luki ajatukseni.

Kun tunnemme houkutusta tehdä asioita, joita meidän ei pitäisi tehdä, kuunnelkaamme luotettavien sukulaisten ja ystävien ja rakkaan profeettaamme varoitusta sekä aina Vapahtajaa.

Paras puolustus riippuvuutta vastaan on olla koskaan aloittamatta.

Mutta entä ne, jotka huomaavat olevansa riippuvuuden otteessa?

Ensiksikin, tiedättehän, että toivoa on. Etsikää apua rakkailtanne, kirkon johtajilta ja koulutetuilta terapeuteilta. Kirkko tarjoaa riippuvuudesta toipumiseen liittyvää apua kirkon paikallisten

johtohenkilöiden ja internetin⁷ sekä joillakin alueilla MAP-perhepalvelujen välityksellä.

Muistakaa aina, että Vapahtajan avulla te voitte päästä irti riippuvuudesta. Tie saattaa olla pitkä ja vaikea, mutta Herra ei anna periksi teidän suhteenne. Hän rakastaa teitä. Jeesus Kristus kärsi sovituksen auttaakseen teitä muuttumaan, vapauttaakseen teidät synnin orjuudesta.

Tärkeintä on jatkaa yrittämistä – joskus täytyy yrittää useaan kertaan, ennen kuin onnistuu. Älkää siis antako periksi. Älkää menettäkö uskoa. Pitäkää sydämenne lähellä Herraa, niin Hän antaa teille voimaa vapautua. Hän tekee teistä vapaita.

Rakkaat veljeni, pysykää aina kaukana tavoista, jotka voisivat johtaa riippuvuuteen. Ne, jotka tekevät niin, pystyvät omistamaan sydämensä, väkevyytensä, mielensä ja voimansa Jumalan palvelukseen.

He eivät nuku läpi palautuksen.

Kilpailevat tärkeät asiat

Kolmantena asiana, joka estää meitä täysin sitoutumasta tähän työhön, ovat ne monet kilpailevat tärkeät asiat, joita eteemme tulee. Jotkut meistä ovat niin kiireisiä, että tunnemme olevamme kuin kääryt, joita kiskoo kaksitoista vetojuhtaa – kukin tempoen eri suuntaan. Energiaa kulutetaan paljon, mutta kääryt eivät etene mihinkään.

Omistamme usein parhaat ponnistelumme johonkin harrastukseen, urheilulajiin, ammatillisiin pyrkimyksiin sekä yhteiskunnallisiin tai poliittisiin asioihin. Kaikki nämä asiat saattavat olla hyviä ja kunniallisia, mutta jättävätkö ne meille aikaa ja energiaa siihen, minkä tulisi olla meille kaikkien tärkeimmällä sijalla?

Mikä on parannuskeino?

Jälleen kerran se löytyy Vapahtajan sanoista:

”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”⁸

Kaiken muun elämässä pitäisi olla toisarvoista verrattuna näihin kahteen tärkeään asiaan.

Jopa kirkon palveluksessa on helppoa käyttää paljon aikaa asioiden rutiininomaiseen tekemiseen ilman opetuslapsen sydäntä tai olemusta.

Veljet, pappeudenhaltijoina me olemme sitoutuneet olemaan kansaa, joka rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään ja joka on halukas osoittamaan sitä rakkautta niin sanoin kuin teoin. Siinä on Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena olemisemme ydin.

Ne, jotka elävät näiden periaatteiden mukaisesti, eivät nuku läpi palautuksen.

Kehotus herätä

Apostoli Paavali on kirjoittanut: ”Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus on sinua valaiseva!”⁹

Rakkaat ystäväni, tietäkää, että te olette valon poikia.

Älkää antako sijaa itsekkyydelle! Älkää antako sijaa tavoille, jotka voisivat johtaa riippuvuuteen! Älkää antako kilpailevien tärkeiden asioiden tuudittaa teitä välinpitämättömyyteen tai siihen, että irtaudutte siunatusta opetuslapseudesta ja ylevöittävästä pappeuden palvelutyöstä!

Meillä on yksilöinä, perheinä ja Kristuksen kirkkona aivan liian paljon pelissä ponnistellaksemme tässä pyhässä työssä vain laimeasti.

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena oleminen ei tarkoita ponnistelua kerran viikossa tai kerran päivässä. Se on jatkuvaa ponnistelua.

Herran lupaus tosi pappeudenhaltijoilleen on miltei liian mahtava käsitettäväksi.

Ne, jotka ovat uskollisia Aaronin ja Melkisedekin pappeudelle ja pitävät kunniaa kutsumuksensa, ”Henki pyhittää heidän ruumiinsa uudistamiseksi”. Sen tähden kaikki, mitä meidän Isällämme on, annetaan heille.¹⁰

Todistan, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen puhdistava voima ja Pyhän Hengen muuttava voima voivat parantaa ja pelastaa ihmiskunnan. Meidän etuoikeutenamme, meidän pyhänä velvollisuutenamme ja meidän ilonamme on ottaa varteen Vapahtajan kutsu, seurata Häntä auliilla mielellä ja täysin vilpittömin sydämin. Ravistakaamme pois kahleet, joilla meidät on kahlittu, ja tulkaamme esiin synkeydestä ja nouskaamme tomusta.¹¹

Olkaamme hereillä, ja älkäämme väsykö tekemään hyvää, sillä me laskemme ”suuren työn perustusta”¹² – valmistaudumme Vapahtajan paluuseen. Veljet, kun lisäämme oman esimerkkimme antaman valon todistuksena palautetun totuuden kauneuteen ja voimaan, niin me emme nuku läpi palautuksen. Tästä todistan ja jätän teille siunaukseni Mestariumme, Jeesuksen Kristuksen, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Don’t Sleep Through the Revolution”, vuoden 1966 Ware Lecture -puhe, Unitarian Universalist Associationin yleiskokous, Hollywood, Florida, 18. toukokuuta 1966.
2. Ks. UK 9.
3. Ks. blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. Ks. 2. Nefi 26:29.
5. Mark. 8:34–35.
6. 3. Nefi 12:29.
7. Ks. esim. lds.org/topics/addiction.
8. Matt. 22:37–39.
9. Ef. 5:14.
10. Ks. OL 84:33, 38.
11. Ks. 2. Nefi 1:23.
12. Ks. OL 64:33.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Pappeuden mies

Te voitte olla erinomainen malli, keskinkertainen malli tai huono malli. Saatatte ajatella, ettei sillä ole väliä teille, mutta sillä on väliä Herralle.

Meillä kaikilla on sankareita, varsinkin ollessamme nuoria. Minä synnyin ja kasvoinkin Princetonissa New Jersey osavaltiossa Yhdysvalloissa. Ne urheilujoukkueet, jotka olivat tunnetuimpia meillä päin, pitivät pääpaikkanaan New York Cityä. Se oli noina kaukaisina päivinä kolmen ammattilais-tason baseballjoukkueen kotipaikkakunta. Nämä joukkueet olivat Brooklyn Dodgers, New York Giants ja New York Yankees. Vieläkin lähempänä kotiamme oli Philadelphia, ja se oli Athletics- ja Phillies-baseballjoukkueiden kotipaikkakunta. Niissä joukkueissa oli monia pelaajia, joita olisin voinut pitää baseball-sankareinani.

Minun baseballsankariksi tuli Joe DiMaggio, joka pelasi New York

Yankees -joukkueessa. Kun veljeni ja ystäväni pelasivat baseballia kotimme vieressä koulun kentällä, yritin heilauttaa mailaa samalla tavalla kuin arvelin Joe DiMaggion tekevän. Se tapahtui ennen televisioiden aikaa (tämä on muinaishistoriaa), joten minulla oli vain sanomalehtien kuvia, joiden avulla jäljittelin hänen lyöntiään.

Kun olin nuori, isäni vei minut Yankee-stadionille. Se oli ainoa kerta, jolloin näin Joe DiMaggion pelaavan. Aivan kuin olisin yhä paikan päällä, voin mielessäni nähdä hänen heilauttavan mailaa ja nähdä, kuinka valkoinen pallo lentää suoraan keskikentän istumakatsomoon.

Omat baseballtaitoni eivät koskaan ylittäneet lähellekään lapsuuden sankarini taitoja. Mutta niinä muutamina

kertoina, kun sain mailalla palloon kunnan osuman, jäljittelin hänen voimakasta heilautustaan niin tarkasti kuin osasin.

Kun valitsemme sankareita, me alamme jäljitellä tietoisesti tai tiedostamatta sitä, mitä heissä eniten ihailimme.

Onneksi viisaat vanhempani panivat tieni varrelle suurenmoisia sankareita, kun olin nuori. Isäni vei minut Yankee-stadionille vain kerran katsomaan baseballsankarini pelaamista, mutta joka sunnuntai hän antoi minun seurata erästä pappeuden miestä, josta tuli sankarini. Tämä sankari muovasi elämäni. Isä oli seurakunnanjohtaja pienessä seurakunnassa, joka kokoontui kodissamme. Siis jos meni sunnuntaiamuna alakertaan, oli kirkossa. Seurakuntamme kokouksissa ei ollut koskaan läsnä enempää kuin 30 henkeä.

Oli eräs nuori mies, joka kyyditsi äitiään meille kokouksiin, muttei itse koskaan tullut sisälle. Hän ei ollut jäsen. Isä onnistui tuomaan hänet sisälle menemällä hänen luokseen sinne, minne hän pysäköi autonsa, ja kutsumalla hänet kotiimme. Nuorukainen kastettiin, ja hänestä tuli minun ensimmäinen ja ainoa Aaronin pappeuden johtajani. Hänestä tuli minun pappeuden sankarini. Muistan yhä sen puuveistoksen, jonka hän antoi minulle palkinnoksi, kun olimme saaneet erään lesken polttopuiden

hakkuu-urakan valmiiksi. Olen yrittänyt olla sankarini kaltainen aina kun annan perusteltua kiitosta jollekulle Jumalan palvelijalle.

Valitsin siitä pienestä kirkon seurakunnastamme toisenkin sankarin. Hän oli Yhdysvaltain merijalkaväensotilas, joka tuli kokouksiimme vihreässä merijalkaväen asepuvussaan. Oli sota-aika, joten se yksistään teki hänestä sankarini. Merijalkaväki oli lähettänyt hänet Princetonin yliopistoon jatkamaan opintojaan. Mutta asepuvun ihailuakin tärkeämpää oli se, kun katsoin hänen pelaavan Palmer-stadionilla Princetonin yliopiston amerikkalaista jalkapalloa pelaavan joukkueen kapteenina. Näin hänen pelaavan yliopiston koripallojoukkueessa, ja lisäksi näin hänen pelaavan tähtiseparina heidän baseballjoukkueessaan.

Mutta sen lisäksi hän tuli viikolla kotiimme näyttämään minulle, kuinka heittää koripalloa sekä vasemmalla että oikealla kädelläni. Hän sanoi minulle, että tarvitsisin sitä taitoa, koska pelaisin jonakin päivänä koripalloa hyvissä joukkueissa. En ymmärtänyt sitä silloin, mutta vuosien ajan hän näytti minulle mallia todellisesta pappeuden miehestä.

Jokainen teistä tulee olemaan mallina pappeuden miehestä, halusittepa te sitä tai ette. Kun otitte vastaan pappeuden, teistä tuli sytytetty kynttilä.

Herra pani teidät kynttilänjalkaan valaisemaan tietä kaikille ympärillänne oleville. Se tarkoittaa erityisesti niitä, jotka kuuluvat pappeuskoorumiinne. Te voitte olla erinomainen malli, keskinkertainen malli tai huono malli. Saatatte ajatella, ettei sillä ole väliä teille, mutta sillä on väliä Herralle. Hän on sanonut sen näin:

”Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätkössä, jos se on ylhäällä vuorella.

Eikä lampua, kun se sytytetään, panna vakan alle, vaan lampunjalkaan. Siitä sen valo loistaa kaikille huoneissa oleville.

Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.”¹

Minua on siunattu suurenmoisten pappeudenhaltijoiden esimerkillä koorumeissa, joissa itse olen saanut palvella. Te voitte tehdä samaa, mitä he ovat tehneet minun hyväkseni, olemalla esimerkkinä, jota muut voivat noudattaa.

Olen huomannut kolme yhteistä ominaisuutta pappeudenhaltijoissa, jotka ovat sankareitani. Ensimmäisenä on rukouksen malli, toisena on palvelemisen tapa ja kolmantena on raudanluja päätös olla rehellinen.

Me kaikki rukoilemme, mutta sellainen pappeudenhaltija, jollainen te haluatte olla, rukoilee usein ja vakain

aikain. Illalla polvistutte kiittämään Jumalaa päivän siunauksista. Kiitätte Häntä vanhemmista, opettajista ja suurenmoisista esimerkeistä, joita voitte noudattaa. Kuvaillette rukouksissanne täsmällisesti, ketkä ovat sinä päivänä siunanneet teidän elämäänne ja millä tavoin. Se vie enemmän kuin muutaman minuutin ja vaatii vähän enemmän ajatusta. Se yllättää teidät ja muuttaa teitä.

Kun rukoillette anteeksiantoa, niin huomaatte antavanne itse anteeksi muille. Kun kiitätte Jumalaa Hänen hyvydestään, niin mieleenne tulee niiden henkilöiden nimiä, jotka tarvitsevat teidän hyvyttänne. Tämäkin kokemus yllättää teidät joka päivä, ja ajan mittaan se muuttaa teitä.

Lupaam teille, että yksi tapa, jolla tällainen harras rukous muuttaa teitä, on se, että tunnette todellakin olevanne Jumalan lapsi. Kun tiedätte, että olette Jumalan lapsi, niin te tiedätte myös, että Hän odottaa teiltä paljon. Koska olette Hänen lapsensa, Hän odottaa, että te noudatatte Hänen opetuksiaan ja Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen opetuksia. Hän

odottaa teidän olevan auliita ja ystävällisiä muille. Hän pettyy, jos olette ylpeitä ja itsekeskeisiä. Hän siunaa teitä halulla asettaa muiden etu oman etunne edelle.

Jotkut teistä jo ovatkin mallina epäitsekimmästä palvelemisesta. Temppeleihin eri puolilla maailmaa saapuu pappeudenhaltijoita ennen auringonnousua. Ja jotkut palvelevat pitkään auringonlaskun jälkeen. Siitä ajan ja voimavarojen uhrauksesta ei anneta tunnustusta eikä julkista kiitosta tässä maailmassa. Olen ollut nuorten kanssa, kun he palvelevat niitä henkimaailmassa olevia, jotka eivät itse pysty lunastamaan temppelein siunauksia itselleen.

Kun näen siellä varhain ja myöhään palvelevien kasvoilla pikemminkin onnea kuin väsymystä, tiedän, että sellaisesta epäitsekimmästä pappeuden palvelutyöstä koituu suurenmoisia palkintoja tässä elämässä, ja silti ne toimivat vain symbolina siitä ilosta, jota he tulevat tuntemaan niiden henkimaailmassa olevien kanssa, joita he ovat palvelleet.

Olen nähnyt sitä samaa onnellisuutta niiden kasvoilla, jotka kertovat

muille siunauksista, joita tulee kuulumisesta Jumalan valtakuntaan. Tiedän erään seurakunnanjohtajan, joka tuo miltei joka päivä ihmisiä lähetyssaarnaajien opetettaviksi. Vielä muutama kuukausi sitten hän ei ollut kirkon jäsen. Nyt hänen ansiostaan lähetyssaarnaajat opettavat ja seurakunta kasvaa sekä lukumäärältään että voimaltaan. Mutta sen lisäksi hän on valona muille, jotka avaavat suunsa ja siten jouduttavat Herran työtä taivaallisen Isän lasten kokoamiseksi.

Kun rukoillette ja palvelette muita, niin teidän tietonne siitä, että te olette Jumalan lapsia, ja teidän tunteenne Häntä kohtaan vahvistuvat. Tulette paremmin tietoisiksi siitä, että Hän on surullinen, mikäli te olette jollakin lailla epärehellisiä. Tunnette suurempaa päättäväisyyttä pitää sananne Jumalalle ja muille. Tunnette suurempaa vastahakoisuutta ottaa mitään sellaista, mikä ei kuulu teille. Olette rehellisempiä työnantajallenne. Tunnette suurempaa päättäväisyyttä olla täsmällisiä ja suorittaa jokaisen tehtävän, jonka Herra antaa teille ja jonka olette luvanneet tehdä.

Sen sijaan että niiden perheiden lapset, joita teidät on kutsuttu opettamaan, miettivät, ovatko heidän kotiopettajansa tulossa, he odottavat innolla teidän käyntiänne. Minun lapseni ovat päässeet osallisiksi siitä siunauksesta. Kun he ovat varttuneet, heillä on ollut pappeuden sankareita, jotka ovat auttaneet heitä suuntaamaan oman elämänsä Herran palvelemiseen. Tämä siunattu esimerkki on nyt siirtymässä kolmanteen sukupolveen.

Sanomani on myös kiitoksen sanoma.

Kiitän teitä rukouksistanne. Kiitän teitä siitä, että olette polvistuneet ja tunnustaneet sen tosiseikan, ettei teillä ole kaikkia vastauksia. Te rukoillette taivaan Jumalaa ilmaistaksenne

kiitollisuutenne ja pyytääksenne Hänen siunauksiaan omaan elämäänne ja perheellenne. Kiitän teitä siitä, että olette palvelleet muita, ja niistä kerroista, jolloin ette ole tunteet mitään tarvetta saada tunnustusta palvelutyöstänne.

Olemme kuulleet Herran varoituksen, että jos etsimme palvelutyöstämme kunniaa tässä maailmassa, me saatamme menettää suuremmat siunaukset. Muistatte nämä sanat:

”Varokaa tuomasta hurskaita tekojanne ihmisten katseltavaksi, muuten ette saa palkkaa taivaalliselta Isältänne.

Kun siis autat köyhiä, älä toivotta siitä niin kuin tekopyhät tekevät synagogissa ja kujilla, jotta ihmiset kiittelisivät heitä. Totisesti: he ovat jo palkkansa saaneet.

Kun annat almun, älköön vasen kätesi tietäkö mitä oikea tekee, jotta hyvä tekosi pysyisi salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut.”²

Ne, jotka ovat olleet minulle mallina suurenmoisista pappeudenhaltijoista, eivät helposti huomaa, että heillä on sankarillisia ominaisuuksia. Itse asiassa heidän näyttää olevan vaikea nähdä niitä asioita, joita minä niin suuresti ihailen heissä. Mainitsin, että isäni oli uskollinen seurakunnanjohtaja pienessä kirkon seurakunnassa New Jerseyssä. Myöhemmin hän palveli kirkon pyhäkoulun pääneuvottelukunnan jäsenenä. Yritän kuitenkin nykyään maltaa puhua vaatimattomasti hänen pappeuden palvelutyöstään, koska hän itse oli vaatimaton.

Sama pätee siihen merijalkaväensotilaaseen, josta tuli lapsuuteni sankari. Hän ei koskaan puhunut minulle pappeuden palvelutyöstään tai saavutuksistaan. Hän vain palveli. Kuulin hänen uskollisuudestaan muilta. Näkikö hän edes ihaillemiä ominaisuuksia itsessään, sitä en osaa sanoa.

Niinpä neuvoni teille, jotka haluatte siunata muita pappeudellanne, liittyvät omaan elämäänne, jonka yksin Jumala tuntee.

Rukoilkaa Häntä. Kiittäkää Häntä kaikesta hyvästä elämässänne. Pyytäkää Häneltä tietoa siitä, keitä henkilöitä Hän on asettanut teidän matkanne varrelle teidän palveltaviksenne. Pyytäkää Häntä auttamaan teitä palvelemaan heitä. Rukoilkaa, että voitte antaa anteeksi ja että voitte itse saada anteeksi. Sitten palvelkaa heitä, rakastakaa heitä ja antakaa heille anteeksi.

Ennen kaikkea muistakaa, että kaikkein suurinta palvelutyötä, mitä voitte tehdä, on auttaa ihmisiä tekemään päätös tulla kelvollisiksi iankaikiseen elämään. Jumala on antanut meille sen kaikenkattavan ohjeen, kuinka meidän tulee käyttää pappeuttamme. Hän on siitä täydellinen esimerkki. Tämä on esimerkki, jonka näemme vähäisiltä osin parhaimmissa Hänen kuolevaisista palvelijoistaan:

”Ja Herra Jumala puhui Moosekselle sanoen: Taivaat, niitä on monia, eikä niitä voida lukea ihmiselle, mutta minulle ne ovat luetut, sillä ne ovat minun.

Ja niin kuin yksi maa katoaa ja sen taivaat, niin tulee toinen, eikä minun

teoillani ole loppua, eikä sanoillani.

Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen.”³

Meidän tulee auttaa siinä työssä. Me jokainen voimme vaikuttaa. Meitä on valmistettu omaa aikaamme ja paikkaamme varten tämän pyhän työn viimeisinä aikoina. Meitä jokaista on siunattu niiden esimerkillä, jotka ovat asettaneet sen työn tärkeimmäksi päämääräkseen omiana aikanaan maan päällä.

Rukoilen, että voimme auttaa toisiamme kohoamaan tämän mahdollisuuden tasolle.

Isä Jumala elää ja vastaa rukouksiinne, kun pyydätte tarvitsemaanne apua palvellaksenne Häntä hyvin. Jeesus Kristus on ylösnoussut Herra. Tämä on Hänen kirkkonsa. Pappeus, joka teillä on, on voima toimia Jumalan nimessä Hänen työssään Hänen lastensa palvelemiseksi. Kun annatte tähän työhön koko sydämenne, Hän lisää teidän kykyjänne. Lupaen tämän Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahantajamme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 5:14–16.
2. Matt. 6:1–4.
3. Moos. 1:37–39.

Presidentti Thomas S. Monson

Olkaa rohkeita ja lujia

Olkoon meillä kaikilla rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta.

Rakkaat veljeni, kuinka hyvä onkaan olla jälleen kerran teidän kanssanne. Rukoilen taivaallista apua, kun käytän tämän tilaisuuden puhua teille.

Tämän konferenssikeskuksen lisäksi tuhannet ovat kokoontuneet seurakuntakeskuksiin ja muihin tiloihin suuressa osassa maailmaa. Meitä kaikkia sitoo yhteinen lanka, sillä meille kaikille on uskottu Jumalan pappeus.

Olemme täällä maan päällä merkittävänä ajankohtana sen historiassa. Mahdollisuutemme ovat miltei

rajattomat, ja silti meillä on myös suuri määrä haasteita, joista jotkin ovat ominaisia vain meidän ajallemme.

Me elämme maailmassa, jossa moraaliarvot on suuressa määrin heitetty syrjään, jossa synti on räikeästi nähtävillä ja jossa kiusaukset eksyvä kaidalta ja kapealta polulta ympäröivät meitä. Koemme alituisen paineita ja salakavalua vaikutteita, jotka hävittävät sitä, mikä on säädystä, ja yrittävät korvata sen maallistuneen yhteiskunnan pinnallisilla ajattelu- ja käyttäytymistavoilla.

Näiden ja muiden haasteiden vuoksi meillä on jatkuvasti edes-sämme päätöksiä, jotka voivat ratkaista sen, mitä meille lopulta tapahtuu. Me tarvitsemme rohkeutta tehdäksemme oikeita päätöksiä – rohkeutta sanoa ei silloin kun meidän pitäisi, rohkeutta sanoa kyllä silloin kun se on asianmukaista, rohkeutta tehdä sitä, mikä on oikein, koska se on oikein.

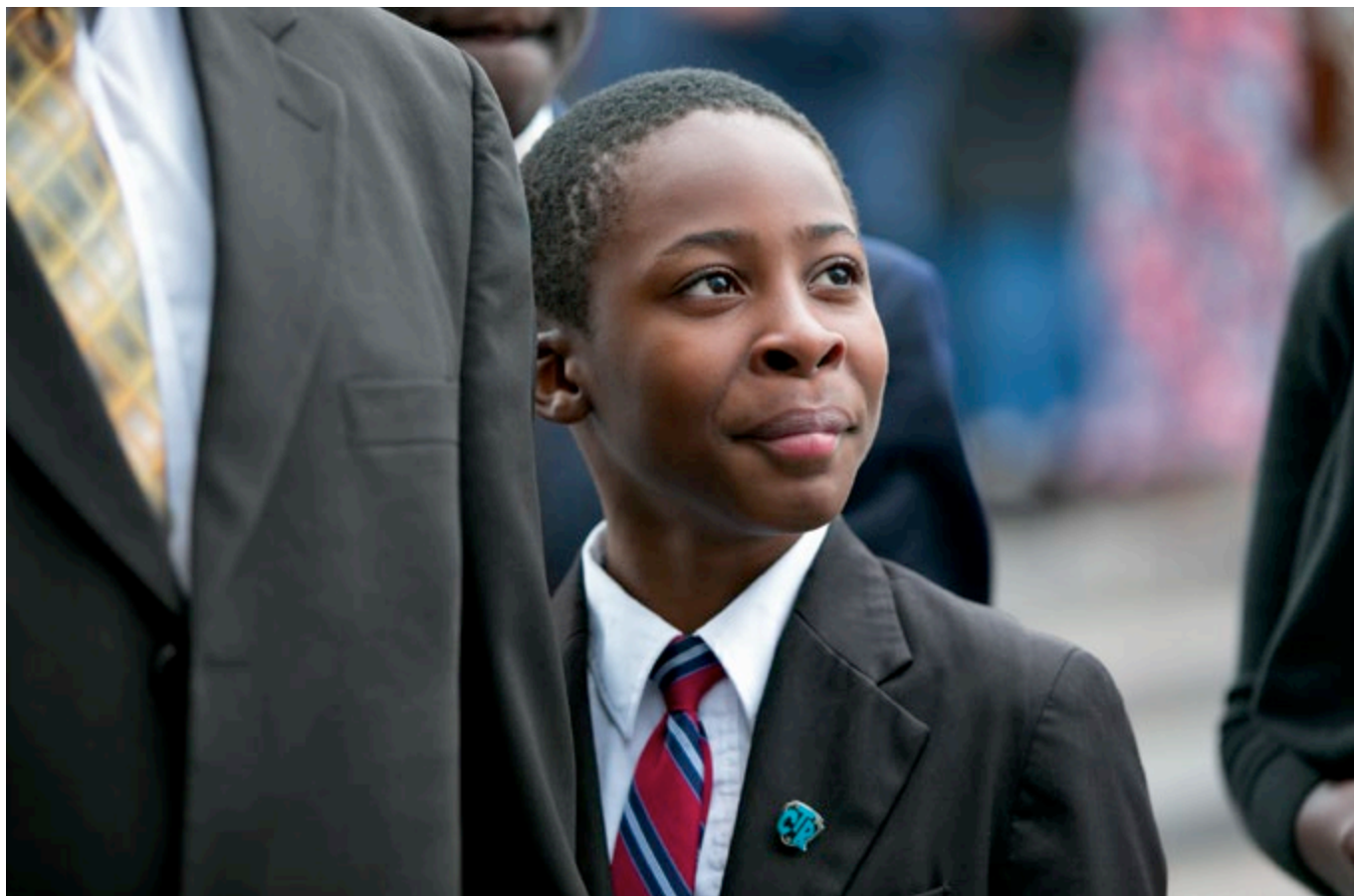
Koska nyky-yhteiskunnalla on taipumus nopeasti etäännyä niistä arvoista ja periaatteista, jotka Herra on antanut meille, me joudumme hyvin suurella todennäköisyydellä puolustamaan sitä, mihin uskomme. Onko meillä rohkeutta tehdä niin?

Presidentti J. Reuben Clark jr., joka oli ensimmäisen presidenttikunnan jäsen monta vuotta, on sanonut: ”Tuntemattomia eivät ole ne tapaukset, joissa ihmiset, joilla on otaksuttu olevan uskoa, – – ovat tunteneet, että koska he täyden uskonsa tunnustamalla joutuisivat epäuskoisten työtovereidensa ivan kohteeksi, heidän täytyy joko muunnella uskoaan tai selitellä se olemattomiin tai laimentaa sitä tuhoisasti tai jopa teeskennellä hylkäävänsä sen. Sellaiset ovat – – tekopyhiä.”¹ Kukaan meistä ei haluaisi kantaa sellaista leimaa. Mutta olemmeko me silti joissakin tilanteissa haluttomia julistamaan uskoamme?

Voimme auttaa itseämme halussamme tehdä oikein, jos asetumme sellaisiin paikkoihin ja osallistumme sellaiseen toimintaan, missä saamme ajatuksiimme hyviä vaikutteita ja missä Herran Henki viihtyy.

Muistan lukeneeni jokin aika sitten neuvon, jonka eräs isä antoi pojalleen tämän lähtiessä opiskelemaan muualle: ”Jos joskus huomaat olevasi paikassa, jossa sinun ei pitäisi olla, lähde pois!” Tarjoan teille jokaiselle saman neuvon: ”Jos joskus huomaatte olevanne paikassa, jossa teidän ei pitäisi olla, lähtekää pois!”

Meiltä jokaiselta vaaditaan jatkuvasti rohkeutta. Tarvitsemme rohkeutta jokaisena elämämme päivänä – emme vain tärkeissä merkkitapauksissa vaan vielä useammin silloin kun teemme päätöksiä tai reagoimme ympärillemme oleviin olosuhteisiin. Skotlantilainen runoilija ja kirjailija Robert Louis Stevenson on sanonut: ”Arkipäivän rohkeutta ei ole juuri kukaan näkemässä. Mutta se on aivan yhtä jaloa, vaikka rummut eivät pärise eivätkä väkijoukot huuda nimeäsi.”²

Rohkeutta on monenlaista. Kristitty kirjailija Charles Swindoll on kirjoittanut: ”Rohkeutta ei ole rajattu taistelulentälle – – eikä siihen, että ottaa omassa kodissa urheasti kiinni varasta. Rohkeuden todelliset koetukset ovat paljon vähäeleisempiä. Ne ovat sisäisiä koetuksia kuten sitä, että pysyy uskollisena, kun kukaan ei ole näkemässä, – – että seisoo yksin, kun tulee ymmärretyksi väärin.”³ Haluaisin lisätä, että tähän sisäiseen rohkeuteen sisältyy myös se, että teemme oikein, vaikka meitä ehkä

pelottaakin, puolustamme uskoamme silläkin uhalla, että meitä pilkataan, ja pidämme kiinni noista uskonkäsityksistä silloinkin kun olemme vaarassa menettää ystäviä tai yhteiskunnallisen aseman. Sen, joka puolustaa päättäväisesti sitä, mikä on oikein, on otettava riski, että toisinaan häntä paheksutaan tai hän joutuu epäsuosioon.

Kun palvelin Yhdysvaltain laivastossa toisessa maailmansodassa, sain kuulla pelottomista teoista, urheista tapauksista ja rohkeutta osoittavista esimerkeistä. Yksi sellainen, jota en koskaan unohda, oli kertomus 18-vuotiaasta merimiehestä, joka ei ollut meidän uskoamme. Hänellä oli hiljaista rohkeutta, eikä hän ollut liian ylpeä rukoilemaan. Kompanian 250 miehestä hän oli ainoa, joka polvistui joka ilta vuoteensa viereen, toisinaan keskellä kiusaajien pilkkahuutoja ja epäuskoisten ilveilyjä. Päänsä painaen hän rukoili Jumalaa. Hän ei koskaan empinyt. Hän ei koskaan horjunut. Hänellä oli rohkeutta.

Kuulin jokin aika sitten esimerkin eräästä, jolta hyvinkin vaikutti

puuttuvan tätä sisäistä rohkeutta. Eräs ystävä kertoi hengellisestä ja uskoa vahvistavasta sakramenttikokouksesta, johon hän ja hänen aviomiehensä olivat osallistuneet seurakunnassaan. Nuorukainen, jolla oli papin virka Aaronin pappeudessa, oli koskettanut kaikkien seurakuntalaisten sydäntä puhuessaan evankeliumin totuuksista ja käskyjen pitämisen tuomasta ilosta. Hän lausui palavan, liikuttavan todistuksen seistessään puhujakorokkeella ja näytti siistiltä ja huolitellulta solmioissaan ja valkoisessa paidassaan.

Myöhemmin samana päivänä, kun tämä nainen ja hänen miehensä olivat ajamassa pois asuinalueeltaan, he näkivät saman nuorukaisen, joka oli innoittanut heitä niin voimakkaasti vain muutamaa tuntia aiemmin. Nyt nuorukainen antoi itsestään täysin erilaisen kuvan kävellessään jalkakäytävää pitkin epäsiisteissä vaatteissa – ja tupakoiden. Ystäväni ja hänen miehensä olivat hyvin pettyneitä ja surullisia, ja sen lisäksi he olivat hämmentyneitä siitä, kuinka poika saattoi

niin vakuuttavasti olla yhdenlainen sakramenttikokouksessa ja sitten niin nopeasti olla täysin toisenlainen.

Veljet, oletteko te yksi ja sama henkilö, missä sitten olettekin ja mitä sitten teettekin – sellaisia kuin taivaallinen Isämme haluaa teidän olevan, ja sellaisia kuin tiedätte, että teidän tulee olla?

Valtakunnallisessa lehdessä julkaistiin haastattelu tunnetusta amerikkalaisesta NCAA-yliopistosarjan koripalloilijasta Jabari Parkerista, joka on kirkon jäsen. Häntä pyydettiin kertomaan paras neuvo, mitä hän oli isältään saanut. Jabari vastasi: ”[Isäni] sanoi: Ole vain sama ihminen pimeässä kuin olet valossa.”⁴ Tärkeä neuvo, veljet, meille kaikille.

Pyhät kirjoituksemme ovat täynnä esimerkkejä sellaisesta rohkeudesta, jota me kaikki tarvitsemme tänä aikana. Profeetta Daniel osoitti erityistä rohkeutta puolustamalla sitä, minkä

hän tiesi oikeaksi, ja osoittamalla rohkeutta rukoilla, vaikka häntä uhattiin kuolemalla, mikäli hän niin tekisi.⁵

Rohkeus oli tunnusomaista Abinadille, mitä osoittaa se, että hän oli valmis antamaan henkensä ennemmin kuin kieltämään totuuden.⁶

Kukapa ei saisi innoitusta Helamanin kahdentuhannen nuoren sotilaan elämästä, jotka opettivat ja osoittivat, kuinka tarpeellista on noudattaa rohkeasti vanhempien opetuksia ja pysyä puhtaana ja siveellisenä?⁷

Ehkäpä kunkin näistä pyhien kirjoitusten kertomuksista kruunaa esimerkillään Moroni, jolla oli rohkeutta pysyä vanhurskaana aivan loppuun asti.⁸

Koko elämänsä ajan profeetta Joseph Smith oli lukemattomia kertoja esimerkkinä rohkeudesta. Yksi vaikuttavimmista ilmeni, kun hänet ja muut johtavat veljet oli kahlittu yhteen – kuvitelkaa, kahlittu yhteen – ja

kun heitä pidettiin vankilan viereisessä viimeistelemättömässä mökissä Richmondissa Missourin osavaltiossa. Parley P. Pratt, joka oli vangittujen joukossa, kirjoitti eräästä tietystä yöstä näin: ”Olimme maanneet ollen nukkuvina, kunnes keskiyön hetki oli ohitettu, ja korviamme ja sydäntämme särki kuunneltuamme tuntikausia vartijoidemme ruokottomuuksia, kauheita kirouksia, hirvittävää jumalanpilkkua ja saastaista kielenkäyttöä.”

Vanhin Pratt jatkoi:

”Olin kuunnellut tätä, kunnes olin kerrassaan inhon, kauhun ja järkytyksen vallassa ja niin täynnä oikeutettua suuttumusta, että saatoin tuskin pidättäytyä nousemasta jaloilleni nuhtelemaan vartijoita. En kuitenkaan sanonut mitään Josephille eikä muillekaan, vaikka makasin Josephin vieressä ja tiesin hänen olevan valveilla. Yhtäkkiä hän nousi ylös ja lausui ukkosen äänellä tai kuin karjuva leijona seuraavat sanat, sikäli kuin saatan ne muistaa:

’VAIETKAA – –. Jeesuksen Kristuksen nimessä minä nuhtelen teitä ja käsken teidän olla ääneti. En aio enää hetkeäkään kuunnella tuollaista kielenkäyttöä. Lopettakaa tuollainen puhe, tai te kuolette tai minä kuolen SILMÄNRÄPÄYKSESSÄ!’”

Joseph ”seisoi suorana ja pelottavan majesteettisena”, kuten vanhin Pratt kuvaili. Hän oli kahleissa ja aseeton ja silti hän oli tyyni ja kunnioitusta herättävä. Hän katseli vapisevia vartijoita, jotka olivat lyyhistyneet yhteen nurkkaukseen tai kyyristelivät hänen jalkojensa juuressa. Nämä ilmeisen paatuneet miehet pyytelivät häneltä anteeksi ja pysyivät vaii.⁹

Kaikki rohkeuden teot eivät tuo noin vaikuttavia tai välittömiä tuloksia, ja silti ne kaikki tuovat mielenrauhaa ja tiedon siitä, että on puolustettu oikeutta ja totuutta.

On mahdotonta seistä suorana silloin kun juurruttaa itsensä kulloinkin suosittujen mielipiteiden ja hyväksynnän lentohiekkaan. Me tarvitsemme Danielin, Abinadin, Moronin ja Joseph Smithin kaltaista rohkeutta pitämään meidät lujasti ja tiukasti kiinni siinä, minkä tiedämme olevan oikein. Heillä oli rohkeutta tehdä, ei sitä, mikä oli helppoa, vaan sitä, mikä oli oikein.

Me kaikki tunnemme pelkoa, koemme pilkkaa ja kohtaamme vastustusta. Olkoon meillä kaikilla rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta. Jumalalle on otollista rohkeus eikä periksi antaminen. Rohkeudesta tulee elävä ja puoleensa vetävä hyve, kun sitä ei pidetä ainoastaan valmiutena kuolla miehekkäästi vaan myös

päätäväisyytenä elää kunnollisesti. Kun menemme eteenpäin pyrkien elämään siten kuin meidän pitäisi, me saamme varmasti apua Herralta ja voimme etsiä lohtua Hänen sanoistaan. Rakastan Hänen lupaustaan, joka on kirjattu Joosuan kirjaan:

”Minä en jätä enkä hylkää sinua. – –

Ole rohkea ja luja, älä pelkää äläkä lannistu. Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi kaikilla teilläsi.”¹⁰

Rakkaat veljeni, julistakaamme vakaumuksemme tuomalla rohkeudella yhdessä Paavalin kanssa: ”Minä en häpeä [Kristuksen] evankeliumia.”¹¹ Ja noudattakaamme sitten samalla rohkeudella Paavalin neuvoa: ”Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheisiasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”¹²

Tuhoisia taisteluja tulee ja menee, mutta sota ihmissieluista jatkuu laantumatta. Herran sana kuuluu kuin kutsuhuuto sinulle, minulle ja pappeudenhaltijoille kaikkialla: ”Ja niin, jokainen oppikoon nyt velvollisuutensa ja toimimaan virassa, johon hänet on nimitetty, kaikessa uutteruudessa.”¹³ Silloin me olemme, kuten apostoli Pietari julisti, ”kuninkaallinen papisto”¹⁴, joka on yhtä tarkoituksessa ja jolle suodaan voima korkeudesta.¹⁵

Lähteköön jokainen täältä tänä iltana päätäväisenä ja rohkeana sanomaan entisaikojen Jobin tavoin: ”Niin kauan kuin minussa vielä henkeä on, – – en luovu hurskaudestani.”¹⁶ Nöyrä rukoukseni on, että niin tapahtuisi. Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. J. Reuben Clark jr., *Kirkon viitoitettu kurssi kasvatuksessa*, uudistettu laitos, 2004, s. 8.
2. Julkaisussa Hal Urban, *Choices That Change Lives*, 2006, s. 122.
3. Julkaisussa *Choices That Change Lives*, s. 122.
4. Artikkelissa ”10 Questions”, *Time*, 17. maaliskuuta 2014, s. 76.
5. Ks. Dan. 6.
6. Ks. Moosia 11:20; 17:20.
7. Ks. Alma 53:20–21; 56.
8. Ks. Moroni 1–10.
9. Ks. Marion G. Romney, ”Tarvitsemme rohkeita miehiä”, *Valkeus*, lokakuu 1975, s. 29.
10. Joos. 1:5, 9.
11. Room. 1:16.
12. 1. Tim. 4:12.
13. OL 107:99.
14. 1. Piet. 2:9.
15. Ks. OL 105:11.
16. Job 27:3, 5, vuoden 1933 suomennos.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kiitollinen kaikissa olosuhteissa

Eikö meillä ole syytä täytyä kiitollisuudella riippumatta siitä, millaisissa olosuhteissa olemme?

Vuosien varrella minulla on ollut pyhä tilaisuus tavata monia ihmisiä, joiden murheet tuntuvat ulottuvan heidän sielunsa syvimpiin sopukoihin asti. Niinä hetkinä olen kuunnellut näitä rakkaita veljiäni ja sisariäni ja surrut heidän kanssaan heidän kuormiaan. Olen miettinyt, mitä sanoisin heille, ja minulla on ollut vaikeuksia tietää, kuinka lohduttaisin ja tukisin heitä heidän koettelemuksissaan.

Usein heidän murheensa johdettu jostakin sellaisesta, mikä tuntuu heistä jonkin lopulta. Jotkut kohtaavat vaalitun ihmissuhteen päättymisen, kuten rakkaan kuoleman tai jonkun perheenjäsenen vieraantumisen. Toisista tuntuu, että heidän toivonsa on loppumassa – toivo solmia avioliitto tai saada lapsia tai parantua sairaudesta. Joidenkuiden kohdalla kyse on kenties uskon loppumisesta, kun hämmentävät ja ristiriitaiset äänet maailmassa saavat heidät kyseenalais-tamaan, jopa hylkäämään sen, minkä he kerran tiesivät olevan totta.

Uskon, että ennemmin tai myöhemmin me kaikki koemme tilanteita,

jolloin koko maailmamme kangas repeytyy saumoistaan jättäen meidät yksinäisiksi, turhautuneiksi ja eksyksiin.

Niin voi käydä kenelle hyvänsä. Kaikki ovat sille alttiita.

Me voimme olla kiitollisia

Jokaisen tilanne on erilainen, ja kunkin elämän yksityiskohdat ovat omanlaisiaan. Olen kuitenkin oppinut, että on olemassa jotakin, mikä vie pois katkeruuden, jota saattaa tulla elämäämme. On yksi asia, jota me voimme tehdä saadaksemme elämästä suloisempaa, iloisempaa, jopa ihanaa.

Me voimme olla kiitollisia!

Voi kuulostaa maailman viisauden vastaiselta ehdottaa, että sen, jota murhe painaa, tulee kiittää Jumalaa. Mutta ne, jotka siirtävät syrjään katkeruuden maljan ja kohottavat sen sijaan kiitollisuuden pikarin, voivat nauttia eheytyksen, rauhan ja ymmärtämyksen puhdistavaa juomaa.

Koska me olemme Kristuksen opetuslapsia, meitä käsketään kiittämään Herraa, Jumalaamme, kaikessa¹, laulamaan Herralle kiitosvirsiä² ja

täyttämään sydämemme kiitoksella Jumalaa kohtaan³.

Miksi Jumala käskee meidän olla kiitollisia?

Kaikki Hänen käskynsä on annettu tuomaan meille siunauksia. Käskyt ovat tilaisuuksia käyttää tahdonvapauttamme ja ottaa vastaan siunauksia. Rakastava taivaallinen Isämme tietää, että päätös opetella kiitollisuuden asennetta tuo meille todellista iloa ja suurta onnea.

Kiitollisuus jostakin

Jotkut saattavat kuitenkin sanoa: ”Mistä minä voin olla kiitollinen, kun maailmani on hajoamassa?”

Ehkäpä keskittyminen siihen, mistä olemme kiitollisia, on väärä lähestymistapa. On vaikeaa oppia kiitollisuuden asennetta, jos kiitollisuutemme vastaa vain niiden siunausten lukumäärää, jotka pystymme laskemaan. On totta, että on tärkeää luetella siunauksemme usein – ja jokainen, joka on kokeillut sitä, tietää, että niitä on paljon – mutta en usko, että Herra odottaa meidän olevan vähemmän kiitollisia koettelemusten aikoina kuin

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hadsorn

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

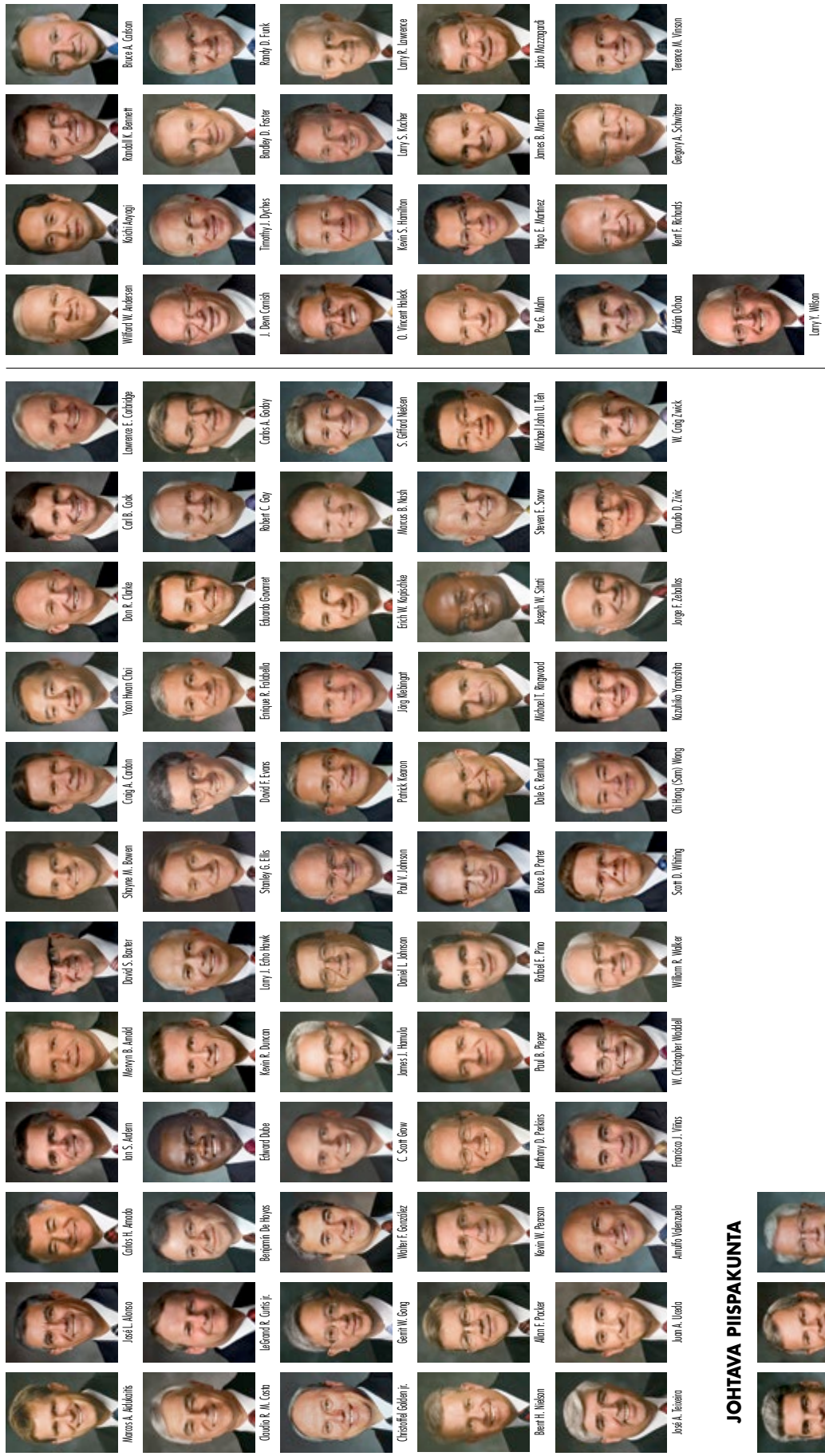
Ulfes Soares

Lynn G. Robbins

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMÄINEN KOORUMI

(lakkojärjestyksessä)

SEITSEMÄNKYMMENEN TOINEN KOORUMI

(lakkojärjestyksessä)

JOHTAVA PIISPAKUNTA

 Jari A. Heikari
 Jari A. Heikari
 Jari A. Heikari

JOHTAVAT VIRKAILIJAT

APUYHDISTYS

 Liisa S. Stevens
 ensimmäinen neuvonantaja
 Liisa S. Stevens
 ensimmäinen neuvonantaja
 Liisa S. Stevens
 ensimmäinen neuvonantaja

NUORET NAISET

 Nell F. Marrett
 toinen neuvonantaja
 Bonnie L. Osason
 johtaja
 Carol F. McConde
 ensimmäinen neuvonantaja

AIKEISYHDISTYS

 Rosemary M. Wisom
 johtaja
 Jenni A. Stevens
 ensimmäinen neuvonantaja
 Cheryl A. Espin
 toinen neuvonantaja

NUORET MIHET

 Larry M. Gibson
 ensimmäinen neuvonantaja
 David L. Beck
 johtaja
 Randall L. Todd
 toinen neuvonantaja

JOHTAVA PIISPAKUNTA

 Lary Y. Wilson

JOHTAVAT VIRKAILIJAT

APUYHDISTYS

 W. Cong Zuck
 Claudio D. Tzik
 Joseph F. Laballe
 Kazuhiko Yamashita
 Qingfang Sam Wong

NUORET NAISET

 William R. Walker
 Scott D. Whiting
 Bruce D. Porter
 Robert E. Piro
 W. Christopher Waddell

AIKEISYHDISTYS

 Francis J. Vilas
 Amalio Vidanabalo
 Kevin W. Pearson
 Alan F. Packer
 Jose A. Reuano

NUORET MIHET

 Jerry E. Swenson
 johtaja ja johtaja johtaja
 David M. Jones
 toinen neuvonantaja
 Lary Y. Wilson
 toinen neuvonantaja

Myöhempien aikojen pyhät kautta maailman kokoontuvat 184. vuosikonferenssiin. Kuvissa myötöpäivään ylhäältä vasemmalta alkaen on kirkon jäseniä ja lähetysaarnaajia Wienissä Itävallassa, São Paulossa Brasiliassa, Méxicossa Meksikossa, Ulaanbaatarissa Mongoliassa, Highlands Ranchissä Coloradossa Yhdysvalloissa, Sydneyssä Australiassa, Pietarissa Venäjällä ja Norcrossissa Georgiassa Yhdysvalloissa.

runsauden ja huolettomuuden aikoina. Itse asiassa useimmissa pyhien kirjoitusten kohdissa ei niinkään tuoda esiin kiitollisuutta *jostakin*, vaan pikemminkin niissä esitetään kiitollisuuden yleinen olotila tai asenne.

On helppoa olla kiitollinen *jostakin* silloin, kun elämä näyttää sujuvan suosiollisesti. Mutta entä sitten ne hetket, jolloin se, mitä toivomme, näyttää olevan kaukana ulottumattomissamme?

Voisinko ehdottaa, että näkisimme kiitollisuuden mielenlaatuna, elämäntapana, joka on riippumaton nykyisestä tilanteestamme? Toisin sanoen ehdotan, että sen sijaan, että olisimme kiitollisia *jostakin*, keskittyisimme olemaan kiitollisia *niissä* olosuhteissa, joissa olemme – mitä ne sitten ovatkin.

Eräässä vanhassa tarinassa kerrotaan tarjoilijasta, joka kysyi asiakkaalta, mitä tämä oli pitänyt aterialta, mitä tämä oli pitänyt aterialta. Vierias vastasi, että kaikki oli hyvää, mutta ateria olisi ollut vieläkin parempi, jos leipää olisi ollut enemmän tarjolla. Kun mies palasi seuraavana päivänä, tarjoilija vei kaksinkertaisen annoksen leipää, kahden palasen sijaan neljä palasta, mutta vieläkin mies ei ollut tyytyväinen. Seuraavana päivänä tarjoilija jälleen kaksinkertaisti leivän

määrän mutta turhaan.

Neljäntenä päivänä tarjoilija oli todella päättänyt tehdä miehen tyytyväiseksi. Niinpä hän otti lähes kolmetrinen leivän, leikkasi sen puoliksi ja tarjoili sen hymyillen asiakkaalle. Tarjoilija malttoi tuskin odottaa miehen reaktiota.

Aterian jälkeen mies kohotti katseensa ja sanoi: ”Hyvää kuten aina. Mutta huomaa, että tarjoillette minulle jälleen vain kaksi palaa leipää.”

Kiitollisuus *niissä* olosuhteissa, joissa olemme

Rakkaat veljeni ja sisareni, valinta on meidän. Me voimme päättää rajoittaa kiitollisuuttamme sen mukaan, mitä siunauksia katsomme itseltämme puuttuvan. Tai voimme päättää olla Nefin kaltaisia, jolla oli aina kiitollinen sydän. Kun hänen veljensä sitoivat hänet laivalla – jonka hän oli rakentanut viedäkseen heidät luvattuun maahan – hänen nilkkansa ja ranteensa olivat niin kipeät, että ”ne olivat turvonnetut tavattomasti”, ja rajuilma uhkasi nielaista hänet meren syvyyksiin. ”Kuitenkin”, Nefi sanoi, ”minä turvauduin Jumalaani ja ylistin häntä kaiken päivää, enkä minä nurissut

Herraa vastaan ahdinkojeni tähden.”⁴

Me voimme päättää olla Jobin kaltaisia, jolla näytti olevan kaikkea mutta joka sitten menetti kaiken. Silti Job suhtautui siihen sanomalla: ”Alastomana minä tulin äitini kohdusta, alastomana palaan – –. Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi!”⁵

Me voimme päättää olla mormonipioneerien kaltaisia, jotka säilyttivät kiitollisen asenteen hitaalla ja tuskallisella taipaleellaan kohti Isoa Suolajärveä ja jotka jopa lauloivat ja tanssivat ja ylistivät Jumalan hyvyttä.⁶ Monet meistä olisivat olleet taipuvaisia perääntymään, valittamaan ja tuskailemaan matkan vaikeutta.

Me voimme päättää olla profeetta Joseph Smithin kaltaisia, joka ollessaan vankina Libertyn vankilan kurjissa oloissa kirjoitti nämä innoittavat sanat: ”Suuresti rakastetut veljet, tehkäämme iloisin mielin kaikki, mikä on meidän vallassamme; ja pysykäämme sitten sijoillamme täysin varmoina saadaksemme nähdä Jumalan pelastuksen ja hänen käsivartensa ilmoittamisen.”⁷

Me voimme päättää olla kiitollisia, tuli mitä tuli.

Tämänkaltaisen kiitollisuus kohoaa kaiken sen yläpuolelle, mitä

ympäriämme tapahtuu. Se voittaa pettymyksen, lannistumisen ja epätoivon. Se kukoistaa aivan yhtä kauniisti talven jäisessä maisemassa kuin kesän miellyttävässä lämmössä.

Kun olemme kiitollisia Jumalalle *niissä* olosuhteissa, joissa olemme, me voimme kokea lempeää rauhaa koettelemuksen keskellä. Murheessa me voimme silti kohottaa sydämemme kiitokseen. Tuskassa me voimme riemuita Kristuksen sovitukselta. Katkeran surun kylmyydessä me voimme kokea taivaan syleilyn läheisyyden ja lämmön.

Joskus ajattelemme, että kiitollisuus on sitä, mitä koemme sen *jälkeen* kun ongelmamme on ratkaistu, mutta kuinka kauhean lyhytnäköistä se onkaan. Kuinka paljon elämästä hukkaammekaan odottamalla, että näemme sateenkaaren, ennen kuin kiitämme Jumalaa sateesta?

Kiitollisuus ahdingon aikoina *ei* tarkoita, että olemme hyvillämme olosuhteistamme. Se *kylläkin* tarkoittaa,

Raymond, Alberta, Kanada

että uskon silmin katsomme nykyisiä haasteitamme kauemmas.

Se ei ole huulten kiitollisuutta vaan sielun. Se on kiitollisuutta, joka parantaa sydämen ja avartaa mielen.

Kiitollisuus uskon osoituksena

Se, että olemme kiitollisia *niissä* olosuhteissa, joissa olemme, on osoitus uskostamme Jumalaan. Se edellyttää, että luotamme Jumalaan ja toivomme sellaista, mitä emme ehkä näe mutta mikä on totta.⁸ Olemalla kiitollisia me noudatamme rakkaan Vapahtajamme esimerkkiä. Hän sanoi: ”Älköön toteutko minun tahtoni, vaan sinun.”⁹

Todellinen kiitollisuus on osoitus toivosta *ja* todistuksesta. Se syntyy siitä, että tunnustamme, ettemme aina ymmärrä elämän koettelemuksia mutta luotamme siihen, että jonakin päivänä niin käy.

Kaikissa olosuhteissa kiitollisuuden tunnettamme ravitsevat ne monet pyhät totuudet, jotka *tiedämme*: että Isämme on antanut lapsilleen suuren onnensuunnitelman, että Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta me voimme elää ikuisesti rakkaittemme kanssa, että lopulta meillä on suurenmoinen, täydellinen ja kuolematon ruumis, jota sairaudet ja vammat eivät rasita, ja että surun ja menetyksen kyynelme

korvautuvat onnen ja ilon runsaalla mitalla, joka on ”tiiviiksi paineltu, ravisteltu ja kukkurainen”¹⁰.

Varmastikin juuri tämänkaltainen todistus muutti Vapahtajan apostolit pelokkaista, epäilevistä miehistä pelottomiksi, iloisiksi Mestarin lähettiläiksi. Kristuksen ristiinnaulitsemista seuraneina tunteina heidät valtasi epätoivo ja murhe, koska he eivät kyenneet ymmärtämään, mitä oli juuri tapahtunut. Mutta yksi tapahtuma muutti kaiken. Heidän Herransa ilmestyi heille ja julisti: ”Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen.”¹¹

Kun apostolit tunnistivat ylönousseen Kristuksen – kun he kokivat rakkaan Vapahtajansa loistavan ylönousemuksen – heistä tuli muuttuneita miehiä. Mikään ei estänyt heitä täyttämästä tehtävänsä. He ottivat rohkeasti ja päättäväisinä vastaan kidutuksen, nöyryyksen ja jopa kuoleman, jotka heitä kohtaisivat heidän todistuksensa vuoksi.¹² Heitä ei saatu luopumaan Herransa ylistämisestä ja palvelemisesta. He muuttivat ihmisten elämän kaikkialla. He muuttivat maailman.

Teidän ei tarvitse nähdä Vapahtajaa, kuten apostolit näkivät, kokeaksenne samankaltaisen muutoksen. Pyhän Hengen synnyttämä todistuksenne Kristuksesta voi auttaa teitä olemaan välittämättä kuolevaisuuden

pettymystä tuottavista lopuista ja näkemään sen kirkkaan tulevaisuuden, jonka maailman Lunastaja on valmistanut.

Meitä ei ole tehty loppuja varten

Sen valossa, mitä tiedämme iankaikkisesta määränpäästämme, onko mikään ihme, että aina kun kohtaamme elämän katkeria loppuja, ne tuntuvat meistä mahdottomilta hyväksyä? On kuin sisimmässämme olisi jotakin, mikä vastustaa loppuja.

Miksi niin on? Siksi, että meidät on tehty iankaikkisuuden aineksesta. Me olemme iankaikkisia olentoja, kaikkivaltiaan Jumalan lapsia, Hänen, jonka nimi on Loputon¹³ ja joka lupaa iankaikkisia siunauksia luvutta. Loput eivät ole meidän määränpäämme.

Mitä enemmän me saamme tietää Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, sitä paremmin me oivallamme, että loput täällä kuolevaisuudessa eivät ole loppuja lainkaan. Ne ovat pelkästään

keskeytyksiä – tilapäisiä taukoja, jotka kerran tuntuvat pieniltä verrattuna siihen iankaikkiseen iloon, joka odottaa uskollisia.

Kuinka kiitollinen olenkaan taivaalliselle Isälleni siitä, ettei Hänen suunnitelmassaan ole todellisia loppuja, ainoastaan ikuisia alkuja.

Ne, jotka ovat kiitollisia, kirkastetaan

Veljet ja sisaret, eikö meillä ole syytä täytyä kiitollisuudella riippumatta siitä, millaisissa olosuhteissa olemme?

Tarvitsemmeko mitään suurempaa syytä antaa sydämemme olla täynnä kiitosta Jumalalle?¹⁴

”Eikö meillä – – ole suuri syy riemuista?”¹⁵

Kuinka siunattuja olemmekaan, jos tunnustamme Herran kädenjäljen elämän ihmeellisessä kudoksessa. Kiitollisuus taivaallista Isäämme kohtaan laajentaa käsitystämme ja selkiyttää näkemystämme. Se innoittaa

nöyryyteen ja lisää myötätuntoa lähimmäisiimme ja kaikkea Jumalan luomakuntaa kohtaan. Kiitollisuus aikaansaa kaikki Kristuksen kaltaiset ominaisuudet! Kiitollinen sydän on kaikkien hyveiden äiti.¹⁶

Herra on luvannut meille, että ne, jotka ottavat ”kaiken vastaan kiitollisin mielin, *kirkastetaan*; ja sitä, mikä on tästä maasta, lisätään [heille] jopa satakertaisesti, niin, enemmänkin”¹⁷.

Eläkäämme ”kiittäen päivittäin”¹⁸ – etenkin niiden näennäisen selittämättömien loppujen aikana, jotka kuuluvat kuolevaisuuteen. Sallikaamme sielumme avartua kiitollisuudesta armollista taivaallista Isäämme kohtaan. Kohottakaamme aina ja jatkuvasti äänemme ja osoitakaamme sanoin ja teoin kiitollisuutemme taivaalliselle Isällemme ja Hänen rakkaalle Pojalleen Jeesukselle Kristukselle. Tätä rukoulen ja jätän teille todistukseni ja siunaukseni Mestarimme, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 59:7; ks. myös Ef. 5:20; 1. Tess. 5:18; Moosia 26:39; Alma 7:23; OL 98:1.
2. Ks. Ps. 147:7.
3. Ks. Alma 37:37.
4. Ks. 1. Nefi 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Esimerkkejä pioneereista, jotka säilyttivät iloisen asenteen valtavista vaikeuksista huolimatta, on julkaisussa Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 10, 366–367.
7. OL 123:17.
8. Ks. Alma 32:21.
9. Luuk. 22:42.
10. Luuk. 6:38.
11. Luuk. 24:39.
12. Ks. Room. 5:3; 2. Kor. 4:17; 12:10.
13. Ks. Moos. 1:3.
14. Ks. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Ks. Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, osa 80; Joseph B. Wirthlinin lainaamana artikkelissa ”Live in Thanksgiving Daily”, *Ensign*, syyskuu 2001, s. 8.
17. OL 78:19, kursivointi lisätty.
18. Alma 34:38.

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Jatkakaa ponnisteluja

Me kaikki voimme olla johdonmukaisemmin mukana lähetystyössä korvaamalla pelkomme todellisella uskolla.

Tämän vuoden syyskuussa tulee kuluneeksi kuusikymmentäneljä vuotta siitä, kun palasin kotiin lähetystyöstäni Englannista. Kolme päivää paluuni jälkeen osallistuin Utahin yliopiston tervetuliaistansseihin erään ystäväni kanssa. Hän kertoi minulle eräästä kauniista toisen vuoden opiskelijasta nimeltä Barbara Bowen, joka minun pitäisi hänen mielestään tavata. Hän toi Barbaran luokseni ja esitteli meidät, ja me aloimme tanssia.

Valitettavasti ne olivat ”parinvaihtotanssit”, eli niissä sai tanssia tytön kanssa vain niin pitkään kunnes joku toinen nuorukainen taputti olalle, minkä jälkeen tanssia sai jatkaa se toinen nuorukainen. Barbara oli vilkas ja suosittu, joten sain tanssia hänen kanssaan alle minuutin, ennen kuin toinen nuori mies taputti minua olalle.

Sehän ei taas minulle sopinut. Koska olin lähetystyössäni oppinut, miten tärkeää ponnistelujen jatkaminen on, pyysin Barbaran puhelinnumeron ja soitin hänelle heti seuraavana päivänä ja pyysin häntä ulos. Hänellä oli kuitenkin kouluun liittyviä kiireitä ja ystävien kanssa sovittuja tapaamisia. Onneksi olin lähetystyössä oppinut olemaan sinnikäs jopa lannistumisen uhatessa, ja lopulta onnistuin sopimaan treffit. Ja ne treffit johtivat seuraaviin. Jollakin tavoin niiden

treffien aikana onnistuin saamaan hänet vakuuttuneeksi siitä, että minä olin ainoa tosi ja elävä kotiin palannut lähetysaarnaja – ainakin hänen kohdallaan. Nyt 64 vuotta myöhemmin meillä on seitsemän lasta ja monia lastenlapsia ja lastenlasten lapsia, jotka ovat todisteena siitä merkittävästä totuudesta, että olipa sanoma miten hyvä tahansa, niin sitä ei ehkä pääse esittämään ilman että jatkaa ponnisteluja johdonmukaisesti ja sinnikkäästi.

Tämä saattaa olla syynä siihen, miksi olen tuntenut selkeästi, että minun tulee tänään jatkaa kahden aiemman yleiskonferenssipuheeni pohjalta.

Lokakuun 2011 konferenssissa kehotin meitä muistamaan nämä Heran tärkeät sanat: ”Sillä näin kirkkoani on kutsuttava viimeisinä aikoina, nimittäin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi.”¹

Näillä sanoilla Herra tekee selväksi, ettei tämä ole pelkästään virallinen nimi vaan myös se nimi, jolla Hänen kirkkoaan on kutsuttava. Ottaen huomioon Hänen selkeän julistuksensa meidän ei pitäisi käyttää kirkosta mitään muuta nimitystä, kuten ”mormonikirkko” tai ”MAP-kirkko”.

Nimitystä *mormoni* voi asianmukaisella tavalla käyttää joissakin asiayhteyksissä viitattaessa kirkon jäseniin kuten mormonipioneereihin tai instituutioihin kuten Mormonien tabernaakkelikuoroon. Kirkon jäsenet tunnetaan laajalti nimityksellä mormonit, ja ollessamme tekemisissä kirkkoomme kuulumattomien kanssa voimme sopivalla tavalla viitata itseemme käyttämällä nimitystä mormoni, kunhan käytämme samassa yhteydessä kirkosta sen koko nimeä.

Jos jäsenet oppivat käyttämään kirkon oikeaa nimeä sanan *mormoni* rinnalla, se tähdentää sitä, että me olemme kristittyjä, Vapahtajan kirkon jäseniä.

Veljet ja sisaret, jatkakaamme ponnistelujamme ja omaksukaamme tapa tehdä aina selväksi, että me kuulumme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Toinen sanoma, jonka pohjalta tunnen tarvetta jatkaa, esitettiin vastikään viime yleiskonferenssissa, kun kannustin jäseniä rukoilemaan, että heidät johdatettaisiin ainakin yhden sellaisen henkilön luo, jolle he voisivat ennen joulua esittää kutsun

tutustua palautettuun evankeliumiin. Monet kirkon jäsenet ovat kertoneet minulle erityisistä kokemuksista, joita he ovat saaneet pyydettyään Herralta lähetystyömahdollisuuksia.

Esimerkiksi eräs kotiin palannut lähetysaarnaaja rukoili nimenomaan sitä, että hänet johdatettaisiin ”sen yhden henkilön” luo, jota hän voisi auttaa. Hänen mieleensä tuli erään entisen opiskelutoverin nimi. Hän otti tähän nuoreen naiseen yhteyttä Facebookissa ja sai tietää, että tämä oli rukoillut tarkoitusta ja merkitystä elämäänsä. Hän jatkoi yhteydenpitoa juuri sinä aikana, kun nuori nainen etsi totuutta, ja joulukuussa tämä kastettiin.

Minulle on kerrottu monista samantyyppisistä kutsuista, mutta vain harvat ihmiset ovat jatkaneet ponnisteluja kuten tämä veli teki.

Uskon vahvasti ponnistelujen jatkamisen periaatteeseen. Kuten lähetysaarnaajien oppaassa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan: ”Sitoutumisen pyytäminen ilman seurainta on kuin lähtisi matkalle mutta jättäisi sen kesken tai ostaisi lipun konserttiin mutta ei menisi sinne. Sitoumus on sisällyksetön, ellei sitä seuraa toiminta.”²

Oppaassa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* opetetaan jokaiselle paitsi sitä, kuinka kutsutaan, myös sitä, kuinka jatketaan ponnisteluja kutsun esittämisen jälkeen. Lähetystyön tarkoitus on määritelty seuraavasti: ”Kutsua muita tulemaan Kristuksen luokse auttamalla heitä ottamaan vastaan palautettu evankeliumi uskomalla Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, tekemällä parannus, ottamalla vastaan kaste ja Pyhän Hengen lahja ja kestämillä loppuun asti.”³

Kutsuminen epäilemättä kuuluu prosessiin. Mutta huomatkavaa, että lähetystyöhön kuuluu jäsenten osalta paljon muutakin kuin vain sitä, että

he kutsuvat ihmisiä kuuntelemaan lähetysaarnaajia. Siihen sisältyy myös sitä, että he jatkavat lähetysaarnaajien kanssa ponnisteluja uskon vahvistamiseksi, parannukseen motivoimiseksi sekä liittojen tekemiseen ja loppuun asti kestämiseen valmistamiseksi.

Tätä ponnistelujen jatkamisen periaatetta havainnollistetaan Apostolien teoissa:

”Pietari ja Johannes menivät temppeliin. – –

Silloin sinne kannettiin miestä, joka oli ollut rampa syntymästään saakka. Hänet pantiin joka päivä temppelin niin sanotulle Kauniilleportille, jotta hän voisi kerjätä temppeliin meneviltä.

Kun mies näki Pietarin ja Johannesen menossa temppeliin, hän pyysi heiltä almuja.

Pietari loi katseensa häneen, samoin Johannes, ja Pietari sanoi: ’Katso meihin.’

Mies katsoi tarkkaavasti odottaen saavansa heiltä jotakin.

Mutta Pietari sanoi: ’Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan. Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele.’”

Se on voimallinen kutsu Herran palvelijalta, eikö olekin? Mutta Pietari ei jättänyt asiaa siihen. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan meille seuraavaksi, että ”hän tarttui miestä oikeasta kädestä ja auttoi hänet ylös, ja siinä samassa mies sai voimaa jalkoihinsa ja nilkkoihinsa.

Hän hypähti pystyyn, seisoi jalkojensa varassa ja käveli, ja hän tuli heidän kanssaan temppeliin, hyppeli kulkiessaan ja ylisti Jumalaa.”⁴

Toisin sanoen Pietari ei pelkästään käyttänyt pappeuden valtuuttaan ja kutsunut miestä nousemaan ylös ja kävelemään. Hän jatkoi kutsunsa jälkeen ponnisteluja auttamalla miestä, tarttumalla häntä oikeasta kädestä ja auttamalla hänet ylös sekä sitten kulkeamalla hänen kanssaan temppeliin.

Pietarin esimerkin hengessä saanen ehdottaa, että me kaikki voimme olla johdonmukaisemmin mukana lähetystyössä korvaamalla pelkomme todellisella uskolla, kutsumalla jonkun ainakin kerran vuosineljänneksen aikana – eli neljä kertaa vuodessa – kokoaikaisten lähetysaarnaajien opetettavaksi. He ovat valmiita opettamaan Hengen avulla saaden vilpittömästi

ja harrasta innoitusta Herralta. Yhdessä me voimme jatkaa ponnisteluja kutsujen esittämisen jälkeen tarttumalla muita kädestä, auttamalla heidät ylös ja kulkemalla heidän kanssaan heidän hengellisellä matkallaan.

Auttaakseni teitä tässä prosessissa kutsun kaikkia jäseniä – riippumatta tämänhetkisestä tehtävästänne tai aktiivisuutenne tasosta kirkossa – hankkimaan oman *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -oppaan. Sen voi hankkia jakelukeskuksista ja myös verkosta. Verkkoversiota voi lukea ja sen voi ladata maksutta. Se on opas lähetystyötä varten – mikä tarkoittaa, että se on opas meille kaikille. Lukekaa sitä, tutkikaa sitä ja sitten toteutakaa oppimaanne käytännössä, jotta voitte paremmin ymmärtää, kuinka voi tuoda sieluja Kristuksen luokse kutsumalla ja jatkamalla ponnisteluja. Kuten presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Nyt on aika jäsenten ja lähetysaarnajien liittyä yhteen, toimia yhdessä, tehdä työtä Herran viinitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen.”⁵

Jeesus Kristus opetti opetuslapsilleen:

”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän.

Pyytäkää siis herraa, jolle sato kuuluu, lähettämään väkeä elonkorjuuseen.”⁶

Herra on vastannut siihen rukoukseen meidän aikanamme antamalla suurimman määrän kokoaikaisia lähetysaarnajia maailman historiassa. Tämän uskollisten työntekijöiden uuden aallon myötä Herra on antanut meille uuden tilaisuuden auttaa Häntä tässä suurenmoisessa sielujen sadonkorjuussa.

On käytännön tapoja, joilla jäsenet voivat auttaa ja tukea erinomaisia lähetysaarnajiamme. Esimerkiksi voitte kertoa lähetysaarnajille, että tutkitte

Saarnatkaa minun evankeliumiani -opasta, ja pyytää heitä näyttämään teille, mitä he ovat oppineet tutkiessaan sitä itse. Kun kerrotte näitä asioita toisillenne, jäsenten ja kokoaikaisten lähetysaarnajien välinen luottamus kasvaa varmasti, aivan kuten Herra on käskenyt:

”Vaan jotta jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, nimittäin maailman Vapahtajan, nimessä.”⁷

Ja ”katso, minä lähetin teidät maailmaan todistamaan ja varoittamaan kansaa, ja jokaisen, jota on varoitettu, kuuluu varoittaa lähimmäistään.”⁸

Veljet ja sisaret, osaatteko kuvitella, mikä vaikutus sillä olisi, jos sukulaiset ja ystävät kertoisivat kirjeissään ja sähköpostiviesteissään kokoaikaisille lähetysaarnajilleen, mitä asioita he ovat oppineet tutkiessaan itsekseen *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -opasta? Pystytkö näkemään mielessänne ne siunaukset, joita tulee perheiden osaksi, kun he tietävät ja ymmärtävät paremmin, mitä heidän poikansa ja tyttärensä opiskelevat ja opettavat lähetystyössään? Pystytkö edes jossakin määrin käsittämään, miten tavattomasta sovittavan armon vuodatuksesta me pääsemme osalliseksi kukin erikseen ja kaikki yhdessä sen mukaisesti, mitä Vapahtaja on luvannut kaikille niille, jotka todistavat

kutsuessaan sieluja tulemaan Hänen luoksensa – ja sitten jatkavat ponnisteluja tämän kutsumisen jälkeen?

”Te olette – – siunattuja”, Herra sanoi profeetta Joseph Smithin välityksellä, ”sillä todistus, jonka te olette esittäneet, on kirjoitettu muistiin taivaassa enkelien nähtäväksi; ja he riemuitsevat teistä, ja teidän syntinne on annettu teille anteeksi.”⁹

”Sillä minä annan teille teidän syntinne anteeksi tällä käskyllä – että te pysytte lujina – –, todistatte koko maailmalle niistä asioista, joita teille on ilmoitettu.”¹⁰

Jos jatkamme ponnisteluja, Herra ei jätä meitä pulaan. Olen nähnyt sitä sanoin kuvaamatonta iloa, joka liittyy todistamisesta kumpuavaan kutsuamiseen ja sen jälkeen tapahtuvaan uskolliseen ponnistelujen jatkamiseen kirkon jäsenten keskuudessa maailmalla. Ollessani hiljattain Argentiinassa kannustin jäseniä kutsumaan jonkun kirkkoon ennen tätä yleiskonferenssia. Eräs kahdeksanvuotias nimeltä Joshua kuunteli ja kutsui parhaan ystävänsä ja ystävänsä perheen seurakunnan avoimien ovien tilaisuuteen Buenos Airesissa. Saanen lukea kirjeestä, jonka juuri sain ja jossa selostetaan Joshuan kutsua ja hänen uskollista ponnistelujen jatkamistaan:

”Aina muutaman minuutin välein [Joshua] juoksi ulos portille katso-
maan, olivatko he tulossa. Hän sanoi
tietävänsä, että he kyllä [tulisivat].

Ilta eteni, eikä Joshuan ystävä tullut,
mutta Joshua ei luopunut toivosta.
Uskollisesti hän kävi pääportilla tar-
kistamassa aina muutaman minuutin
välein. Oli aika aloittaa loppusiivous,
kun Joshua alkoi hypellä ja kiljähdellä:
'He ovat täällä! He ovat täällä!' Menin
katsomaan ja näin, miten koko perhe
lähestyi kirkkorakennusta. Joshua
juoksi tervehtimään heitä ja halasi
ystäväänsä. He tulivat kaikki sisään
ja näyttivät pitävän avoimien ovien
tilaisuudesta hyvin paljon. He ottivat
joitakin esitteitä ja viettivät paljon
aikaa tutustuen muutamiin uusiin ystä-
viin. Oli suurenmoista nähdä tämän
pienen pojan usko ja tietää, että myös
Alkeisyhdistyksen lapset voivat olla
lähetysaarnajia.”¹¹

Minun todistukseni on, että kun
työskentelemme yhdessä ja etsimme
sen yhden, kun kutsumme ja jat-
kamme ponnisteluja osoittaen uskoa ja
luottamusta, niin Herra on meille suo-
pea ja sadattuhannet Jumalan lapset
löytävät tarkoituksen ja rauhan Myö-
hempien Aikojen Pyhien Jeesuksen
Kristuksen Kirkossa. Siunatkoon Herra
meitä kaikkia pyrkimyksissämme
jouduttaa pelastuksen työtä. Tätä
rukoulen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen
nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 115:4.
2. *Saarnatkaa minun evankeliumiani –
lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 212.
3. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. 1.
4. Ap. t. 3:1–8, kursivointi lisätty.
5. ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*,
marraskuu 2013, s. 4.
6. Matt. 9:37–38.
7. OL 1:20.
8. OL 88:81.
9. OL 62:3.
10. OL 84:61.
11. Henkilökohtainen kirje, päivätty
10. maaliskuuta 2014.

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi”

*Kun me opimme uskomaan ja luottamaan Herraan
lujemmin, me voimme saada Hänen voimaansa, joka siunaa
meitä ja vapauttaa meidät.*

Harvoja tunteita voi verrata
niihin helliin tuntemuksiin,
jotka liittyvät lapsen saamiseen.
Mikään ei ole suloisempaa kuin saada
kallisarvoinen lapsi suoraan taivaasta.
Yksi veljistäni koki tämän tunnetilan
erityisen koskettavalla tavalla. Hänen
ensimmäinen pieni poikansa syntyi
keskosena ja painoi vain kilon ja 300
grammaa. Hunterin elämän ensimmäi-
set kaksi kuukautta kuuluivat vastasynty-
neiden teho-osastolla sairaalassa.
Nuo kuukaudet olivat herkkää aikaa
koko suvulle, kun toivoimme ja
anoimme Herralta apua.

Pieni Hunter oli aivan avuton. Hän
taisteli saadakseen voimia, joita eloon-
jääminen edellytti. Pojan pikkuruiseen
käteen tarttui usein rakastavan isän
vahva käsi kannustamaan haavoittu-
vaista pientä lastaan.

Ja niin on kaikkien Jumalan las-
ten kohdalla. Taivaallinen Isämme
ojentaa kätensä meille jokaiselle
äärettömässä rakkaudessaan. Hänellä
on valta kaikkeen, ja Hän haluaa
auttaa meitä oppimaan, kasvamaan
ja palaamaan luokseen. Tämä mää-
rittää Isämme tarkoituksen: ”ihmisen

kuolemattomuuden ja iankaikkisen
elämän toteuttaminen”¹.

Kun me opimme uskomaan ja
luottamaan Herraan lujemmin, me
voimme saada Hänen voimaansa, joka
siunaa meitä ja vapauttaa meidät.

Mormonin kirja punoo sivuilleen
tämän kauniin teeman Herran voi-
masta vapauttaa lapsensa. Nefi tuo
sen esiin kirjan aivan ensimmäisessä
luvussa. Jakeessa 20 sanotaan: ”Katso,
minä, Nefi, osoitan teille, että Herran
lempeät armoteot tulevat kaikkien
niiden osaksi, jotka hän on valinnut,
heidän uskonsa tähden, tehden heidät
voimallisiksi jopa niin, että heillä on
voimaa vapautua.”²

Monia vuosia sitten opin ymmärtä-
mään hyvin henkilökohtaisella tavalla
tässä jakeessa ilmaistut totuudet. Opin
tietämään, kuinka tavattoman lähellä
taivaallinen Isämme todella on ja
kuinka tavattoman paljon Hän haluaa
auttaa meitä.

Yhtenä iltana kun oli jo yö tulossa ja
olin ajelemassa lasteni kanssa, huoma-
sin pojan, joka käveli syrjäisellä tiellä.
Ohitettuamme hänet sain selkeän
tunteen, että minun pitäisi palata

auttamaan häntä. Mutta koska minua vaivasi se, että hän voisi pelästyä, kun tuntematon pysähtyi illalla autollaan hänen viereensä, jatkoin ajamista. Vahva tunne palasi, ja kuulin mielessäni sanat: ”Mene auttamaan sitä poikaa!”

Ajoin takaisin pojan luo ja kysyin: ”Tarvitsetko apua? Minulla oli tunne, että minun pitäisi auttaa sinua.”

Hän kääntyi meitä kohti ja kyyneleet poskille vierien sanoi: ”Auttaisitko? Minä olen rukoillut, että joku auttaisi minua.”

Hänen avunpyyntöönsä vastattiin innoituksella, jota minä sain. Tuo kokemus, jolloin sain Hengeltä niin selkeää ohjausta, jätti unohtumattoman jäljen, joka säilyy yhä sydämessäni.

Ja nyt 25 vuoden jälkeen ja lempeän armoteon ansiosta tapasin tämän pojan uudelleen vain muutama kuukausi sitten. Sain tietää, ettei tuo kokemus ollut pelkästään minun kertomukseni – se oli myös hänen. Deric Nance on nyt isä, jolla on oma perhe. Hänkään ei ole koskaan unohtanut tuota kokemusta. Se on osaltaan luonut perustan uskolle siitä, että Jumala kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Me kumpikin olemme sen avulla opettaneet lapsillemme, että Jumala pitää meistä huolen. Me emme ole yksin.

Tuona iltana Deric oli jäänyt koulun jälkeen erääseen toimintaan ja myöhästynyt viimeisestä bussista. Koska hän oli jo teini-ikäinen, hän oli varma siitä, että jaksaisi kävellä kotiin, joten hän lähti matkaan.

Puolitoista tuntia oli kulunut hänen kävellessään yksinäistä tietä. Koska hän oli yhä kilometrien päässä kotoa eikä näkyvissä ollut taloja, hän pelkäsi. Epätoivoissaan hän käveli hiekkakasan taakse, polvistui ja pyysi apua taivaalliselta Isältä. Vain minuutteja sen jälkeen kun Deric oli palannut tielle, minä pysähdyin tarjoamaan apua, jota hän oli rukoillut.

Ja nyt, näiden monien vuosien jälkeen, Deric muistelee: ”Herra oli tietoinen minusta – luisevasta, lyhytnäköisestä pojasta. Ja huolimatta kaikesta muusta, mitä maailmassa tapahtuu, Hän oli selvillä tilanteestani ja rakasti minua niin paljon, että lähetti apua. Herra on vastannut rukouksiini monta kertaa sen aution tienvarren jälkeen. Hänen vastauksensa eivät ole aina välittömiä eivätkä selkeitä, mutta se, että Hän on tietoinen minusta, on aivan yhtä ilmeistä tänään kuin se oli sinä yksinäisenä iltana. Milloin vain elämän synkät varjot peittävät maailmani, tiedän, että Hänellä on aina

suunnitelma, jolla Hän huolehtii minut taas turvallisesti kotiin.”

Kuten Deric sanoi, ei jokaiseen rukoukseen vastata niin nopeasti. Mutta Isämme todella tuntee meidät ja kuulee sydämemme pyynnöt. Hän tekee ihmeitään yksi rukous kerrallaan, yksi ihminen kerrallaan.

Me voimme luottaa siihen, että Hän auttaa meitä, ei välttämättä sillä tavalla kuin me haluamme, vaan tavalla, joka auttaa meitä parhaiten kehittymään. Tahtomme alistaminen Hänen tahtoonsa voi olla vaikeaa, mutta se on välttämätöntä, jotta meistä tulisi Hänen kaltaisiaan ja me kokisimme sitä rauhaa, jota Hän tarjoaa meille.

Me voimme oppia kokemaan sen, mitä C. S. Lewis kuvasi näin: ”Rukoilen, koska en pysty auttamaan itseäni. – Rukoilen, koska tarve tulvii minusta alati, valveilla ollessani ja nukkuessani. Se ei muuta Jumalaa. Se muuttaa minua.”³

Pyhissä kirjoituksissa on monia kertomuksia ihmisistä, jotka ovat luottaneet Herraan ja joita Hän on auttanut ja jotka Hän on vapauttanut. Ajatelkaa nuorta Daavidia, joka vältti varman kuoleman mahtavan Goljatin käsissä luottamalla Herraan. Miettikää Nefiä, jonka pyynnöt Jumalalle uskossa vapauttivat hänet hänen veljiensä käsistä, kun he yrittivät ottaa hänet hengiltä. Muistakaa nuorta Joseph Smithiä, joka rukoillen etsi Herralta apua. Hän vapautui pimeyden voimasta ja sai ihmeellisen vastauksen. Kukin kohtasi todellisia ja vaikeita haasteita. Kukin toimi uskossa ja luotti Herraan. Kukin sai Häneltä apua. Ja Jumalan voima ja rakkaus ilmenevät yhä meidänkin aikamme Hänen lastensa elämässä.

Olen nähnyt sen äskettäin uskoa täynnä olevien pyhien elämässä Zimbabwea ja Botswanaa. Eräässä pienessä seurakunnassa pidetyssä paasto- ja todistuskokouksessa

monien lausumat todistukset – niin lasten, nuorten kuin aikuistenkin – tekivät minut nöyräksi ja innoittivat minua. Jokainen ilmaisi vaikuttavalla tavalla uskonsa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Vaikka heillä on haasteita ja vaikka olosuhteet, joissa he elävät, ovat vaikeat, he elävät jokaisen päivän luottamalla Jumalaan. He ovat nähneet Herran käden elämässään ja kertoivat siitä usein sanomalla: ”Minä olen todella kiitollinen Jumalalle.”

Muutama vuosi sitten eräs uskollinen perhe oli seurakuntamme jäsenille esimerkkinä tuosta samasta luottamuksesta Herraan. Arn ja Venita Gatrell elivät onnellista elämää, kun Arnilla todettiin aggressiivinen syöpä. Ennuste oli musertava – hänellä oli vain muutama viikko elinaikaa. Perhe halusi olla yhdessä vielä viimeisen kerran. Niinpä kaikki lapset kokoontuivat yhteen, jotkut saapuivat kaukaakin. Heillä oli vain kaksi kallisarvoista vuorokautta olla yhdessä. Gatrellit valitsivat huolella sen, millä oli heille eniten merkitystä – perheen valokuvauksen, perheen päivällisen ja istunnon Suolajärven temppelissä. Venita sanoi: ”Kun kävelimme ulos temppelin ovista, se oli viimeinen kerta, jolloin olisimme yhdessä tässä elämässä.”

Mutta he lähtivät varmoina siitä, että heitä varten on suunniteltu paljon enemmän kuin vain tämä elämä. Pyhien temppeliliittojen ansiosta heillä on toivo Jumalan lupauksiin. He voivat olla yhdessä ikuisesti.

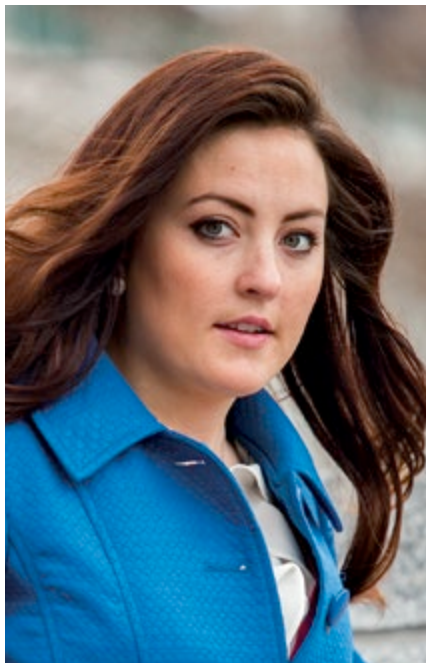
Seuraavat kaksi kuukautta olivat täynnä lukemattomia siunauksia. Arnin ja Venitan usko ja luottamus Herraan vahvistuivat, kuten Venitan sanat osoittavat: ”Minua kannettiin. Opin, että sekasorron keskellä voi tuntea rauhaa. Tiesin, että Herra piti meistä huolta. Jos luottaa Herraan, voi todella voittaa minkä tahansa elämän haasteista.”

Yksi heidän tyttäristään lisäsi: ”Seurasimme vanhempiamme ja näimme

heidän esimerkkinsä. Näimme heidän uskonsa ja sen, kuinka he selviytyivät siitä. En olisi koskaan pyytänyt tätä koettelemusta, mutta en koskaan antaisi sitä poiskaan. Olimme Jumalan rakkauden ympäröimiä.”

Tietenkään Arnin poismeno ei ollut se tulos, jota Gatrellit olivat toivoneet. Mutta heidän kriisinsä ei ollut uskon kriisi. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ei ole luettelo hoidettavista tehtävistä vaan ennemminkin jotakin, mikä elää sydämessämme. Evankeliumi ”ei ole painolasti. Se on siivet.”⁴ Se kantaa meitä. Se kantoi Gatrelleja. He tunsivat rauhaa myrskyn keskellä. He pitivät tiukasti kiinni toisistaan ja

temppeliliitoista, jotka he olivat tehneet ja pitäneet. He kehittyivät kyvyssään turvata Herraan, ja heidän uskonsa Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovittavaan voimaansa vahvisti heitä.

Olimmepa opetuslapseuden polulla missä tahansa, olivatpa huolestuneita ja haasteemme mitä tahansa, niin me emme ole yksin. Teitä ei ole unohdettu. Dericin, Afrikan pyhien ja Gatrellin perheen tavoin me voimme päättää hädässämme tarttua Jumalan käteen. Me voimme kohdata haasteemme rukoillen ja luottaen Herraan. Ja siinä samalla meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan.

Herra sanoo meille jokaiselle: ”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi. Älä arkana pälyile ympärillesi – minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vakaalla, lujalla kädelläni.”⁵

Lausun nöyrän mutta varman todistukseni, että Jumala, meidän Isämme, tuntee meidät henkilökohtaisesti ja ojentaa kätensä auttaakseen meitä. Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen avulla me voimme voittaa tämän maailman haasteet ja päästä turvallisesti kotiin. Rukoilen, että meillä olisi uskoa luottaa Häneen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:39.
2. 1. Nefi 1:20.
3. Puhuen C. S. Lewisin hahmon äänellä, kuten kuvattu julkaisussa William Nicholson, *Shadowlands*, 1989, s. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character*, 1923, s. 88.
5. Jes. 41:10.

Piispa Gary E. Stevenson
johtava piispa

Sinun neliminuuttisesi

Sovituksen ihme voi korjata suorituksemme epätäydellisyyden.

Askeiset talviolympialaiset kiehtoivat koko maailmaa, kun urheilijoita 89 maasta osallistui 98 eri kilpailuun. Huomattakoon, että kymmenen näistä urheilijoista oli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä ja kolme heistä sai mitalin, kuten *Church News* -lehdessä äskettäin tuotiin esiin: Christopher Fogt, Noelle Pikus-Pace ja Torah Bright.¹ Onnittelemme kaikkia kisoihin osallistuneita urheilijoita. Hieno suoritus!

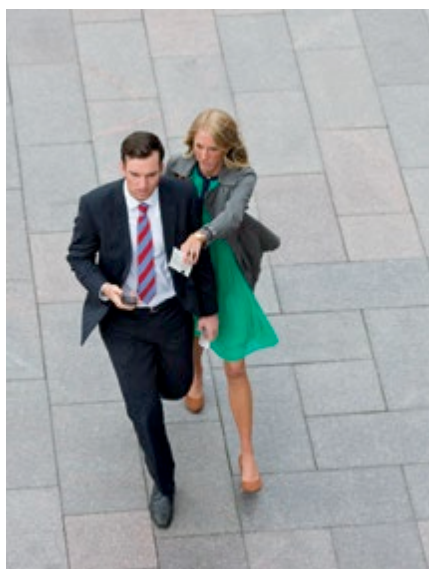
Puhun näistä kisoista tänä aamu-päivänä kohdistuen ajatukseni nuoriin miehiin, nuoriin naisiin ja nuoriin naimattomiin aikuisiin – teihin, jotka elätte elämänne suuntaamisen kannalta tärkeitä vuosia. Tunnen, että minun on tärkeää puhua teille juuri nyt.

Jotta tuntisitte samoin, kerron teille ensin urheilijasta nimeltä Noelle Pikus-Pace, yhdestä niistä myöhempien aikojen pyhistä. Noellen lajissa, maha-kelkkailussa, urheilijat ottavat vauhtia ja syöksyvät sitten pää menosuuntaa kohti pieneen kelkkaan. Kasvot kymmenkunta senttimetriä jään yläpuolella he laskevat kiemuraista jäärataa yli 145 km/h.

Huomatkaa, että vuosien valmistautuminen on joko menestys tai pettymys riippuen siitä, mitä tapahtuu neljässä vaativassa minuutin kestävissä laskussa.

Noellen edellinen, vuoden 2006 olympiaunelma mureni kauheassa onnettomuudessa, jossa hänen jalkansa murtui. Vuoden 2010 olympialaisissa hän ei vielääkään saavuttanut haavettaan vaan jäi vain vähän yli kymmenesosasekunnin päähän palkintokorokkeelta.²

Voitko kuvitella hänen tuntemaansa jännitystä, kun hän odotti ensimmäisen laskunsa alkua vuoden 2014 olympialaisissa? Vuosien valmistautuminen huipentuisi pieneen hetkeen. Yhteensä neljään minuuttiin. Hän oli käyttänyt vuosia valmistautuakseen noihin neljään

minuuttiin, ja hän muistelsi niitä koko loppuelämänsä.

Noellen viimeiset laskut olivat lähes virheettömiä! Emme koskaan unohtaa hänen loikkaansa katsomoon halaamaan perhettänsä hänen ylityttyään maaliviivan. Hän huudahti: ”Me teimme sen!” Vuosien valmistautuminen oli ollut vaivan arvoista. Näimme hänen kaulassaan Nuorten Naisten riipuksen, kun hopeamitali asetettiin sen viereen.³

Tuntuu ehkä epäoikeudenmukaiselta, että Noellen koko olympiaunelma riippui siitä, mitä hän teki vain neljän lyhyen minuutin aikana. Mutta hän tiesi sen, ja siksi hän valmistautui niin uutterasti. Hän tiesi noiden neljän minuutin merkityksen ja tärkeyden sekä sen, miten ne vaikuttaisivat hänen loppuelämänsä.

Muistamme myös Christopher Fogtin, joka kuului pronssimitalin voittaneeseen neljän miehen ratakelkkailujoukkueeseen. Vaikka hän olisi voinut luovuttaa vuoden 2010 olympialaisissa sattuneen pahan onnettomuuden jälkeen, hän päätti jatkaa. Upean, kaikki vaivat palkitsevan suorituksen jälkeen hän voitti palkinnon, jota hän niin uutterasti tavoitteli.⁴

Ajattelepa, kuinka sinun polkusi iankaikkiseen elämään on samanlainen kuin näiden urheilijoiden neliminuuttinen suoritus. Sinä olet iankaikkinen olento. Ennen kuin synnyit, olit olemassa henkenä. Rakastavan taivaan Isän luona harjoittelit ja valmistauduit tulemaan maan päälle lyhyeksi hetkeksi ja – niin – suoriutumaan. Tämä elämä on sinun neliminuuttisesi. Kun olet täällä, teoistasi riippuu, voitatko iankaikkisen elämän palkinnon. Profeetta Amulek selitti: ”Tämä elämä on – – aika valmistautua kohtaamaan Jumala; niin, katso, tämän elämän päivä on – – päivä tehdä [työsi].”⁵

Tavallaan sinun neliminuuttisesi on

jo alkanut. Kello käy. Tähän sopivat apostoli Paavalin sanat juoksukilpailusta ja palkinnon saamisesta.⁶

Jotkin toimet – kuten luistelijoiden ja lumilautailijoiden hyyt ja liikesarjat ja rattikelkan pitäminen radalla kaarteissa tai lasketteleminen pujotteluradan porteista – ovat välttämättömiä olympiaurheilijan lyhyessä suorituksessa. Samoin meidän elämässämme jotkin asiat ovat aivan välttämättömiä. Ne ovat hengellisen suorituksemme tarkastuspisteitä, joiden kautta kuljemme maan päällä. Näitä hengellisiä merkkipaaluja ovat Jumalalta saadut evankeliumin toimitukset: kaste, Pyhän Hengen lahjan saaminen, asettamiset pappeudessa, temppelitoimitukset ja sakramentin nauttiminen joka viikko.

”Sen tähden [näissä] toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”⁷

Ja niin kuin kurinalainen harjoittelu valmistaa urheilijat huippusuoritukseen omassa lajissaan, käskyjen pitäminen tekee sinut kelvolliseksi saamaan näitä pelastavia toimituksia.

Oivallatko tämän asian tärkeyden?

Nuoret ystäväni, missä ”neliminuuttisen suorituksenne” vaiheessa

olettekin, kehotan teitä pohtimaan: ”Mitä minun on tehtävä seuraavaksi varmistaakseni mitalini?” Ehkä Henki on tämän konferenssin aikana kuis-kannut sinulle, mitä se voisi olla: valmistautua vakavammin johonkin tulevaan toimitukseen tai saamaan sellainen toimitus, joka sinun olisi pitänyt saada kauan sitten. Mitä se sitten onkin, tee se nyt. Älä odota. Sinun neliminuuttisesi kuluu nopeasti, ja sinulla on iankaikkisuus aikaa ajatella, mitä teit tässä elämässä.⁸

Itsekuri on tarpeen. Päivittäisen rukouksen, pyhien kirjoitusten tutkimisen ja kirkossa käymisen täytyy olla harjoittelusi perusta. Käskyjen pitäminen jatkuvasti, tekemiesi liittojen pitäminen ja kirjasessa *Nuorten voimaksi* olevien Herran antamien tasovaatimusten noudattaminen ovat tarpeen.

Ehkä olet huomannut elämässäsi jotakin, mikä uhkaa hidastaa tai pysäyttää hengellisen edistymisesi. Jos niin on, noudata tätä pyhien kirjoitusten neuvoa: ”Pankaamme pois kaikki mikä painaa ja synty, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme.”⁹

Vielä ei ole liian myöhäistä tehdä parannus. Mutta pian voi olla, koska kukaan ei todella tiedä, milloin neliminuuttisesi päättyy.

Saatat ajatella itsekseksi: ”Pilasin sen jo. Neliminuuttisesi on jo katastrofi. Voin yhtä hyvin luovuttaa.” Jos ajattelet näin, pyyhi ajatus mielestäsi lopullisesti. Sovituksen ihme voi korjata suorituksemme epätäydellisyyden. Vanhin Jeffrey R. Holland on opettanut:

”Niille teistä, – – jotka yhä kenties odottelette, – – minä todistan Jumalan rakkauden uudistavasta voimasta ja Hänen armonsa ihmeestä. – –

Koskaan ei ole liian myöhäistä niin kauan kuin viinitarhan Mestari sanoo, että aikaa on. – – Älkää viivytekö.”¹⁰

Muista, ettei ole yksin. Vapahtaja on luvannut, ettei Hän jätä sinua oman onnesi nojaan.¹¹ Sinulla on myös perhe, ystäviä ja johtajia, jotka kannustavat sinua eteenpäin.

Vaikka olen puhunut suureksi osaksi kirkon nuorille, esitän seuraavat ajatukset vanhemmille ja isovanhemmille:

Äskettäin vanhin David A. Bednar kertoi yksinkertaisesta tavasta arvioida perheen edistymistä liiton polulla

välttämättömien toimitusten avulla. Tarvitaan vain paperiarkki, jossa on kaksi saraketta: ”nimi” ja ”suunnitelma seuraavasta tai tarpeellisesta toimituksesta”. Tein näin äskettäin ja merkitsin luetteloon perheeni jokaisen jäsenen. Heidän joukossaan huomasin vauvikäisen pojanpojan, joka pitäisi pian siunata, 6-vuotiaan pojanpojan, jonka valmistaminen kasteelle on olennaista, ja melkein 18-vuotiaan pojan, jonka on pian valmistauduttava pappetta ja temppeliendaumenttia varten. Jokainen luettelossa ollut tarvitsi pyhän toimituksen. Tämä yksinkertainen toimenpide auttoi Lesaa ja minua täyttämään tehtäväämme auttaa jokaista perheemme jäsentä eteenpäin liiton polulla ja tehdä suunnitelma heitä jokaista varten. Ehkä tämä ajatus sopii teillekin ja johtaa keskusteluihin perheessä, perheillan oppiaiheisiin, valmistautumiseen ja jopa kutsumiseen välttämättömiin toimituksiin perheessänne.¹²

Olen itsekkin laskettelija ja lumilautailija, ja minuun teki syvän vaikutuksen kirkkoon kuuluvan australialaisen urheilijan, lumilautailija Torah Brightin ”neliminuuttinen”, hopeamitalin arvoisen suoritus lumikourukilpailussa. Hän häikäisi koko maailman päätettäessään lähes virheettömän laskun

backside rodeo 720 -hyppyyn. Silti vielä vaikuttavampaa ja yllättävämpää maailman silmissä oli se tapa, jolla hän osoitti Kristuksen kaltaista rakkautta kilpakumppaneilleen. Hän huomasi, että yhdysvaltalainen lumilautailija Kelly Clark, joka oli epäonnistunut viimeisen kierroksen ensimmäisessä laskussaan, hermoili toista laskuaan. ”Hän halasi minua”, muisteli Clark. ”Hän vain piti minua lähellä, kunnes olin todella tarpeeksi rauhallinen ja hengitykseni oli tasaantunut. Oli hienoa saada halaus ystävältä.” Kelly Clark oli myöhemmin yhdessä Torah’n kanssa palkintokorokkeella ja saavutti pronssimitalin.

Torah’n epätavallinen ystävällisyyden osoitus vastustajaa kohtaan olisi voinut vaarantaa hänen oman hopeamitalinsa. Kun häneltä kysyttiin siitä, hän sanoi yksinkertaisesti: ”Olen kilpailija – haluan tehdä parhaani. Mutta haluan myös kilpakumppaneiteni tekevän parhaansa.”¹³

Tätä ajatellen onko olemassa joku, joka tarvitsee rohkaisuasi? Perheenjäsen? Ystävä? Luokkatoveri tai koomurisi jäsen? Kuinka voit auttaa heitä heidän neliminuuttisissaan?

Hyvät ystävät, olette riemastuttavalla matkalla. Eräissä mielessä

laskette alas lumikourua tai kelkkarataa, ja voi olla haastavaa suoriutua radan jokaisesta kohdasta tai hallita jokainen mutka. Mutta muistakaa, että olette valmistautuneet tähän tuhansia vuosia. Tämä on teidän hetkenne suoriutua. Tämä on teidän neliminuuttisenne! Sen aika on nyt!

Luotan vääjäämättömästi kykyihinne. Maailman Vapahtaja on vierellänne. Jos pyydätte Hänen apuaan ja seuraatte Hänen ohjeitaan, kuinka voisitte epäonnistua?

Päätän todistamalla siitä siunauksesta, että meillä on elävä profeetta, presidentti Thomas S. Monson, ja todistan Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen tehtävästään Vapahtajamme ja Lunastajamme. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Christine Rappleye, ”Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games”, deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Ks. Christine Rappleye, ”Mormons in the Olympics”.
3. Ks. Sarah Petersen, ”Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics”, deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Ks. Amy Donaldson, ”Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success”, deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Alma 34:32.
6. Ks. 1. Kor. 9:24.
7. OL 84:20.
8. Ks. Alma 34:31-33.
9. Hepr. 12:1.
10. ”Viinitarhan työmiehet”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 33.
11. Ks. Joh. 14:18.
12. Keskustelu kirjoittajan kanssa.
13. Vidya Rao, ”Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze”, today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

He kantoivat kuormansa helposti

Ainutlaatuiset kuormat meidän kunkin elämässä auttavat meitä turvautumaan pyhän Messiaan ansioihin, laupeuteen ja armoon.

Minulla on hyvä ystävä, joka avioliittonsa alkuvuosina oli vakuuttunut siitä, että hän ja hänen perheensä tarvitsivat neliveitoisen avolavapakettiauton. Hänen vaimonsa oli varma siitä, ettei hän tarvinnut uutta autoa vaan pelkästään halusi sellaisen. Tämän avioparin käymä leikkisä keskustelu johti heidät harkitsemaan sellaisen hankinnan etuja ja haittoja.

”Kulta, me tarvitsemme neliveitoisen auton.”

Vaimo kysyi: ”Miksi ajattelet, että tarvitsemme uuden auton?”

Mies antoi vaimonsa kysymykseen mielestään täydellisen vastauksen: ”Mitä jos on kauhea myrsky ja tarvitsemme lapsillemme maitoa ja kauppaan pääsisi vain sellaisella autolla?”

Hänen vaimonsa vastasi hymyillen: ”Jos ostamme uuden auton, meillä ei ole rahaa maitoon – miksi siis surra, miten pääsisimme kauppaan hätätilanteessa!”

Ajan kuluessa he neuvottelivat yhdessä asiasta lisää ja päättivät lopulta hankkia sen auton. Pian sen jälkeen kun ystäväni oli saanut omistukseensa tämän uuden auton, hän halusi osoittaa

sen hyödyllisyyden ja perustella syynsä halulleen hankkia se. Niinpä hän päätti käydä hakkaamassa hieman polttopuita ja tuoda ne heille kotiin. Oli syksy, ja lunta oli jo satanut vuorilla, mistä hän aikoi hakea puut. Kun hän ajoi ylös vuorenrintettä, lunta alkoi olla koko ajan yhä enemmän. Ystäväni ymmärsi, että liukas keli merkitsi vaaraa, mutta koska hän luotti lujasti uuteen autoonsa, hän jatkoi matkaa.

Valitettavasti ystäväni ajoi lumista tietä liian pitkälle. Kun hän ohjasi auton tien sivuun paikalla, josta hän aikoi hakata halkoja, auto juuttui hankeen. Kaikki hänen uuden autonsa neljä pyörää sutivat lumessa. Hän tajusi heti, ettei hän tiennyt, mitä tehdä, jotta hän pääsisi pois tästä vaarallisesta tilanteesta. Häntä nolotti ja hän oli huolissaan.

Ystäväni päätti: ”Minä en aio vain istua tässä.” Hän nousi ulos autosta ja alkoi hakata halkoja. Hän täytti avolavan raskaalla kuormalla. Ja sitten ystäväni päätti, että hän yrittäisi vielä kerran ajamalla päästä irti hangesta. Kun hän laittoi vaihteen päälle ja painoi kaasua, auto alkoi hivuttautua eteenpäin. Hitaasti auto pääsi irti

hangesta ja takaisin tielle. Hän oli viimein vapaa ajamaan kotiin onnellisena ja nöyrtyneenä miehenä.

Meidän henkilökohtainen kuormamme

Rukoilen Pyhän Hengen apua, kun tähdennän elintärkeitä opetuksia, joita tämä kertomus ystävästäni, autosta ja haloista voi antaa. Tarvittiin kuormaa. Halkokuorman ansiosta renkaissa oli riittävästi pitoa, niin että hän pääsi irti hangesta takaisin tielle ja liikkeelle. Juuri kuorman ansiosta hän pystyi palaamaan kotiin perheensä luo.

Myös meistä jokainen kantaa kuormaa. Meidän henkilökohtainen kuormamme koostuu vaatimuksista ja tilaisuuksista, velvoitteista ja etuoikeuksista, ahdingoista ja siunauksista sekä vaihtoehtoista ja rajoituksista. Kun me aika ajoin ja

rukoillen arvioimme kuormaamme, kahdesta ohjaavasta kysymyksestä voi olla apua: ”Antaako se kuorma, jota kannan, sitä hengellistä pitoa, jonka ansiosta voin ponnistella eteenpäin kaidalla ja kapealla tiellä Kristukseen uskoen ja välttää paikoilleen juuttumisen? Antaako se kuorma, jota kannan, riittävästi hengellistä pitoa, niin että voin lopulta palata kotiin taivaallisen Isän luo?”

Joskus me ehkä uskomme erheellisesti, että onnellisuus on sitä, ettei kuormaa ole lainkaan. Mutta kuorman kantaminen kuuluu välttämättömänä ja oleellisena osana onnensuunnitelmaan. Koska henkilökohtaisen kuormamme täytyy antaa hengellistä pitoa, meidän tulee varoa raahaamasta elämässämme monia mukavia mutta tarpeettomia asioita, jotka häiritsevät meitä ja kääntävät huomiomme pois niistä asioista, joilla todellakin on eniten merkitystä.

Sovituksen vahvistava voima

Vapahtaja on sanonut:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeiltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:28–30.)

Ies on puinen aisa, jolla yleensä valjastetaan härkä- tai muu juhtapari, jotta ne pystyvät yhdessä vetämään kuormaa. Ikeen avulla eläimet pysyvät rinnakkain niin että ne voivat mennä eteenpäin yhdessä tehdäkseen tarvittavan työn.

Miettikää Herran ainutlaatuisen yksilöllistä kutsua ottaa Hänen ikeensä harteillemme. Se, että teemme pyhiä liittoja ja pidämme ne, valjastaa meidät Herran Jeesuksen Kristuksen ikeeseen Hänen kanssaan. Itse asiassa Vapahtaja kutsuu meitä luottamaan Häneen ja vetämään kuormaa Hänen kanssaan, vaikka parhaat pyrkimyksemme eivät ylläkään Hänen tasolleen eikä niitä voi verrata Hänen voimaansa. Kun me luotamme Häneen ja vedämme kuormaamme Hänen kanssaan kuolevaisuuden matkalla, Hänen ikeensä on todellakin hyvä kantaa ja Hänen kuormansa on kevyt.

Me emme ole eikä meidän koskaan tarvitsekaan olla yksin. Me voimme ponnistella eteenpäin päivittäisessä elämässämme taivaallisen avun turvin. Vapahtajan sovituksen ansiosta me voimme saada kykyä ja voimaa enemmän kuin meillä muutoin olisi (ks. ”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142). Herra onkin sanonut: ”Ja nyt, jatkakaa matkaanne ja iloitkoot sydämenne; sillä katso ja näe, minä olen teidän kanssanne aina loppuun asti” (OL 100:12).

Pohtikaa Mormonin kirjassa olevaa esimerkkiä siitä, kun Amulon vainosi Almaa ja tämän kansaa. Herran ääni tuli näille opetuslapsille heidän ahdingossaan: ”Nostakaa päänne ja olkaa turvallisella mielellä, sillä minä tiedän sen liiton, jonka te olette tehneet minun kanssani; ja minä teen liiton kansani kanssa ja vapautan sen orjuudesta” (Moosia 24:13).

Pankaa merkille, kuinka keskeisiä liitot ovat vapauttamista koskevan lupauksen kannalta. Liitot, jotka otetaan vastaan ja pidetään kunnialla nuhteettomasti, ja toimitukset, jotka suoritetaan oikealla pappeuden valtuudella, ovat välttämättömiä kaikkien niiden muiden siunausten saamiseksi, jotka Jeesuksen Kristuksen sovitus tekee mahdolliseksi. Pappisuuden toimituksissa ilmenee nimittäin jumalisuuden voima ihmisille lihassa, myös sovituksen siunaukset (ks. OL 84:20–21).

Muistakaamme Vapahtajan sanat: ”Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt” (Matt. 11:30), kun mietimme seuraavaa jaetta kertomuksessa Almasta ja hänen kansastaan.

”Ja minä myös kevennän ne kuormat, jotka on pantu teidän harteillemme, niin että te ette voi edes tuntea niitä selässänne” (Moosia 24:14).

Monet meistä ehkä olettavat tämän kohdan tarkoittavan, että kuorma

otetaan yhtäkkiä ja pysyvästi pois. Seuraavassa jakeessa kuitenkin kuvataan, kuinka kuormaa kevennettiin.

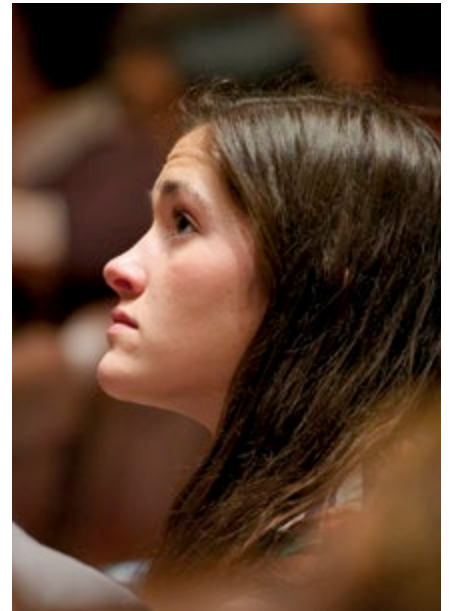
”Ja nyt tapahtui, että Alman ja hänen veljiensä kannettavaksi pannut kuormat kevenivät, eli *Herra vahvisti heitä* niin, että he saattoivat kantaa kuormansa helposti, ja he alistuivat iloiten ja kärsivällisesti kaikkeen Herran tahtoon” (Moosia 24:15, kursivointi lisätty).

Kansalta ei otettu haasteita ja vaikeuksia pois heti. Mutta Almaa ja hänen seuraajiaan vahvistettiin, ja heidän vahvistuneet kykynsä tekivät kuormista kevyempiä. Nämä hyvät ihmiset saivat sovitukselta voimaa *toimia* (ks. OL 58:26–29) ja *vaikuttaa* olosuhteisiinsa. Ja ”Herran voimassa” (Moosia 9:17; 10:10; ks. myös Morm. s. 14; Alma 20:4) Alma ja hänen kansansa johdatettiin turvaan Sarahemlan maahan.

Jeesuksen Kristuksen sovitus voittaa Aadamin lankeemuksen vaikutukset ja mahdollistaa meidän omien syntiemme ja rikkomustemme anteeksisaamisen, ja Hänen sovituksensa ansiosta me

voimme lisäksi tehdä hyvää ja tulla paremmiksi tavoilla, jotka selvästi ylittävät meidän kykymme kuolevaisuudessa. Useimmat meistä tietävät, että kun me teemme väärin ja tarvitsemme apua voittaaksemme synnin seuraukset elämässämme, Vapahtaja on suonut meille mahdollisuuden tulla puhtaiksi Hänen lunastavan voimansa ansiosta. Mutta ymmärrämmekö me myös sen, että sovitus on uskollisia miehiä ja naisia varten, jotka ovat kuuliaisia, kelpollisia ja tunnollisia ja jotka pyrkivät tulemaan paremmiksi ja palvelemaan uskollisemmin? Olisikohan niin, että me emme täysin ymmärrä, että sovituksella on tämä vahvistava puoli elämässämme, ja uskommekohan me virheellisesti, että meidän täytyy kantaa kuormaamme aivan yksin – pelkällä sisulla, tahdonvoimalla ja itsekurilla sekä ilmeisen rajallisilla kyvyillämme?

On tärkeää tietää, että Jeesus Kristus tuli maan päälle *kuolemaan* meidän edestämme. Mutta meidän pitää arvostaa myös sitä, että Herra haluaa sovituksensa kautta ja Pyhän

Hengen voimalla *elävöittää* meidät – paitsi opastaakseen meitä myös vahvistaakseen meitä ja parantaakseen meidät.

Vapahtaja auttaa kansaansa

Alma selittää, miksi ja kuinka Vapahtaja voi suoda meille voimaa:

”Ja hän kulkee kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia, ja tämä, jotta toteutuisi sana, joka sanoo hänen ottavan päällensä kansansa kivut ja sairaudet.

Ja hän ottaa päällensä kuoleman päästääkseen kuoleman siteet, jotka sitovat hänen kansaansa; ja hän ottaa päällensä heidän heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täytyisi armolla, lihan mukaisesti, jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti.” (Alma 7:11–12.)

Näin siis Vapahtaja on kärsinyt paitsi meidän syntiemme ja pahojen tekojemme vuoksi, myös meidän fyysisten kipujemme ja tuskiemme, heikkouksiemme ja puutteidemme, pelkojemme ja ahdistustemme, pettymystemme ja lannistumistemme, mielipahamme ja katumuksemme, epätoivomme ja toivottomuutemme, kokemamme epäoikeudenmukaisuuden ja eriarvoisuuden vuoksi sekä niiden emotionaalisten ongelmien vuoksi, jotka meitä vaivaavat.

Te tai minä emme koskaan kuolevaisuudessa kohta sellaista fyysistä

kipua, sellaista hengellistä haavaa, sellaista sielun tuskaa tai murhetta, sellaista vaivaa tai heikkoutta, jota Vapahtaja ei olisi ensin kokenut. Me saatamme heikkouden hetkellä huudahtaa: ”Kukaan ei tiedä, millaista tämä on. Kukaan ei ymmärrä.” Mutta Jumalan Poika tietää ja ymmärtää täysin, koska Hän on tuntenut ja kantanut henkilökohtaiset kuormamme. Ja Hänen äärettömän ja iankaikkisen uhrinsa ansiosta (ks. Alma 34:14) Hänellä on täydellistä myötätuntoa ja Hän voi ojentaa meille armon käsi-vartensa. Hän voi tulla tueksemme, koskettaa, auttaa, parantaa ja vahvistaa meitä niin, että me olemme enemmän kuin koskaan voisimme olla, ja Hän auttaa meitä tekemään sellaista, mihin emme ikinä pystyisi luottamalla vain omaan voimaamme. Todellakin Hänen ikeensä on hyvä kantaa ja Hänen kuormansa on kevyt.

Kehotus, lupaus ja todistus

Kun arvioitte omaa kuormaanne, kehotan teitä tutkimaan ja pohtimaan Vapahtajan sovitusta, rukoilemaan sen johdosta ja pyrkimään siihen, että opitte siitä enemmän. Sovituksessa on paljon sellaista, mitä emme yksinkertaisesti pysty ymmärtämään käsityskyvyllemme täällä kuolevaisuudessa. Mutta sovituksessa on myös paljon

sellaista, mitä voimme ja mitä meidän pitää ymmärtää.

Ystäväni kohdalla halkokuorma antoi pelastavan pidon. Tyhjä paketti-auto ei päässyt hangessa eteenpäin, vaikka siinä oli neliveto. Tarvittiin raskasta kuormaa antamaan pitoa.

Tarvittiin kuormaa. Nimenomaan kuorma antoi pidon, jonka ansiosta ystäväni sai auton irti hangesta, pääsi takaisin tielle ponnistellakseen eteenpäin ja palatakseen perheensä luo.

Ainutlaatuiset kuormat meidän kunkin elämässä auttavat meitä turvautumaan pyhän Messiaan ansioihin, laupeuteen ja armoon (ks. 2. Nefi 2:8). Todistan ja lupaan, että Vapahtaja auttaa meitä kantamaan kuormamme helposti (ks. Moosia 24:15). Kun pyhät liittomme valjastavat meidät ikeeseen Hänen kanssaan ja saamme elämäämme Hänen sovituksensa kaiken mahdolliseksi tekevän voiman, me pyrimme yhä paremmin ymmärtämään Hänen tahtonsa ja elämään sen mukaan. Me myös rukoilemme voimaa ottaa oppia olosuhteistamme, muuttaa niitä tai hyväksyä ne sen sijaan että rukoilisimme herpaantumatta Jumalaa muuttamaan olosuhteitamme meidän

tahtomme mukaisiksi. Meistä tulee aloitteellisia toimijoita eikä toiminnan kohteita (ks. 2. Nefi 2:14). Meitä siunataan hengellisellä pidolla.

Toimikoon jokainen meistä paremmin ja tulkoon paremmaksi Vapahtajan sovituksen kautta. Tänään on 6. huhtikuuta. Ilmoituksen kautta tiedämme, että tämä päivä on Vapahtajan todellinen ja tarkka syntymäpäivä. Huhtikuun 6. päivä on myös päivä, jona perustettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. (Ks. OL 20:1; Harold B. Lee, ”Strengthen the Stakes of Zion”, *Ensign*, heinäkuu 1973, s. 2; Spencer W. Kimball, ”Miksi te huudatte minulle: ’Herra, Herra!’ ettekä tee, mitä minä sanon?”, *Valkeus*, elokuu 1975, s. 32; Spencer W. Kimball, ”Remarks and Dedication of the Fayette, New York, Buildings”, *Ensign*, toukokuu 1980, s. 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999*, 2005, s. 409.) Tänä erityisenä ja pyhänä lepöpäivänä vakuutan todistuksenani, että Jeesus Kristus on Lunastajamme. Hän elää ja puhdistaa, parantaa, ohjaa, suojelee ja vahvistaa meitä. Näistä asioista todistan riemuiten Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Rakkaus – evankeliumin ydin

Me emme voi todella rakastaa Jumalaa, ellemmme rakasta kanssakulkijoitamme tällä matkalla kuolevaisuudessa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kun Vapahtajamme palveli ihmisten keskuudessa, tiedonhaluinen lainopettaja kysyi Häneltä: ”Opettaja, mikä on lain suurin käsky?”

Matteus kirjoittaa, että Jeesus vastasi: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”¹

Markus päättää tämän kertomuksen Vapahtajan sanoihin: ”Näitä suurempaa käskyä ei ole.”²

Me emme voi todella rakastaa Jumalaa, ellemmme rakasta kanssakulkijoitamme tällä matkalla kuolevaisuudessa. Emmekä me voi täysin rakastaa lähimmäisiämme, ellemmme rakasta Jumalaa, meidän kaikkien Isää. Apostoli Johannes sanoo meille: ”Tämän käskyn me olemmekin häneltä saaneet: joka rakastaa Jumalaa, rakastakoon myös veljeään.”³ Me olemme kaikki taivaallisen Isämme henkilapsia ja siten veljiä ja sisaria. Kun pidämme mielessä tämän totuuden, on helpompaa rakastaa kaikkia Jumalan lapsia.

Itse asiassa rakkaus on evankeliumin perusolemus, ja Jeesus Kristus on

meidän esikuvamme. Hänen elämänsä oli rakkauden perintö. Sairaat Hän paransi, sorretut Hän kohotti, syntiset Hän pelasti. Lopulta vihainen väkijoukko riisti Hänen henkensä. Ja silti Golgatan kukkulalta kaikuvat sanat: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”⁴ Se oli myötätunnon ja rakkauden kruunaava ilmaus kuolevaisuudessa.

Monet ominaisuudet ovat osoituksia rakkaudesta, kuten ystävällisyys, kärsivällisyys, epäitsekkyys, ymmärtämys ja anteeksianto. Kaikissa ihmis-suhteissamme nämä ja muut vastaavat ominaisuudet ilmentävät osaltaan sitä rakkautta, joka on sydämessämme.

Yleensä rakkautemme näkyy jokapäiväisessä kanssakäymisessämme toistemme kanssa. Kaikkein tärkeintä on kykymme huomata jonkun tarve ja sitten vastata siihen. Olen aina vaalinut tässä lyhyessä runossa ilmenevää asennetta:

*Olen itkenyt sitä öin,
että toisia laiminlöin,
toisen tarpeita huomannut en.
Mutta en vielä milloinkaan
ole joutunut katumaan
vuoksi hyvyyden liiallisen.⁵*

Minulle kerrottiin hiljattain eräästä hellän hyväntahtoisuuden liikuttavasta esimerkistä – tapauksesta, jolla oli odottamattomia seurauksia. Oli vuosi 1933, jolloin suuren lamakauden vuoksi työmahdollisuuksia oli niukalti. Tämä tapahtui Yhdysvaltain itäosissa. Arlene Biesecker oli juuri tullut ylioppilaaksi. Etsittyään pitkään työpaikkaa hän onnistui lopulta pääsemään ompelijaksi vaatetehtaaseen. Tehtaan työntekijöille maksettiin ainoastaan kustakin sinä päivänä valmiiksi ja oikein ommelusta vaatekappaleesta. Mitä enemmän vaatekappaleita he saivat valmiiksi, sitä enemmän he saivat palkkaa.

Yhtenä päivänä pian sen jälkeen kun Arlene oli aloittanut tehtaalla, hänen eteensä tuli työvaihe, joka sai hänet hämmentymään ja turhautumaan. Hän istui ompelukoneensa ääressä yrittäen purkaa epäonnistunutta yritelmäänsä saada valmiiksi vaatekappale, jota hän ompeli. Ketään ei näyttänyt tulevan avuksi, sillä kaikki muut ompelijattaret kiirehtivät ompelamaan valmiiksi mahdollisimman monta vaatekappaletta. Arlene tunsu avuttomuutta ja toivottomuutta. Hän alkoi itkeä hiljaa.

Arlenea vastapäätä istui Bernice Rock. Hän oli vanhempi ja kokeneempi ompelijatar. Huomattuaan Arlenen ahdingon Bernice jätti oman työnsä, meni Arlenen luo ja ohjasi ja auttoi tätä ystävällisesti. Hän pysyi Arlenen vierellä, kunnes tämä oli saanut itsevarmuutta ja osasi onnistuneesti ommella vaatekappaleen valmiiksi. Sitten Bernice palasi oman koneensa ääreen eikä enää ehtinyt saada valmiiksi niin monta vaatekappaletta kuin olisi ehtinyt, ellei olisi auttanut.

Tämän yhden hellää hyväntahtoisuutta osoittaneen teon ansiosta Bernicestä ja Arlenesta tuli elinikäiset ystävät. Kumpikin meni aikanaan naimisiin ja sai lapsia. Jossakin vaiheessa

1950-luvulla Bernice, joka oli kirkon jäsen, antoi Arlenelle ja tämän perheelle Mormonin kirjan. Vuonna 1960 Arlene, hänen miehensä ja heidän lapsensa kastettiin kirkon jäseniksi. Myöhemmin heidät sinetöitiin Jumalan pyhässä tempelissä.

Bernicen osoittaman myötätunnon tuloksena – kun hän keskeytti työnsä auttaakseen ihmistä, jota hän ei tuntenut mutta joka oli ahdingossa ja tarvitsi apua – lukemattomat ihmiset, sekä elävät että kuolleet, ovat nyt päässeet osallisiksi evankeliumin pelastavista toimituksista.

Jokaisena elämämme päivänä meille annetaan tilaisuuksia osoittaa rakkautta ja hyväntahtoisuutta lähipiirissämme oleville. Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”Meidän täytyy muistaa, että ne kuolleet, joita me tapaamme pysäköintipaikoilla, toimistoissa, hisseissä tai muualla, ovat juuri se osa ihmiskuntaa, jota Jumala haluaa meidän palvelevan ja rakastavan. Meidän ei hyödytä puhua kaikkien ihmisten veljeydestä, ellemmme voi pitää kaikkia lähimmäisiämme veljinämme ja sisarinamme.”⁶

Tilaisuudet, joissa voimme osoittaa

rakkauttamme, tulevat usein odottamatta. Yksi esimerkki sellaisesta tilaisuudesta oli sanomalehtiartikkelissa lokakuussa 1981. Olin niin vaikuttunut siinä kerrotusta rakkaudesta ja myötätunnosta, että olen säilyttänyt lehtileikkeen arkistoissani yli 30 vuotta.

Artikkelissa kerrottiin, että eräs Alaska Airlines -lentoyhtiön lento Anchoragesta Alaskasta Seattleen Washingtoniin – lennolla oli 150 matkustajaa – ohjattiin syrjäiseen alaskalaiseen kaupunkiin kuljetmaan pahasti loukkaantunutta poikaa. Kaksivuotiaan pojan käsivarren valtimo oli revennyt, kun hän oli leikkiessään kaatunut lasinpalasen päälle lähellä kotiaan. Kaupunki oli yli 700 kilometriä Anchoragesta etelään eikä todellakaan koneen lentoreitillä. Tapahtumapaikalla olleet lääkärit olivat kuitenkin lähettäneet hätäisen avunpyynnön, joten kone ohjattiin hakemaan lapsi ja viemään hänet Seattleen, jotta häntä voitaisiin hoitaa sairaalassa.

Kun kone laskeutui lähelle syrjäistä kaupunkia, lääkärit ilmoittivat lentäjälle pojan vuotavan verta niin paljon, ettei hän kestäisi hengissä lentoa Seattleen. Tehtiin päätös lentää yli 300

kilometriä kauemmas reitiltä alaskalaiseen Juneauhon, lähimpään kaupunkiin, jossa oli sairaala.

Kun poika oli viety Juneauhon, kone suuntasi Seattleen, nyt tunteja myöhässä aikataulustaan. Yksikään matkustaja ei valittanut, vaikka useimmat heistä myöhästysivät tapaamisilta ja jatkolennoilta. Itse asiassa samalla kun minuutit ja tunnit kuluivat, he järjestivät keräyksen saaden kokoon huomattavan summan pojan ja hänen perheensä avuksi.

Kun kone oli laskeutumassa Seattleen, matkustajat puhkesivat suosionosoituksiin lentäjän kuulutettua saaneensa radioteitse ilmoituksen, että poika selviytyisi.⁷

Mieleeni tulevat nämä pyhien kirjoitusten sanat: ”Aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, – ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.”⁸

Veljet ja sisaret, jotkin parhaimmista tilaisuuksistamme osoittaa rakkauttamme ovat oman kotimme seinien sisäpuolella. Rakkauden pitäisi olla perhe-elämässämme kaikkein keskeisintä, eikä silti toisinaan näin ole. Siellä voi olla liian paljon kärsimättömyyttä, liian paljon riitelyä, liian monia tappeluita, liian monia kyyneliä. Presidentti Gordon B. Hinckley suri: ”Miksi me sanomme niin usein teräviä sanoja [niille], joita rakastamme [eniten]? Miksi [me] joskus [puhumme] tikarin tavoin viiltelevällä tavalla?”⁹ Vastaukset näihin kysymyksiin saattavat olla erilaisia meidän kunkin kohdalla, mutta tosiasia on, ettei syillä ole väliä. Jos me haluamme pitää käskyn rakastaa toisiamme, meidän on kohdeltava toisiamme ystävällisesti ja kunnioittaen.

Tietenkin tulee hetkiä, jolloin on pidettävä kuria. Muistakaamme kuitenkin Opissa ja liitoissa oleva neuvo – nimittäin se, että kun meidän pitää nuhdella toista, me osoitamme sen

jälkeen entistä suurempaa rakkautta.¹⁰

Toivoisin, että pyrkisimme aina olemaan huomaavaisia ja ymmärtäviä lähipiirissämme olevien ajatuksia ja tunteita ja olosuhteita kohtaan. Älkäämme nöyryyttäkö tai väheksykö. Olkaamme sen sijaan myötätuntoisia ja kannustavia. Meidän täytyy varoa, ettemme tuhoa toisen ihmisen itseluotamusta varomattomin sanoin tai teoin.

Anteeksiannon tulee kulkea käsi kädessä rakkauden kanssa. Perheessämme ja ystäviemme kesken voi olla loukattuja tunteita ja erimielisyyksiä. Sanon jälleen, että sillä, miten vähäinen riitakysymys oli, ei itse asiassa ole merkitystä. Sitä ei voi eikä pitäisikään

jättää jäytämään, kalvamaan ja lopulta tuhoamaan. Syyttely pitää haavat avoimina. Ainoastaan anteeksianto parantaa.

Eräänä päivänä ihastuttava nainen, joka on sittemmin kuollut, keskusteli kanssani ja kertoi yllättäen joistakin katumuksen aiheistaan. Hän mainitsi tapauksen, joka oli sattunut monia vuosia aiemmin ja koski naapurissa asunutta maanviljelijää. Tämä mies oli ollut aiemmin hyvä ystävä, mutta nainen ja hänen miehensä olivat olleet eri mieltä tämän kanssa monissa tilanteissa. Kerran maanviljelijä kysyi, voisiko hän oikaista naisen maiden halki päästäkseen omille tiluksilleen. Tässä

vaiheessa nainen pysähtyi kertoessaan tätä minulle ja sanoi ääni väristen:

”Veli Monson, minä en antanut hänelle lupaa kulkea maidemme poikki silloin enkä koskaan vaan vaadin häntä kiertämään jalkaisin pitkän matkan, jotta hän pääsi maillensa. Olin väärässä, ja kadun sitä. Hän on nyt kuollut, mutta voi kuinka toivonkaan, että voisin sanoa hänelle olevani pahoillani. Kuinka toivonkaan, että saisin uuden tilaisuuden olla ystävällinen.”

Kuunnellessani häntä mieleeni tuli John Greenleaf Whittierin surumielen havainto: ”Sanat murheellisimmat, jotka on koskaan soinut, ovat nämä: *’Niin olisi olla voinut.’*”¹¹ Veljet ja sisaret, kun me kohtelemme muita rakastavasti ja ystävällisen huomaavaisesti, me vältymme tällaisilta katumuksen aiheilta.

Rakkautta osoitetaan monin tunnistettavien keinoin: hymyllä, kättä heilauttamalla, ystävällisellä kommentilla, kohteliaisuudella. Toiset ilmaukset voivat olla hienovaraisempia, kuten kiinnostuksen osoittaminen toisen toimia kohtaan, jonkin periaatteen opettaminen ystävällisesti ja kärsivällisesti, käynti jonkun sellaisen luona, joka on sairas tai liikuntarajoitteinen. Nämä sanat ja teot ja monet muut voivat viestittää rakkautta.

Dale Carnegie, tunnettu amerikkalainen kirjailija ja luennoitsija, uskoi, että jokaisella ihmisellä on

Wien, Itävalta

Presidentti Boyd K. Packer

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

sisimmässään ”voima lisätä maailman onnen kokonaismäärää – – sanomalla muutaman vilpittömän kiitoksen sanan jollekulle, joka on yksinäinen tai lannistunut”. Hän sanoi: ”Sinä kenties unohdat huomenna ne ystävälliset sanat, jotka sanot tänään, mutta vastaanottaja saattaa vaalia niitä koko elämänsä ajan.”¹²

Alkakaamme nyt, juuri tänä päivänä, osoittaa rakkautta kaikille Jumalan lapsille, ovatpa he sitten oman perheemme jäseniä, ystäviämme, pelkkiä tuttuja tai aivan tuntemattomia. Kun joka aamu nousemme, päättäkäämme suhtautua rakkaudella ja ystävällisyydellä kaikkeen, mitä eteemme saattaa tulla.

Veljeni ja sisareni, Jumalan rakkaus meitä kohtaan ylittää käsityskykymme. Tämän rakkauden vuoksi Hän lähetti Poikansa, joka rakasti meitä niin paljon, että antoi henkensä meidän vuoksemme, jotta me saisimme iankaikkisen elämän. Kun opimme ymmärtämään tätä verratonta lahjaa, meidän sydämemme täyttyy rakkaudesta iankaikkista Isäämme, Vapahtajaamme ja koko ihmiskuntaa kohtaan. Vilpitön rukoukseni on, että niin kävisi. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 22:36–39.
2. Mark. 12:31.
3. 1. Joh. 4:21.
4. Luuk. 23:34.
5. Kirjoittaja tuntematon, lainattuna artikkelissa Richard L. Evans, ”The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, toukokuu 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 483.
7. Ks. ”Injured Boy Flown to Safety”, *Daily Sitka Sentinel*, Alaska, 22. lokakuuta 1981.
8. Moroni 7:47.
9. ”Olkoon rakkaus elämäne johtotähtenä”, *Valkeus*, heinäkuu 1989, s. 60.
10. Ks. OL 121:43.
11. ”Maud Muller”, julkaisussa *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878, s. 206, kursivointi lisätty.
12. Dale Carnegie, esim. julkaisussa Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 54.

Todistaja

Haluaisin kertoa teille niistä totuuksista, jotka on tärkeintä tietää.

Sodan tai epävarmuuden ajoilla on tapana terävöittää keskittymistämme asioihin, joilla on todella merkitystä.

Toinen maailmansota oli minulle suurta hengellisen sekasorron aikaa. Kun lähdin kotoani Brigham Citystä Utahista, minulla oli vain todistuksen kipinä ja tunsin tarvitsevani jotakin enemmän. Käytännöllisesti katsoen me kaikki sinä vuonna lukiosta valmistuneet olimme muutamassa viikossa matkalla sota-alueelle. Ollesamme sijoitettuina Ie Shiman saarelle vähän Okinawasta pohjoiseen Japanissa kamppailin epäilysten ja epävarmuuden kanssa. Minä halusin oman todistukseni evankeliumista. Minä halusin *tietää!*

Yhtenä unettomana yönä lähdin teltastani ja menin bunkkeriin. Se oli rakennettu riviin asetetuista hiekalla täytetyistä noin 200 litran polttoainetynnyreistä, joita oli nosteltu toisensa päälle niin että ne muodostivat aidatun alueen. Kattoa siinä ei ollut, ja niin minä ryömin sisään, katsoin tähtien täyttämää taivasta ja polvistuin rukoilemaan.

Se tapahtui miltei kesken lauseen. En osaisi kuvailla teille, mitä tapahtui, vaikka päättäisinkin tehdä niin. En

kykene ilmaisemaan sitä, mutta se on yhtä selkeä tänään kuin se oli sinä yönä yli 65 vuotta sitten. Tiesin, että se oli hyvin yksityinen, hyvin henkilökohtainen ilmoitus. Viimeinkin minä tiesin itse. Minä *tiesin* varmasti, sillä se oli annettu minulle. Jonkin ajan päästä ryömin pois bunkkerista ja kävelin tai leijailin takaisin sänkyyni. Koko loppuyö kului ilon ja ihmetyksen vallassa.

En todellakaan ajatellut olevani mitenkään erityinen, vaan ajattelin, että jos sellaista tapahtui minulle, se voisi tapahtua kenelle tahansa. Uskon yhä niin. Sitä seuranneina vuosina olen oppinut ymmärtämään, että sellainen kokemus on yhtä aikaa valo, jota seurata, ja kuorma, jota kantaa.

Haluaisin kertoa teille niistä totuuksista, jotka on tärkeintä tietää – asioista, joita olen oppinut ja kokenut lähes 90 elinvuoden aikana ja yli 50 vuoden kuluessa johtavana auktoriteettina. Suuri osa siitä, mitä olen tullut tietämään, koskee asioita, joita ei voi opettaa mutta jotka voi oppia.

Kuten useimmat suuriarvoiset asiat, tieto, jolla on iankaikkista arvoa, tulee vain henkilökohtaisen rukouksen ja pohtimisen avulla. Nämä sekä paasto ja pyhien kirjoitusten tutkiminen luovat otollisen ilmapiirin vaikutelmille,

ilmoituksille ja Pyhän Hengen kuis-
kauksille. Ne tuovat meille ohjausta
korkeudesta, kun saamme opetusta
opetuksen päälle.

Ilmoituksissa luvataan, että ”jokai-
nen älyn periaate, jonka me saavu-
tamme tässä elämässä, nousee meidän
kanssamme ylösnousemuksessa” ja
että tietoa ja älyä hankitaan ”ahke-
roimisella ja kuuliaisuudella” (ks. OL
130:18–19).

Yksi iankaikkinen totuus, jonka olen
tullut tietämään, on se, että Jumala elää.
Hän on meidän Isämme. Me olemme
Hänen lapsiaan. ”Me uskomme Juma-
laan, iankaikkiseen Isään, ja hänen

Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja
Pyhään Henkeen” (UK 1).

Kaikista muista nimityksistä, joita
Hän olisi voinut käyttää, Hän halusi,
että Häntä kutsutaan ”Isäksi”. Vapah-
taja antoi käskyn: ”Rukoilkaa siis te
tällä tavalla: Isä meidän, joka olet
taivaassa” (3. Nefi. 13:9; ks. myös Matt.
6:9). Se, että Hän käyttää nimitystä
”Isä”, on opetus meille kaikille, kun
opimme ymmärtämään, millä on eni-
ten merkitystä tässä elämässä.

Vanhemmuus on pyhä etuoikeus,
ja jos olemme uskollisia, se voi olla
iankaikkinen siunaus. Kaiken kirkon
toiminnan lopullinen päämäärä on,

että mies ja hänen vaimonsa ja heidän
lapsensa voivat olla onnellisia kotona.

Niitä, jotka eivät mene naimisiin tai
eivät voi saada lapsia, ei jätetä vaille
niitä iankaikkisia siunauksia, joita
he tavoittelevat mutta jotka eivät ole
toistaiseksi heidän ulottuvillaan. Me
emme aina tiedä, kuinka tai milloin
siunaukset tulevat, mutta iankaikki-
sen lisääntymisen lupausta ei kielletä
keneltäkään uskolliselta ihmiseltä, joka
tekee pyhiä liittoja ja pitää ne.

Teidän salaiset kaipauksenne ja
kyyneleiset pyyntönne koskettavat
sekä Isän että Pojan sydäntä. He
antavat teille henkilökohtaisen vakuu-
tuksen, että elämänne tulee olemaan
täyttä ja ettette menetä yhtään elintär-
keää siunausta.

Herran palvelijana ja toimien siinä
virassa, johon minut on asetettu, minä
annan tällaisessa tilanteessa oleville
lupauksen, että teille annetaan aika-
naan kaikki se, mikä on pelastuksenne
ja korotuksenne kannalta välttämä-
töntä. Syli, joka on nyt tyhjä, täytetään,
ja sydän, jota särkyneet unelmat ja
kaipaus nyt haavoittavat, parannetaan.

Toinen totuus, jonka olen tullut
tietämään, on se, että Pyhä Henki
on todellinen. Hän on jumaluuden
kolmas jäsen. Hänen tehtävänsä on
todistaa totuudesta ja vanhurskau-
desta. Hän ilmaisee itsensä monin
tavoin, kuten rauhan ja levollisuuden
tunteina. Hän voi myös tarvittaessa
tuoda lohtua, johdatusta ja ojennusta.
Me säilytämme Pyhän Hengen kump-
panuuden elämässämme elämällä
vanhurskaasti.

Pyhän Hengen lahja annetaan
evankeliumin toimituksella. Joku, jolla
on valtuus, laskee kädet uuden kirkon
jäsenen pään päälle ja sanoo tämän-
kaltaiset sanat: ”Ota vastaan Pyhä
Henki.”

Tämä toimitus itsessään ei muuta
meitä merkittävällä tavalla, mutta jos

México, Meksiko

me kuuntelemme ja noudatamme kehotuksia, me saamme Pyhän Hengen siunauksen. Jokainen taivaallisen Isämme poika ja tytär voi oppia tietämään, että tämä Moronin lupaus on totta: ”Pyhän Hengen voimalla te voitte tietää *totuuden* kaikesta” (Moroni 10:5, kursivointi lisätty).

Eräs taivaallinen totuus, jonka minä olen saanut elämäni, on todistukseni Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Tärkeintä ja perustavinta kaikessa, mitä teemme, kytkeytyneenä kaikkiin ilmoituksiin, on Herran nimi, joka on se valtuus, jolla me kirkossa toimimme. Jokainen pidetty rukous, jopa pienten lasten pitämät, päättyy Jeesuksen Kristuksen nimeen. Jokainen siunaus, jokainen toimitus, jokainen asettaminen, jokainen virallinen toimi tehdään Jeesuksen Kristuksen nimessä. Tämä on Hänen kirkkonsa, joka on nimetty Hänen mukaansa – Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi (ks. OL 115:4).

Mormonin kirjassa on suurenmoinen tapahtuma, jossa nefiläiset rukoilivat Isää Herran nimessä. Herra ilmestyi heille ja kysyi:

”Mitä te tahdotte minun antavan teille?

Ja he sanoivat hänelle: Herra, me tahdomme, että sinä sanoisit meille nimen, jolla me kutsumme tätä kirkkoa, sillä kansan keskuudessa on kiistoja tästä asiasta.

Ja Herra sanoi heille: Totisesti, totisesti minä sanon teille: Miksi ihmiset nurisevat ja kiistelevät tämän asian tähden?

Eivätkö he ole lukeneet kirjoituksia, jotka sanovat, että teidän täytyy ottaa päällenne Kristuksen nimi, joka on minun nimeni? Sillä tällä nimellä teitä kutsutaan viimeisenä päivänä;

ja jokainen, joka ottaa päällensä minun nimeni ja kestää loppuun asti, pelastuu –.

Sen tähden kaikki, mitä teette, tehkää minun nimessäni; sen tähden kutsukaa kirkkoa minun nimelläni, ja huutakaa avuksi Isää minun nimessäni, niin että hän siunaa kirkkoa minun tähteni.” (3. Nefi 27:2–7.)

Se on Hänen nimensä, Jeesus Kristus, sillä ”mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” (Ap. t. 4:12).

Tässä kirkossa me tiedämme, kuka Hän on: Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Hän on Isän Ainosyntyinen. Hän on se, joka surmattiin ja joka elää jälleen. Hän on Puolustajamme Isän luona. ”Muistakaa, että [meidän] on rakennettava [perustuksemme] meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika” (Hel. 5:12). Hän on se ankkuri, joka pitää meidät paikallamme ja suojelee meitä ja perheitämme elämän myrskyissä.

Joka sunnuntai ympäri maailman, missä eri kansallisuuksia tai kieliä edustavat seurakunnat kokoontuvat, sakramentti siunataan samoin sanoin. Me otamme päällemme Kristuksen nimen ja muistamme Hänet aina. Se on iskostettu mieleemme.

Profeetta Nefi julisti: ”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa” (2. Nefi 25:26).

Meidän jokaisen täytyy saada oma henkilökohtainen todistus Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Sitten lausumme tuon todistuksen perheellemme ja muille.

Muistakaamme kaikessa tässä, että vastustaja pyrkii henkilökohtaisesti häiritsemään Herran työtä. Meidän täytyy valita, ketä me seuraamme. Turvamme on niin yksinkertainen kuin että päätämme itse kukin seurata Vapahtajaa ja huolehdimme siitä, että pysymme uskollisesti Hänen rinnallaan.

Johannes kirjoittaa Uudessa testamentissa, että oli muutamia, jotka eivät pystyneet sitoutumaan Vapahtajaan ja Hänen opetuksiinsa, ja ”monet Jeesuksen opetuslapset vetäytyivät tämän jälkeen joukosta eivätkä enää kulke-neet hänen mukanaan.

Jeesus kysyi niiltä kahdeltatoista:
'Aiotteko tekin lähteä?'

Simon Pietari vastasi hänelle:
'Herra, kenen luo me menisimme?
Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Me uskomme ja tiedämme, että sinä
olet Jumalan Pyhä.''' (Joh. 6:66–69.)

Pietari oli oppinut sen, mitä jokai-
nen Vapahtajan seuraaja voi oppia.
Kun olemme uskollisesti omistau-
tuneita Jeesukselle Kristukselle, me
hyväksymme Hänet Lunastajaksemme
ja teemme kaiken voitavamme elääk-
semme Hänen opetustensa mukaan.

Kaikkien niiden vuosien jälkeen,
jotka olen elänyt ja opettanut ja pal-
vellut, niiden miljoonien kilometrien
jälkeen, jotka olen matkannut ympäri
maailmaa, ja kaiken sen jälkeen, mitä
olen kokenut, on yksi suuri totuus,
josta haluan kertoa. Se on todistukseni
Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Erään pyhän kokemuksen jälkeen
Joseph Smith ja Sidney Rigdon tallen-
sivat seuraavan:

”Ja nyt, niiden monien todistusten
jälkeen, jotka hänestä on annettu,
tämän todistuksen, kaikista uusimman,
me annamme hänestä, että hän elää!

Sillä me näimme hänet.” (OL
76:22–23.)

Heidän sanansa ovat minun sanani.

Minä uskon ja *minä* tiedän var-
masti, että Jeesus on Kristus, Jumalan
Poika, ja että Hän elää. Hän on Isän
Ainosyntyinen, ja ”juuri hän on luonut
nykyiset ja menneet maailmat ja –
niiden asukkaat ovat Jumalalle synty-
neitä poikia ja tyttäriä” (OL 76:24).

Lausun todistukseni, että Vapah-
taja elää. Minä *tunnen* Herran. Minä
olen Hänen todistajansa. Minä tiedän
Hänen suuren uhrinsa ja iankaikkisen
rakkautensa kaikkia taivaallisen Isän
lapsia kohtaan. Minä lausun erityisen
todistukseni kaikessa nöyryydessä
mutta ehdottoman varmana Jeesuksen
Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin William R. Walker
seitsemänkymmenen koorumista

Eläkää lujina uskossa

*Meitä jokaista siunataan suuresti, jos me tunnemme
kertomukset uskosta ja uhrauksesta, jotka saivat esi-isämme
liittymään Herran kirkkoon.*

Minä rakastan kirkon historiaa.
Uskoni vahvistuu, kuten ehkä
monien teistäkin, kun saan
tietoa niiden esi-isiemme merkittävästä
omistautumisesta, jotka ottivat evanke-
liumin vastaan ja elivät lujina uskossa.

Kuukausi sitten 12 000 suuren-
moista nuorta Arizonassa sijaitsevan
Gilbertin temppelin temppelipiiristä
juhlisti uuden temppelinsä valmistu-
mista innoittavalla esityksellä, joka
osoitti heidän sitoumustaan elää van-
hurskaasti. Heidän juhlansa aiheena
oli ”Eläkää lujina uskossa”.

Aivan kuten nuo uskolliset nuoret
Arizonasta, jokaisen myöhempien
aikojen pyhän tulisi sitoutua ”elämään
lujana uskossa”.

Kirkon laulussa sanotaan: ”Lujina
uskossa, jota vanhempamme vaalivat”
(”True to the Faith”, *Hymns*, 254; ks.
myös ”Voiko milloinkaan nuoremme”,
MAP-lauluja, 168).

Voisimme lisätä: ”Lujina uskossa,
jota isovanhempamme vaalivat.”

Mietin, tunsiko jokainen noista
innostuneista arizonalaisista nuorista
oman kirkon historiansa – tunsivatko
he kertomuksen siitä, kuinka *hei-
dän* perheestään tuli kirkon jäseniä.
Olisi hienoa, jos jokainen myöhem-
pien aikojen pyhä tuntisi esi-isiansä
kääntymyskertomukset.

Olittepa sitten pioneerien jälkeläisiä
tai ette, mormonipioneerien uskon ja
uhrauksen perintö on teidän perin-
töänne. Se on Myöhempien Aikojen
Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon
ylväs perintö.

Yksi kirkon historian hienoimpia
vaiheita on se, kun Wilford Woodruff,
Herran apostoli, oli opettamassa
Jeesuksen Kristuksen palautettua
evankeliumia ympäri Isoa-Britanniaa
vuonna 1840, vain kymmenen vuotta
kirkon perustamisen jälkeen.

Wilford Woodruff ja eräät muut
apostolit olivat keskittäneet työnsä
Englannissa Liverpoolin ja Prestonin
alueille ja saavuttaneet huomattavaa
menestystä. Vanhin Woodruff, josta tuli
myöhemmin kirkon presidentti, rukoili
jatkuvasti Jumalaa saadakseen Häneltä
ohjausta tässä erittäin tärkeässä työssä.
Rukoustensa kautta vanhin Woodruff
sai innoitusta lähteä toiseen paikkaan
opettamaan evankeliumia.

Presidentti Monson on opettanut
meille, että kun me saamme taivaan
innoitusta tehdä jotakin, me teemme
sen heti – me emme viivyttelä. Juuri
niin Wilford Woodruff teki. Saatuaan
Hengeltä selkeän ohjeen ”mennä ete-
lään” vanhin Woodruff lähti melkeinpä
välittömästi ja matkusti Herefordshi-
reksi kutsuttuun osaan Englantia

– Englannin lounaisosassa sijaitsevalle maanviljelysseudulle. Siellä hän tapasi vauraan maanviljelijän nimeltä John Benbow, jonka luokse hänet toivottiin tervetulleeksi ”iloisin sydämin ja kiitoksella” (Wilford Woodruff, julkaisussa *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals*, toim. Matthias F. Cowley, 1909, s. 117).

Yli 600 ihmisen joukko, joka kutsui itseään Yhdistyneiksi veljiksi, oli rukoilut ”valoa ja totuutta” (Wilford Woodruff, julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 92). Herra lähetti Wilford Woodruffin vastaukseksi heidän rukouksiinsa.

Vanhin Woodruffin opettaminen tuotti heti hedelmää, ja monet menivät kasteelle. Brigham Young ja Willard Richards menivät hänen luokseen Herefordshireen, ja nuo kolme apostolia kokivat huomattavaa menestystä.

Vain muutaman kuukauden kuluessa he järjestivät 33 seurakuntaa niille 541 jäsenelle, jotka olivat liittyneet kirkkoon. Heidän merkittävä työnsä jatkui, ja lopulta melkein jokainen Yhdistyneiden veljien jäsenistä kastettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Minun isoäitini isoäiti Hannah Maria Eagles Harris oli yksi ensimmäisistä, joka kuunteli Wilford

Woodruffia. Hän kertoi aviomiehelleen Robert Harris nuoremmalle, että hän oli kuullut Jumalan sanan ja että hän aikoi mennä kasteelle. Robert ei ollut hyvillään kuullessaan vaimonsa sanat. Hän sanoi tälle, että hän tulisi mukaan kuuntelemaan tuon mormonilähetysaarnajaan pitämää seuraavaa saarnausta ja että hän laittaisi saarnaajan järjestykseen.

Kun Robert istui salin etuosassa päättäväisenä siitä, ettei häneen voitaisi vaikuttaa, ja ehkä häiritäkseen vierailevaa saarnaajaa, hän tunsu heti Hengen kosketuksen aivan kuten hänen vaimonsakin oli tuntenut sen. Robert tiesi palautuksen sanoman olevan totta, ja hänet ja hänen vaimonsa kastettiin.

Heidän uskon ja omistautumisen kertomuksensa on samankaltainen kuin tuhannet muut: kun he kuulivat evankeliumin sanoman, he tiesivät, että se oli totta!

Kuten Herra sanoo: ”Minun lampani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua” (Joh. 10:27).

Kuultuaan Paimenen äänen he omistivat elämänsä täysin evankeliumin mukaiselle elämälle ja Herran profeetan ohjeiden seuraamiselle. He vastasivat kutsuun kokoontua Siioniin ja jättivät Englannissa olevan kotinsa, ylittivät Atlantin ja kokoontuivat pyhien kanssa Illinoisin Nauvooseen.

He ottivat evankeliumin vastaan koko sydämestään. Samalla kun he yrittivät asettua uuteen maahansa, he auttoivat Nauvoon temppelin rakentamisessa maksamalla työstään kymmenykset – käyttäen joka kymmenennen työpäivän temppelin rakentamiseen.

He olivat surun murtamia kuullessaan rakkaan profeettansa Joseph Smithin ja tämän veljen Hyrumin kuolemasta. Mutta he jatkoivat eteenpäin! He pysyivät lujina uskossa.

Kun pyhiä vainottiin ja kun heidät ajettiin pois Nauvoosta, Robert ja Maria tunsivat itsensä hyvin siunatuiksi, koska he saivat endaumenttinsa temppelissä vähän ennen kuin he ylittivät Mississippijoen ja suuntasivat länteen. Vaikka se, mitä heidän tulevaisuutensa piti sisällään, oli epävarmaa, he olivat varmoja uskostaan ja todistuksestaan.

He rämpivät mudassa kuuden lapsen kanssa kulkiessaan Iowan poikki matkallaan länteen. He pystyttivät suojakseen yksilappeisen vajan Missourin rannalle paikkaan, joka tultiin tuntemaan Winter Quartersina.

Nämä pelottomat pioneerit odottivat apostolista ohjetta siitä, miten ja milloin heidän tulisi suunnata kulkunsa pidemmälle länteen. Kaikkien suunnitelmat muuttuivat, kun Brigham Young, kahdentoista koorumin presidentti, kutsui miehiä ilmoittautumaan vapaaehtoisiksi palvelemaan Yhdysvaltain armeijassa, kokoonpanossa, joka tultiin tuntemaan mormonipataljoonana.

Robert Harris nuorempi oli yksi yli 500 mormonipioneerimiehestä, joka vastasi Brigham Youngin kutsuun. Hän värväytyi, vaikka se tarkoittikin sitä, että hän jättäisi yksin raskaana olevan vaimonsa ja kuusi pientä lastaan.

Miksi ihmeessä hän ja muut miehet tekivät niin?

Isoäitini isoisän omat sanat antavat siihen vastauksen. Kirjeessä, jonka hän kirjoitti vaimolleen pataljoonan ollessa matkalla Santa Fehen, hän sanoi: ”Uskoni on yhtä vahva kuin ennenkin, [ja kun ajattelen niitä asioita, joita Brigham Young on puhunut meille,] uskon sen yhtä lailla kuin jos suuri Jumala olisi sanonut sen minulle.”

Lyhyesti sanottuna hän tiesi, että hän kuunteli Jumalan profeettaa, ja niin tiesivät muutkin miehet. Siksi he tekivät sen! He tiesivät, että heitä johti Jumalan profeetta.

Tuossa samassa kirjeessä Robert osoitti rakkauttaan vaimoaan ja lapsiaan kohtaan ja kertoi rukoilevansa jatkuvasti, että vaimoa ja lapsia siunattaisiin.

Jäljempänä kirjeessä hän sanoi voimallisesti seuraavaa: ”Meidän ei pidä unohtaa niitä asioita, jotka sinä ja minä kuulumme ja [koimme] Herran temppelissä.”

Kun tämän yhdistää hänen aiempaan todistukseensa siitä, että ”Jumalan profeetta johtaa meitä”, näistä kahdesta pyhästä muistutuksesta on tullut minulle kuin pyhä kirjoitus.

Puolentoista vuoden kuluttua siitä, kun Robert Harris lähti pataljoonan mukana, hän tapasi jälleen rakkaan Mariansa. He pysyivät tosina ja uskollisina palautetulle evankeliumille koko elämänsä ajan. He saivat 15 lasta, joista 13 varttui aikuisiksi. Isoäitini Fannye Walker Kanadasta Albertan Raymondista oli yksi heidän 136 lastenlapsestaan.

Isoäiti Walker oli ylpeä siitä, että hänen isoisänsä oli palvellut mormonipataljoonassa, ja hän halusi kaikkien lastenlastensa tietävän sen. Nyt kun

minä olen isoisä, ymmärrän, miksi se oli hänelle niin tärkeää. Hän halusi kääntää lasten sydämet isien puoleen. Hän halusi lastenlastensa tietävän heidän vanhurskaasta perinnöstään – koska hän tiesi, että se siunaisi heidän elämäänsä.

Mitä enemmän me tunnemme yhteenkuuluvuutta vanhurskaksiin esi-isiiimme, sitä todennäköisemmin me teemme viisaita ja vanhurskaita valintoja.

Ja niin se on. Meitä jokaista siunataan suuresti, jos me tunnemme kertomukset uskosta ja uhrauksesta, jotka saivat esi-isämme liittymään Herran kirkkoon.

Siitä lähtien kun Robert ja Maria ensimmäisen kerran kuulivat Wilford Woodruffin opettavan ja todistavan evankeliumin palautuksesta, he tiesivät evankeliumin olevan totta.

He tiesivät myös, että kohtasivatpa he mitä tahansa koetuksia tai vastoinkäymisiä, heitä siunattaisiin, kun he pysyisivät lujina uskossa. Tuntuu melkein siltä kuin he olisivat kuulleet sanat, jotka nykyinen profeettamme lausui: ”Mikään uhraus [ei] ole liian

suuri – – [temppelein] siunausten saamiseksi” (Thomas S. Monson, ”Pyhä temppeleli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92).

Yhdistyneen kuningaskunnan kahden punnan kolikon sivureunaan on kaiverrettu sanat ”Seisomme jättiläisten harteilla”. Kun ajattelen suurenmoisia pioneeriesi-isiämme, minusta tuntuu, että me *kaikki* seisomme jättiläisten harteilla.

Vaikka kertamani muistutus oli Robert Harrisin kirjeestä, uskon, että lukemattomat esi-isät lähettäisivät saman viestin lapsilleen ja lastenlapsilleen: Ensiksi, me emme saa unohtaa temppeleissä saamiamme kokemuksia emmekä saa unohtaa niitä lupauksia ja siunauksia, joita me jokainen saamme temppelein ansiosta. Toiseksi, me emme saa unohtaa, että meitä johtaa Jumalan profeetta.

Todistan, että meitä *johtaa* Jumalan profeetta. Herra palautti kirkkonsa myöhemmin aikoina profeetta Joseph Smithin kautta, emmekä saa unohtaa, että meitä on johtanut Jumalan profeettojen keskeytymätön ketju Josephista Brighamiiin ja kautta jokaisen seuraavan kirkon presidentin tämänhetkiseen profeettaamme Thomas S. Monsoniin asti. Minä tunnen hänet, minä kunnioitan häntä ja minä rakastan häntä. Todistan, että hän on Herran profeetta maan päällä tänä päivänä.

Sydämeni toive on, että yhdessä lasteni ja lastenlasteni kanssa me kunnioitamme vanhurskaiden esisiemmemme perintöä – noiden uskolisten mormonipioneerien, jotka olivat halukkaita laskemaan kaiken alttarille uhriksi ja turvaksi Jumalansa ja uskonsa puolesta. Rukoilen, että meistä jokainen elää lujana siinä uskossa, jota vanhempamme ovat vaalineet. Jeesusuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin L. Tom Perry

kahdentoista apostolin koorumista

Osoitamme uskollisuutemme kuuliaisuudella

Kuuliaisuus on – – merkki uskostamme kaikkein korkeimman auktoriteetin, Jumalan, viisauteen ja voimaan.

Perheillat, joita sisar Perry ja minä olemme pitäneet maanantai-iltaisina, ovat yhtäkkiä kasvaneet suuremmiksi. Minun veljeni, hänen tyttärensä, Barbaran veli sekä sisarentyttäreni aviomiehensä kanssa ovat muuttaneet taloyhtiöömme. Se on ainoa kerta poikavuosiensa jälkeen, kun minulla on ollut onni asua lähellä sukulaisiani. Tuolloin meidän perheemme asui samassa korttelissa, jossa oli monia sukulaisia äitini puolelta. Isoisä Sonne asui pohjoisenpuoleisessa naapuritalossa ja Emma-täti etelänpuoleisessa. Korttelin eteläisellä puolella asui Josephine-täti, kun taas Alma-enon koti oli korttelin itäpuolella.

Poikavuosiinani olimme päivittäin tekemisissä sukulaistemme kanssa hetkinä, jolloin teimme työtä, pelasimme ja juttelimme keskenämme. Emme voineet tehdä kovin paljon koiruuksia äitiemme kuulematta niistä hyvin nopeasti jälkikäteen. Nykyään maailmamme on erilainen – useimpien sukulaiset asuvat kaukana toisistaan. Vaikka he asuisivatkin melko lähellä, he eivät useinkaan asu aivan

naapurissa. Olen kuitenkin sitä mieltä, että lapsuuteni ja nykytilanteeni muistuttavat taivasta, kun rakkaat sukulaiset asuvat niin lähellä toisiaan. Se muistuttaa minua jatkuvasti perheyksikön iankaikkisesta luonteesta.

Minulla oli varttuessani erityinen suhde isoisääni. Minä olin esikoispoika perheessä. Talvella loin lumet jalkakäytäviltä ja kesällä huolehdin nurmikoista kotipihallani, isoisäni pihalla ja kahden tätini pihoilla. Isoisä istui tavallisesti talonsa etukuistilla, kun leikkasin hänen nurmikkoaan. Kun olin saanut työn tehtyä, minulla oli tapana istua rappusilla juttelemassa hänen kanssaan. Vaalin noita tuokioita kallisarvoisina muistoina.

Eräänä päivänä kysyin isoisältäni, kuinka voisin tietää, teenkö aina oikein, kun elämässä on niin monia valinnanmahdollisuuksia. Tavalliseen tapansa isoisä vastasi kertomalla minulle esimerkin elämästä maatilalla.

Hän opetti minulle, kuinka hevosvaljakko totutetaan työskentelemään yhdessä. Hän selitti, että valjakon täytyy aina tietää, kuka määrää. Yksi tärkeistä

keinoista hallita ja ohjata hevosta on valjaiden ja suitsien käyttäminen. Jos yksi valjakon hevosista luulee, ettei sen tarvitse totella ajuria, valjakko ei tule koskaan vetämään ja toimimaan yhdessä niin hyvin kuin se voisi.

Tutkitaanpa nyt opetusta, jonka isoisäni antoi minulle tämän esimerkin avulla. Kuka on hevosvaljakon ajuri? Isoisäni mielestä se on Herra. Hän on se, jolla on tavoite ja suunnitelma. Hän myös kouluttaa ja kokoaa hevosvaljakon, yksi hevonen kerrallaan. Ajuri tietää parhaiten, ja ainoa tapa, jolla hevonen voi tietää tekevänsä aina oikein, on olla kuuliainen ja noudattaa ajurin ohjeita.

Mitä isoisäni vertasi valjaisiin ja suitsiin? Uskoin silloin kuten nytkin, että isoisäni opetti minua noudattamaan Pyhän Hengen kehotuksia. Hän näki mielessään valjaat ja suitset, jotka olivat hengellisiä. Kuuliainen, hyvin koulutettuun valjakkoon kuuluva hevonen ei tarvitse juuri muuta kuin ajurin antaman kevyen nykäisyn tehdäkseen täsmälleen sen, mitä ajuri haluaa sen tekevän. Tuo kevyt nykäisy vastaa sitä hiljaista, vieroääntä, jolla Herra puhuu meille. Kunnioituksesta

tahdonvapauttamme kohtaan se ei ole koskaan kova, voimakas kiskaisu.

Miehet ja naiset, jotka eivät piittaa Hengen lempeistä kehotuksista, joutuvat usein tuhlaajapojan tavoin oppimaan tottelemattomuuden ja riehakkaan elämän luonnollisista seurauksista. Vasta noiden luonnollisten seurausten nöyryyttämänä tuhlaajapoika ”meni itseensä” ja kuuli Hengen kuiskaukset, jotka kehottivat häntä palaamaan isänsä luo (ks. Luuk. 15:11–32).

Niinpä isoisäni opetti minulle, että minun tuli aina olla valmis kuulemaan Hengen lempeää kehotusta. Hän opetti minulle, että tulisin aina saamaan sellaisen kehotuksen, jos ikinä poikkeaisin kurssista. Enkä koskaan syyllistyisi vakavampiin rikkomuksiin, jos antaisin Hengen ohjata minua päätöksissäni.

Kuten kohdassa Jaak. 3:3 sanotaan: ”Jos panemme suitset hevosen suuhun, me saamme sen tottelemaan itseämme ja voimme ohjata koko hevosta.”

Meidän täytyy olla herkkiä tunteaksemme hengelliset suitsemme. Heti kun Mestari vähänkin nykäisee, meidän tulee olla halukkaita muuttamaan

suuntaamme täysin. Menestyäksemme elämässä meidän on opetettava henkeämme ja kehoamme työskentelemään yhdessä kuuliaisina Jumalan käskyille. Jos kuuntelemme Pyhän Hengen lempeitä kehotuksia, se voi yhdistää henkemme ja kehomme olemaan yhtä tarkoituksessa, joka johdattaa meidät takaisin iankaikkiseen kotiimme asumaan iankaikkiseen taivaallisen Isämme kanssa.

Kolmannessa uskonkappaleessamme meille opetetaan kuuliaisuuden tärkeyttä: ”Me uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia.”

Sellainen kuuliaisuus, jota isoisäni kuvaili valjakoesimerkissään, edellyttää myös erityistä luottamusta – nimitäin ehdotonta uskoa valjakon ajuriin. Isoisäni minulle antama opetus viittasi siis myös evankeliumin ensimmäiseen periaatteeseen – uskoon Jeesukseen Kristukseen.

Apostoli Paavali opetti: ”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1). Sitten Paavali esitti esimerkkejä Abelista, Henokista, Nooasta ja

Abrahamista opettaakseen uskoa. Hän keskittyi kertomukseen Abrahamista, sillä Abraham on uskollisten isä:

”Usko sai Abrahamin tottelemaan Jumalan kutsua ja lähtemään kohti seutuja, jotka Jumala oli luvannut hänelle perintömaaksi. Hän lähti matkaan, vaikka ei tiennyt, minne oli menossa.

Koska hän uskoi, hän asettui muukalaisena luvattuun maahan. – –

Koska Abraham ja Saara uskoiivat, he kykenivät saamaan jälkeläisen, vaikka Saara oli hedelmätön ja heidän aikansa jo oli ohi. Abraham piti lupauksen antajaa luotettavana.” (Hepr. 11:8–9, 11.)

Tiedämme, että Abrahamille ja Saaralle oli luvattu, että poikansa Iisakin kautta he saisivat jälkeläisiä ”yhtä suuren määrän kuin on taivaalla tähtiä, yhtä luvuttoman joukon kuin on meren rannalla hiekkajyväsiä” (ks. jae 12; ks. myös 1. Moos. 17:15–16). Sen

jälkeen Abrahamin uskoa koeteltiin tavalla, jota useimmat meistä pitäisivät käsittämättömänä.

Olen pohtinut kertomusta Abrahamista ja Iisakista monia kertoja, enkä vieläkään usko täysin ymmärtäväni Abrahamin uskollisuutta ja kuuliaisuutta. Voin ehkä kuvitella, kuinka hän varhain eräänä aamuna pakkasi uskollisesti tavaroitaan ennen matkaanlähtöä. Mutta kuinka hän kykeni astelemaan poikansa Iisakin vierellä yli kolmen päivän ajan matkalla Morian vuoren juurelle? Kuinka he saivat kannettua polttopuut vuorelle? Kuinka hän rakensi alttarin? Kuinka hän sitoi Iisakin ja laski tämän alttarille? Kuinka hän selitti pojalle, että tämä olisi se uhri? Ja kuinka hänellä oli voimaa kohottaa veitsi surmataksseen poikansa? Abrahamin usko antoi hänelle voimaa noudattaa Jumalan ohjeita täsmällisesti siihen ihmeelliseen hetkeen asti, jolloin enkeli huusi

taivaasta ja ilmoitti hänelle, että hän oli läpäissyt tuskallisen koetuksensa. Sen jälkeen Herran enkeli toisti Abrahamin liiton lupauksen.

Ymmärrän, että haasteet, jotka liittyvät kuuliaisuuteen ja siihen, että uskoo Jeesukseen Kristukseen, ovat joillekuille vaikeampia kuin toisille. Minulle on kertynyt sen verran kokemusta, että tiedän, että hevoset voivat olla luonteeltaan hyvin erilaisia ja siksi joitakin hevosia on joko helpompi tai vaikeampi kouluttaa ja että ihmisten väliset eroavuudet ovat vielä paljon suurempia. Jokainen meistä on Jumalan poika tai tytär, ja meillä on ainutlaatuinen kuolevaisuutta edeltävä ja kuolevaisuuden aikainen kertomuksemme. Siitä johtuen yhden koon ratkaisuja on hyvin harvoja. Niinpä ymmärrän täysin, että elämän luonteeseen kuuluu oppiminen yrityksen ja erehdyksen kautta ja, mikä tärkeintä, jatkuva tarve parannukseen, joka on evankeliumin toinen periaate.

On kyllä totta, että isoisäni elinikäni elettiin yksinkertaisempaa aikaa, etenkin mitä tulee valintoihin oikean ja väärän välillä. Vaikka jotkut hyvin älykkäät ja oivaltavat ihmiset saattavat uskoa, että meidän monimutkaisempi aikamme vaatisi entistä monimutkaisempia ratkaisuja, en usko lainkaan heidän olevan oikeassa. Olen ennemminkin sitä mieltä, että nykyajan monimutkaisuus vaatii yksinkertaisempaa otetta, sellaista kuin vastaus, jonka isoisäni antoi vilpittömään kysymykseeni siitä, kuinka tunnistaisin eron oikean ja väärän välillä. Tiedän, että se, mitä tarjoan tänä päivänä, on yksinkertainen kaava, mutta voin todistaa siitä, kuinka hyvin se toimii omalla kohdallani. Suosittelen sitä teille ja jopa haastan teidät koettelemaan sanojani. Jos teette sen, lupaan, että ne johdattavat teidät selkeisiin valintoihin, kun teitä pommitetaan vaihtoehdoilla, ja ne

johdattavat yksinkertaisiin vastauksiin kysymyksissä, jotka saavat oppineet ja itseään viisaana pitävät ymmälle.

Ajattelemme liian usein, että kuuliaisuus on passiivista korkeamman auktoriteetin käskyjen tai määräysten noudattamista ilman omaa ajattelua. Itse asiassa kuuliaisuus on parhaimmillaan merkki uskostamme kaikkein korkeimman auktoriteetin, Jumalan, viisauteen ja voimaan. Kun Abraham osoitti vankkumatonta uskollisuuttaan ja kuuliaisuuttaan Jumalalle silloinkin kun häntä käskettiin uhraamaan poikansa, Jumala pelasti hänet. Samalla tavoin kun me osoitamme uskollisuutemme olemalla kuuliaisia, Jumala pelastaa meidät lopulta.

Ne, jotka luottavat pelkästään itseensä ja noudattavat vain omia mielihalujaan ja viettimyksiään, ovat todella rajoitettuja verrattuina niihin, jotka seuraavat Jumalaa ja saavat osansa Hänen oivalluksistaan, voimastaan ja lahjoistaan. On sanottu, että omaan napaansa tuijottava ihminen ei näe kovin kauas. Tinkimätön, ennakoiva kuuliaisuus on kaikkea muuta kuin heikkoa tai passiivista. Se on keino, jonka avulla julistamme uskovamme Jumalaan ja tulemme kelvollisiksi saamaan taivaan voimat. Kuuliaisuus on valinta. Se on valinta oman rajallisen tietämyksemme ja voimamme sekä Jumalan rajattoman viisauden ja kaikkivoipaisuuden välillä. Isoisäni minulle antaman opetuksen mukaan voimme valita sen, että ikään kuin tunnemme suussamme hengelliset suitset ja noudatamme ajurin ohjeita.

Tulkaamme Abrahamin liiton ja hänen jälkeläistensä perillisiksi uskollisuutemme ansiosta ja ottamalla vastaan palautetun evankeliumin toimitukset. Lupaan teille, että iankaikkisen elämän siunaukset odottavat jokaista, joka on uskollinen ja kuuliasinen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Lawrence E. Corbridge
seitsemänkymmenen koorumista

Profeetta Joseph Smith

Ilmoitukset, joita vuodatettiin Joseph Smithille, vahvistavat, että hän oli Jumalan profeetta.

Ensimmäinen näky

Nuori poika lukee Raamatua, ja hänen silmänsä pysähtyvät yhteen erityiseen kirjoitusten kohtaan. Tämä on hetki, joka on muuttava maailman.

Hän haluaa kovasti tietää, mikä kirkko voi johtaa hänet totuuteen ja pelastukseen. Hän on kokeillut lähes tulkoon kaikkea muuta, ja nyt hän kääntyy Raamatun puoleen ja lukee nämä sanat: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.”¹

Hän mietiskelee niitä yhä uudelleen. Pimeyden läpi työntyy ensimmäinen valon pilkahdus. Onko tämä se vastaus – keino päästä pois hämmennyksen ja pimeyden keskeltä? Voiko

se olla näin yksinkertaista? Kysyä Jumalalta, niin Hän vastaisi? Lopulta hän päättää, että hänen on pyydetävä Jumalalta tai jäätävä ikuisesti pimeyteen ja ymmälle.

Ja vaikka hän onkin hyvin halukas, hän ei ryntää hiljaiseen nurkkaan ja latele kiireistä rukousta. Hän on vasta 14-vuotias, mutta vaikka hänellä onkin kiire tietää, hän ei ole hätäinen. Tämä ei saa olla vain mikä tahansa rukous. Hän päättää, mihin hän menee ja milloin hän yrittää pyytää. Hän valmistautuu puhumaan Jumalalle.

Ja sitten tuo päivä koittaa. On kauliin, kirkkaan päivän aamu aikaisin keväällä 1820.² Hän kävelee yksin läheisen metsän hiljaisuuteen, häntä ympäröivien puiden katveeseen. Hän tulee paikalle, johon hän on aikaisemmin suunnitellut menevänsä. Hän polvistuu ja kertoo sydämensä toiveet.

Hän kuvailee, mitä seuraavaksi tapahtui:

”Minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkkaamman, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

– – Valon levätessä päälläni näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista:

[Joseph,] *tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*³

Jo 24 vuotta myöhemmin Joseph Smith ja hänen veljensä Hyrum kuolivat sen vuoksi, mikä sai alkunsa täällä.

Vastustus

Joseph sanoi, että kun hän oli 17-vuotias, enkeli kertoi hänelle, että hänen nimeään ”tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkien kansakuntien – keskuudessa, – kaikkien ihmisten keskuudessa”⁴. Tämän hämmästyttävän profetian täyttyminen jatkuu tänä päivänä, kun Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on levinnyt kaikkialle maailmaan.

Vastustus, arvostelu ja vihamielisyydet ovat totuuden kumppaneita. Milloin tahansa ihmisen tarkoitusta ja kohtaloa koskevaa totuutta ilmoitetaan, sitä on aina vastustamassa jokin voima. Alkaen Aadamista ja Eevasta Eedenin puutarhassa aina Kristuksen palvelutyöhön sekä meidän päiviimme asti elämän suunnitelmaa on aina yritetty ja yritetään vastakin pettää, suistaa

raiteilta, vastustaa ja tehdä tyhjäksi.

Etsikää suurin pölypilvi, mikä leijuu sen suurimman loan yläpuolella, mitä potkitaan Häntä vastaan – Häntä, jota on eniten vastustettu, uhmattu ja lyöty, joka on torjuttu, hylätty ja ristiinnaulittu, joka laskeutui kaiken alapuolelle – ja samalla löydätte totuuden, Jumalan Pojan, koko ihmiskunnan Vapahtajan. Mikseivät he jättäneet Häntä rauhaan?

Miksi? Koska Hän on totuus, ja totuutta vastustetaan aina.

Pankaa sitten merkille hänet, joka toi esiin toisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta sekä muita pyhiä kirjoituksia, pankaa merkille hänet, joka toimi välineenä, jonka avulla evankeliumin täyteys ja Jeesuksen Kristuksen kirkko palautettiin maan päälle, pankaa merkille hänet ja olkaa valmiita näkemään, miten lokaa heitetään. Miksei häntä jätetty rauhaan?

Miksi? Koska hän opetti totuutta, ja totuutta vastustetaan aina.

Ilmoitusten tulva

Ilmoitukset, joita vuodatettiin Joseph Smithille, vahvistavat, että hän

oli Jumalan profeetta. Katsotaanpa ihan vain joitakin niistä – katsotaanpa sitä valoa ja totuutta, jota on ilmoitettu hänen kauttaan ja joka loistaa selvästi erottuvana hänen aikansa ja meidän aikamme yleisistä uskonkäsityksistä:

- Jumala on persoonallinen, korotettu olento, iankaikkinen Isä. Hän on meidän Isämme.
- Isä Jumala, Jeesus Kristus ja Pyhä Henki ovat erillisiä olentoja.⁵
- Sinä olet enemmän kuin ihminen. Olet Jumalan, iankaikkisen Isän, lapsi, ja voit tulla Hänen kaltaiseksi⁶, jos uskot Hänen poikaansa, teet parannuksen, vastaanotat toimitukset, saat Pyhän Hengen ja kestät loppuun asti.⁷
- Jeesuksen Kristuksen kirkko on olennaisilta osin sama kirkko, jonka Hän perusti kuolevaisuudessa suorittamansa palvelutyön aikana ja jossa on profeettoja ja apostoleja, Melkisedekin pappeus ja leeviläinen pappeus, vanhimpia, ylipapereja, diakoneja, opettajia, piispoja ja seitsenkymmeniä – kaikki kuten Raamatussa kuvaillaan.

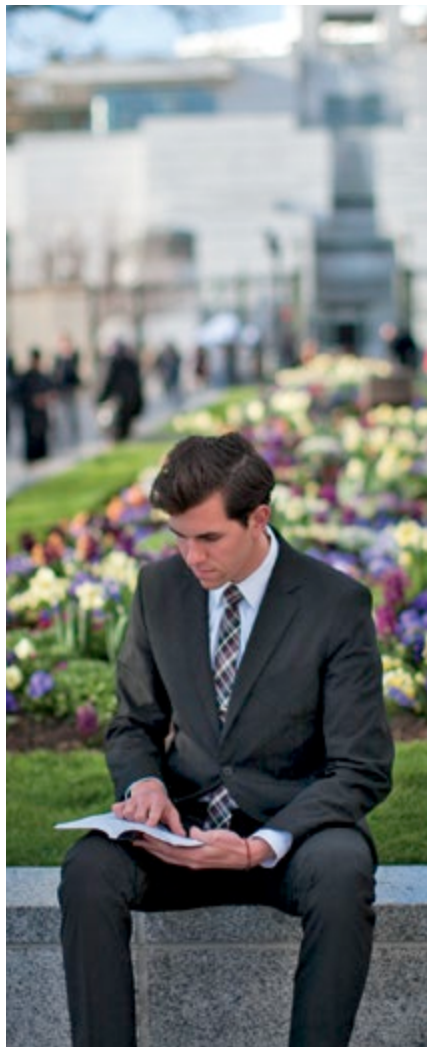
- Pappouden valtuus pidätettiin maan päältä Vapahtajan ja Hänen apostoliensa kuoleman jälkeen ja palautettiin jälleen meidän aikanamme.
- Ilmoitus ei ole lakannut, ja taivaat eivät ole suljetut. Jumala puhuu profeetoille tänä päivänä, ja Hän puhuu myös sinulle ja minulle.⁸
- Tämän elämän jälkeen on muuta kuin vain taivas ja helvetti. On kirkkauden asteita, ja sillä, mitä me teemme tässä elämässä, on hyvin paljon merkitystä.⁹
- Sen sijaan että meillä olisi vain passiivinen usko Kristukseen, meidän tulee katsoa Häneen jokaisessa ajatuksessa¹⁰, tehdä kaikki, minkä teemme, Pojan nimessä¹¹, ja muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä, jotta Hänen Henkensä olisi aina meidän kanssamme¹².
- Ne miljardit, jotka elävät ja kuolevat ilman evankeliumia ja pelastukselle välttämättömiä toimituksia, eivät ole hukassa. Kristuksen sovituksen ansiosta koko ihmiskunta voi pelastua noudattamalla ”evankeliumin lakeja ja toimituksia”¹³, joita suoritetaan sekä eläville että kuolleille¹⁴.
- Kaikki ei alkanut syntymästä. Olet elänyt aikaisemmin Jumalan edessä Hänen poikanaan tai tyttärenään ja valmistautunut tähän elämään kuolevaisuudessa¹⁵.
- Avioliitto ja perhe eivät ole ihmisten sovinnaitapoja vain siihen asti kunnes kuolema meidät erottaa. Ne on tarkoitus tehdä iankaikkiseksi Jumalan kanssa solmimiemme liittojen kautta. Perhe on taivaan malli.¹⁶

Ja tämä on vain osa sitä ilmoituksen tulvaa, joka vuodatettiin Joseph Smithille. Mistä tämä kaikki on tullut – nämä ilmoitukset, jotka antavat valoa pimeyteen, selkeyttä epäilyn keskelle

ja jotka ovat innoittaneet, siunanneet ja ylentäneet miljoonia ihmisiä? Kumpi on todennäköisempää – että hän keksi kaiken omasta päästään vai että hän sai apua taivaasta? Kuulostavatko pyhät kirjoitukset, joita hän toi julki, ihmisen sanoilta vai Jumalan sanoilta?

Johtopäätös

Kiista ei koske sitä, mitä Joseph Smith sai aikaan, vaan sitä, kuinka ja miksi hän teki sen, mitä hän teki. Eikä vaihtoehtoja ole monia. Hän oli joko teeskentelijä tai profeetta. Joko hän teki kaiken yksin tai hän sai apua taivaasta. Katsokaa todisteita, mutta katsokaa kaikkia todisteita – koko hänen elämänsä mosaiikkia, ei vain yhtä yksittäistä palaa. Mikä tärkeintä,

tehkää kuten nuori Joseph ja kysykää Jumalalta, niin saatte pyytämänne, ”sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta”¹⁷. Tämä on paitsi tapa, jonka avulla voi tietää totuuden Mormonin kirjasta ja Joseph Smithistä, myös malli, jonka mukaisesti voi tietää totuuden kaikesta.¹⁸

Joseph Smith oli Jumalan profeetta, kuten Thomas S. Monson on nykyään. Joseph Smithin kautta ”Jumalan valtakunnan avaimet on [jälleen] annettu ihmiselle maan päällä, ja – – evankeliumi vierii – – niin kuin vuoresta käden koskematta irronnut kivi – –, kunnes se on täyttänyt koko maan”¹⁹.

Jumala on meidän iankaikkinen Isämme, ja Jeesus on Kristus. Me palvelemme Heitä. Mikään ei vedä vertoja Heidän luomistöilleen, pelastussuunnitelmalle ja Jumalan Karitsan sovitushirille. Tällä taloudenhoitokaudella me täytämme Isän suunnitelman ja pääsemme osallisiksi sovituksen hedelmistä vain olemalla kuuliaisia profeetta Joseph Smithin kautta palautetun evankeliumin laeille ja toimituksille. Todistan Heistä – Jumalasta, iankaikkisesta Isästä, ja Jeesuksesta Kristuksesta, maailman Vapahtajasta. Ja teen niin Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jaak. 1:5.
2. Ks. JS–H 14.
3. JS–H 16–17.
4. JS–H 33.
5. Ks. OL 130:22.
6. Ks. OL 50:24.
7. Ks. 2. Nefi 31; 3. Nefi 27.
8. Ks. Moroni 10:3–5.
9. Ks. OL 76.
10. Ks. OL 6:36.
11. Ks. Moos. 5:8.
12. Ks. OL 20:77.
13. UK 3.
14. Ks. OL 76; 128; 138.
15. Ks. OL 49:17; 138; Moos. 3:5; 6:36.
16. Ks. OL 131:1–2; 132:5–33.
17. Jaak. 1:5.
18. Ks. Moroni 10:3–5.
19. OL 65:2.

Vanhin Michael John U. Teh
seitsemänkymmenen koorumista

Missä on aarteesi

Ellemme pidä varaamme, me alamme tavoitella enemmän sitä, mikä on ajallista, kuin sitä, mikä on hengellistä.

Pian lokakuun 2007 yleiskonferenssin jälkeen yksi johtavista veljistäni sanoi minulle, että kestäisi seitsemisen vuotta ennen kuin saisin tämän mieltä raastavan kokemuksen uudelleen. Olin huojentunut ja sanoin hänelle, että pitäisin niitä seitsemää vuotta omana ”yltäkylläisyyden aikanaani”. No, tässä sitä ollaan – seitsemän vuoden yltäkylläisyyden aika omalla kohdallani on päättynyt.

Viime tammikuussa vaimoni Grace ja minä saimme tehtävän mennä käymään Filippiineillä jäsenten luona, jotka olivat kärsineet voimakkaasta maanjäristyksestä ja valtavasta hirmumyrskystä. Riemuitsimme, koska tuo tehtävä oli vastaus rukouksiimme ja todistus rakastavan taivaallisen Isän armosta ja hyvyydestä. Se merkitsi sitä, että pääsisimme vihdoinkin henkilökohtaisesti ilmaisemaan näille jäsenille rakkauttamme ja huoltamme.

Useimmat tapaamistamme jäsenistä asuivat yhä väliaikaisissa suojissa kuten teltoissa, yhteiskunnan järjestämässä tiloissa ja kirkon kokousrakennuksissa. Kodeista, joissa kävimme, puuttui katto joko osittain tai kokonaan. Ihmisillä ei ollut alun pitäenkään paljon, ja sekin vähä oli pyyhkäisty pois. Kaikkialla oli liejua ja jätettä. He olivat kuitenkin täynnä kiitollisuutta siitä vähäisestä avusta, jota he saivat, ja he olivat

hyvällä mielellä huolimatta hyvin vaikeista oloistaan. Kun kysyimme heiltä, kuinka he pärjäsivät, jokainen vastasi päättäväisesti: ”Olemme kunnossa.” Ilmiselvästi heidän uskonsa Jeesukseen Kristukseen antoi heille toivon siitä, että lopulta kaikki järjestyisi. Kodissa ja teltassa toisensa jälkeen sisar Teh ja minä saimme opetusta näiltä uskollisilta pyhiltä.

Onnettomuuksien tai murhenäytelmien aikoina Herra pystyy kohdistamaan uudelleen meidän huomiomme ja meidän tärkeysjärjestyksemme. Yhtäkkiä kaikilla niillä aineellisilla tavaroilla, joiden hankkimiseksi olemme nähneet niin paljon vaivaa, ei olekaan väliä. Tärkeintä ovat vain perheemme ja ihmissuhteemme. Eräs hyvä sisar esitti asian näin: ”Kun vesi oli vetäytynyt ja oli aika ryhtyä raivaamaan, katselin kotiani ja ajattelin: ’Kylläpä olen näiden monien vuosien aikana kerännyt paljon rojua.’”

Luulenpa, että tämä sisar on saanut paremman perspektiivin ja tästä lähtien päättää hyvin huolella, mitkä tavarat ovat tarpeellisia ja mitä ilman hän oikeastaan voi elää.

Työskennellessämme monien jäsenten kanssa vuosien varrella olemme ilahtuneina havainneet runsaasti hengellistä voimaa. Olemme myös nähneet näiden uskollisten jäsenten

keskuudessa sekä aineellisen omaisuuden runsautta että sen puutetta.

Useimmat meistä joutuvat olosuhteiden pakosta ansaitsemaan rahaa ja hankkimaan jonkin verran maailman tavaraa pystyäkseen elättämään perheensä. Se vaatii hyvän osan ajastamme ja huomiostamme. Sille, mitä maailmalla on tarjottavana, ei ole mitään loppua, joten on ratkaisevan tärkeää, että opimme huomaamaan, milloin meillä on tarpeeksi. Ellemme pidä varaamme, me alamme tavoitella enemmän sitä, mikä on ajallista, kuin sitä, mikä on hengellistä. Hengellisten ja iankaikkisten asioiden tavoittelu jää silloin taka-alalle, eikä päinvastoin. Surullista kyllä, ihmisillä näyttää olevan voimakas taipumus hankkia yhä enemmän tavaraa ja saada itselleen sitä, mikä on uusinta ja kehittyneintä.

Kuinka huolehdimme siitä, ettemme joudu tälle polulle? Jaakob antaa tämän neuvon: ”Ja nyt, älkää tuhlatko rahaa sellaiseen, millä ei ole arvoa, älkääkään työtänne sellaiseen, mikä ei tee kylläiseksi. Kuulkaa minua tarkasti ja muistakaa sanat, jotka olen puhunut, ja tulkaa Israelin Pyhän luokse ja kestittäkää itseänne sillä, mikä ei häviä eikä voi turmeltua, ja antakaa sielunne nauttia runsaista antimista.”¹

Toivon, ettei kukaan meistä tuhlaa rahaa sellaiseen, millä ei ole arvoa, tai työtä sellaiseen, mikä ei tee kylläiseksi.

Vapahtaja on opettanut seuraavaa sekä juutalaisille että nefiläisille:

”Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle. Täällä tekevät koi ja ruoste tuhojaan ja varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.

Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen. Siellä ei koi eikä ruoste tee tuhojaan eivätkä varkaat murtaudu sisään ja varasta.

Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.”²

Eräässä toisessa tilanteessa Vapahtaja esitti tämän vertauksen:

”Oli rikas mies, joka sai maastaan hyvän sadon.

Hän mietti itsekseen: ’Mitä tekisin? Minun satoni ei mahdu enää mihinkään.’

Hän päätti: ’Minäpä teen näin: puran aittani ja rakennan isommat niiden sijaan. Niihin minä kerään koko satoni ja kaiken muun, mitä omistan.

Sitten sanon itselleni: Kelpaa sinun elää! Sinulla on kaikkea hyvää varastossa moneksi vuodeksi. Lepää nyt, syö, juo ja nauti elämästä!’

Mutta Jumala sanoi hänelle: ’Sinä hullu! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta takaisin. Ja kaikki, minkä olet itsellesi varannut – kenelle se joutuu?’

Näin käy sen, joka kerää rikkautta itselleen mutta jolla ei ole aarretta Jumalan luona.”³

Presidentti Dieter F. Uchtdorf on jokin aika sitten antanut seuraavan neuvon:

”Taivaallinen Isämme näkee todelliset kykymme. Hän tietää meistä sellaista, mitä me emme tiedä itseltämme. Hän kehottaa meitä täyttämään elämämme aikana luomisemme määrän, elämään hyvää elämää ja palaamaan Hänen eteensä.

Miksi me sitten omistamme niin paljon ajastamme ja tarmostamme asioille, jotka ovat kovin hetkellisiä, kovin merkityksettömiä ja kovin pinnallisia? Kieltäydymmekö me näkemästä, miten mieletöntä on tavoitella

sitä, mikä on toisarvoista ja tilapäistä?”⁴

Me kaikki tiedämme, että maanpäällisten aarteiden luettelomme koostuu ylpeydestä, varakkuudesta, aineellisista asioista, vallasta ja ihmisten kunnianosoituksista. Ne eivät ansaitse yhtään enempää aikaa eivätkä huomiota, joten keskityn sen sijaan niihin asioihin, jotka ovat aarteitamme taivaassa.

Mitkä ovat niitä aarteita taivaassa, joita voimme koota itsellemme? Ensimmäisen meidän on hyvä omaksua nämä Kristuksen kaltaiset ominaisuudet – usko, toivo, nöyryys ja rakkaus. Meitä on toistuvasti kehoitettu riisumaan luonnollinen ihminen ja tulemaan lapsen kaltaiseksi.⁵ Vapahtaja kutsuu meitä pyrkimään siihen, että olemme täydellisiä kuten Hän ja taivaallinen Isämme.⁶

Toiseksi, meidän täytyy antaa enemmän laatu-aikaa ja nähdä enemmän vaivaa vahvistaaksemme perhe-suhteita. Onhan ”perhe – Jumalan säätämä. Se on tärkein yksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa.”⁷

Kolmanneksi, muiden palveleminen on Kristuksen tosi seuraajan tunnusmerkki. Hän on sanonut: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”⁸

Neljänneksi, Kristuksen opin ymmärtäminen ja todistuksemme vahvistaminen on työtä, joka tuo todellista iloa ja tyydytystä. Meidän tulee jatkuvasti tutkia Kristuksen sanoja, kuten ne ovat pyhissä kirjoituksissa ja elävien profeettojen sanoissa. ”Sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille

kaiken, mitä teidän tulee tehdä.”⁹

Saanan päättää puheeni kertomalla eräästä 73-vuotiaasta leskestä, jonka tapasimme matkamme aikana Filippiineillä:

Kun maanjäristys iski Boholsaarelle, niin koti, jonka tämä leski ja hänen edesmennyt miehensä olivat suurella vaivalla rakentaneet, romahti maan tasalle ja surmasi hänen tyttärensä ja tyttärenpojan. Jäätyään yksin hänen täytyy nyt työskennellä elättääkseen itsensä. Hän on alkanut ottaa vastaan pyykättävää (jonka hän pesee käsin), ja hänen täytyy useaan kertaan päivässä kiivetä edestakaisin erään ison kukkulan rinnettä hakeakseen vettä. Kun kävimme hänen luonaan, hän asui yhä teltassa.

Näin hän kertoi: ”Vanhin, minä otan vastaan kaiken, mitä Herra on pyytänyt minua kestämään. En ole katkera. Vaalin temppeleisuositustani ja pidän sitä tyynyni alla. Haluan teidän tietävän, että maksan täydet kymmenykset niukoista pyykinpesutuloistani. Mitä tahansa tapahtuukin, maksan aina kymmenykseni.”

Minä todistan, että meidän tärkeysjärjestyksemme, taipumuksemme, viihtymyksemme, toiveemme, halumme ja intohimomme vaikuttavat suoraan seuraavaan asemaamme. Muistaakamme aina Vapahtajan sanat: ”Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.” Rukoukseni on, että sydämemme olisi oikealla paikallaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Nefi 9:51.
2. Matt. 6:19–21; ks. myös 3. Nefi 13:19–21.
3. Luuk. 12:16–21.
4. ”Katumisista ja päätöksistä”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 22–23.
5. Ks. Moosia 3:19.
6. Ks. 3. Nefi 12:48.
7. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.1.1.
8. Matt. 25:40.
9. 2. Nefi 32:3.

Vanhin Marcos A. Aidukaitis
seitsemänkymmenen koorumista

Jos teiltä puuttuu viisautta

Jumala on ilmoittava totuuden niille, jotka etsivät sitä, kuten pyhissä kirjoituksissa on säädetty.

Taannoin kymmenvuotias poikani etsi internetistä tietoa ihmisen aivoista. Hän haluaa jonakin päivänä tulla kirurgiksi. Ei ole vaikeaa huomata, että hän on paljon älykkäämpi kuin minä.

Me pidämme internetistä. Kotona me kommunikoimme suvun ja ystävien kanssa sosiaalisen median ja sähköpostin kautta sekä muilla tavoin. Lapseni tekevät suuren osan koulutyöstään internetin avulla.

Koskipa kysymys mitä tahansa, niin jos kaipaamme lisää tietoa, haemme sitä verkosta. Muutamassa sekunnissa meillä on paljon aineistoa. Se on ihmeellistä.

Internet tarjoaa monia mahdollisuuksia oppimiseen. Saatana kuitenkin haluaa meidän olevan onnettomia, ja hän vääristää asioiden todellisen tarkoituksen. Hän käyttää tätä suurenmoista apuvälinettä kylvääkseen epäilyä ja pelkoa sekä tuhotakseen uskon ja toivon.

Kun internetissä on tarjolla niin paljon kaikkea, meidän täytyy huolellisesti harkita, mihin käytämme voimavarojamme. Saatana voi pitää meidät kiireisinä, häiritä huomiotamme ja saastuttaa meidät, kun selaamme tietoa, josta suuri osa voi olla silkkaa roskaa.

Meidän ei pidä tonkia roskaa.

Kuunnelkaa tätä pyhien kirjoitusten antamaa ohjetta: ”Kristuksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta; ja nyt, minä osoitan teille, kuinka on arvosteltava; sillä kaikki, mikä kutsuu tekemään hyvää ja saa uskomaan Kristukseen, on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi te voitte tietää – –, että se on Jumalasta.”¹

Aivan todellisessa mielessä meillä on edessämme sama ongelma, joka Joseph Smithillä oli hänen ollessaan nuori. Usein mekin huomaamme, että meiltä puuttuu viisautta.

Jumalan valtakunnassa totuuden etsimistä arvostetaan, siihen kannustetaan eikä sitä millään tavoin tukahduteta tai pelätä. Herra itse kehottaa painokkaasti kirkon jäseniä etsimään tietoa.² Hän on sanonut: ”Etsikää uutterasti – –, niin, etsikää parhaista kirjoista viisauden sanoja; etsikää oppia vieläpä tutkimalla sekä uskon kautta.”³ Kuinka me voimme kuitenkaan tunnistaa totuutta maailmassa, jonka hyökkäykset sitä vastaan, mikä on Jumalan, ovat yhä suurempia?

Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, kuinka voimme tehdä niin:

Ensimmäiseksi, voimme tuntea totuuden tarkastelemalla sen hedelmiä.

Suurenmoisessa vuorisaarnassaan Herra sanoi:

”Hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, huono puu kelvottomia hedelmiä. – – Hedelmistä te siis tunnette heidät.”⁴

Profeetta Mormon opetti tätä samaa periaatetta, kun hän sanoi: ”Heidän teoistaan te tunnette heidät; sillä jos heidän tekonsa ovat hyviä, silloin hekin ovat hyviä.”⁵

Kutsumme kaikkia tutkimaan tämän kirkon hedelmiä ja tekoja.

Ne, jotka ovat kiinnostuneita totuudesta, pystyvät tunnistamaan, millainen vaikutus kirkolla ja sen jäsenillä on niillä paikkakunnilla, joilla kirkko on vakiintunut. He huomaavat myös sen, miten kirkon opetuksia noudattavien elämä kohenee. Ne, jotka tutkivat kirkon hedelmiä, huomaavat, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon hedelmät ovat herkullisia ja haluttavia.

Toiseksi, me voimme löytää totuutta kokeilemalla sanaa itse.

Profeetta Alma on opettanut:

”Vertaamme sanaa siemeneen. – – Jos te annatte sijaa, niin että sydämeenne voidaan kylvää siemen, katso, jos se on oikea siemen [ja] – – jos te ette epäuskollanne heitä sitä pois, – – katso, se alkaa paisua teidän rinnassanne; ja – – te alatte sanoa itskesenne: Tämän täytyy olla hyvä siemen, – – sillä se alkaa avartaa sieluani; niin, se alkaa valaista ymmärrystäni, niin, se alkaa olla minusta ihana.

– – Ja nyt, – – eikö tämä vahvista teidän uskoanne? Kyllä, se vahvistaa teidän uskoanne, – –

sillä jokainen siemen tuottaa oman lajinsa mukaan.”⁶

Miten erinomainen kutsu Herran profeetalta! Tätä voisi verrata tieteelliseen kokeeseen. Meitä kutsutaan koettelemaan sanaa, meille annetaan muuttujat, ja meille kerrotaan testin lopputulos, jos noudatamme ohjeita.

Näin meille siis opetetaan pyhissä

kirjoituksissa, että me voimme tuntea totuuden tarkastelemalla sen hedelmiä, tai voimme koetella sitä itse antamalla sanalle sijaa sydämessämme ja hoitamalla sitä kuin siementä.

On kuitenkin vielä kolmaskin tapa tuntea totuus, ja se on henkilökohtaisen ilmoituksen kautta.

Opin ja liittojen luvussa 8 opetetaan, että ilmoitus on tietoa – ”[tietoa] mistä tahansa asioista, joita [kysymme] uskossa, vilpittömin sydämin, uskoen, että [saamme] tiedon”⁷.

Ja Herra kertoo meille, kuinka saamme tätä ilmoitusta. Hän sanoo: ”Minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämessäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi ja joka asuu sinun sydämessäsi.”⁸

Näin meille siis opetetaan, että ilmoitusta voi saada kysymällä uskossa, vilpittömin sydämin, uskoen, että saamme tiedon.

Mutta huomatkaa, että Herra esitti asian hyvin selvästi, kun Hän varoitti: ”Muista, että ilman uskoa et voi

Pleasant Grove, Utah, Yhdysvallat

tehdä mitään. Pyydä siis uskossa.”⁹ Usko vaatii työtä, kuten asian tutkimista mielessämme, sitten kysymistä rukouksessa, onko se oikein.

Herra on sanonut:

”Jos se on oikein, minä saatan sinun sydämesi palamaan sisälläsi; sen tähden sinä tunnet, että se on oikein.

Mutta ellei se ole oikein, sinulla ei ole mitään sellaisia tunteita, vaan ajatuksesi hämärtyvät, niin että unohdat sen, mikä on väärin.”¹⁰

Usko ilman tekoja on kuollut.¹¹ Pyydä siis ”uskossa, lainkaan epäilemättä”¹².

Minulla on eräs ystävä, joka ei kuulu kirkkoomme ja joka on sanonut minulle, ettei hän ole hengellinen ihminen. Hän ei halua tutkia pyhiä kirjoituksia eikä rukoilla, koska hän ei mielestään pysty ymmärtämään Jumalan sanoja eikä hän ole varma siitä, onko Jumalaa olemassa. Tämä asenne selittää hänen hengellisyyden puutteensa ja johtaa ilmoituksen vastakohtaan, kuten Alma selitti. Hän sanoi: ”Ja sen tähden se, joka paa-duttaa sydämensä, saa vähemmän osan sanaa.”

Mutta Alma lisäsi: ”Sille, joka ei paa-duta sydäntään, annetaan suurempi osa sanaa, kunnes hänen annetaan

tietää Jumalan salaisuudet, kunnes hän tietää ne täysin.”¹³

Alma ja Moosian pojat ovat esimerkkinä siitä periaatteesta, että usko vaatii tekoja. Luemme Mormonin kirjasta:

”He olivat tutkineet tarkoin kirjoituksia tunteakseen Jumalan sanan.

Mutta ei tässä ole kaikki; he olivat omistautuneet paljon rukoukselle ja paastolle; sen tähden heillä oli profetian henki ja ilmoituksen henki.”¹⁴

Tässä prosessissa kysyminen vilpittömin sydämin on aivan yhtä tärkeää. Jos me vilpittömästi etsimme totuutta, niin me teemme kaiken voitavamme löytääksemme sen, mikä voi tarkoittaa muun muassa pyhien kirjoitusten lukemista, kirkossa käymistä ja sitä, että parhaamme mukaan pidämme Jumalan käskyt. Se tarkoittaa myös sitä, että olemme halukkaita tekemään Jumalan tahdon, kun saamme sen selville.

Se, mitä Joseph Smith teki etsies-sään viisautta, on täydellinen esimerkki siitä, mitä tarkoittaa se, että meillä on vilpittömän sydän. Hän sanoi halunneensa tietää, mikä lahkoista oli oikeassa, jotta hän tietäisi, mihin liittyä.¹⁵ Jo ennen kuin hän rukoili, hän oli valmis toimimaan saamansa vastauksen pohjalta.

Meidän täytyy kysyä uskossa ja vilpittömän sydämin. Mutta siinä ei ole

kaikki. Meidän täytyy myös uskoa, että saamme pyytämäämme ilmoitusta. Meidän täytyy luottaa Herraan ja tuntea toivoa Hänen lupauksiinsa. Muistakaa, mitä on kirjoitettu: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.”¹⁶ Mikä ihmeellinen lupaus!

Kehotan kaikkia etsimään totuutta millä tahansa näistä menetelmistä mutta varsinkin Jumalalta henkilökohtaisen ilmoituksen kautta. Jumala on ilmoittava totuuden niille, jotka etsivät sitä, kuten pyhissä kirjoituksissa on säädetty. Se edellyttää enemmän ponnistelua kuin pelkkä internetistä hakeminen, mutta se on sen arvoista.

Lausun teille todistukseni, että tämä on tosi Jeesuksen Kristuksen kirkko. Olen nähnyt sen hedelmiä eri paikkakunnilla ja monien tuhansien, myös sukulaisten, elämässä. Sen vuoksi tiedän, että se on tosi. Minäkin olen koetellut sanaa elämässäni monien vuosien ajan ja olen tuntenut sen vaikutukset sielussani. Sen vuoksi tiedän, että se on tosi. Mutta mikä tärkeintä – olen saanut tietää sen totuuden oma-kohtaisesti ilmoituksen kautta Pyhän Hengen voimalla. Sen vuoksi tiedän, että se on tosi. Kehotan teitä kaikkia tekemään samoin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moroni 7:16.
2. Ks. OL 88:78.
3. OL 88:118.
4. Matt. 7:17, 20.
5. Moroni 7:5.
6. Alma 32:28, 30–31.
7. OL 8:1.
8. OL 8:2.
9. OL 8:10.
10. OL 9:8–9.
11. Ks. Jaak. 2:17.
12. Jaak. 1:6.
13. Alma 12:10.
14. Alma 17:2–3.
15. Ks. JS–H 18.
16. Jaak. 1:5.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus

Jeesus Nasaretilainen on ylösnoussut Lunastaja, ja minä todistan kaikesta, mikä seuraa siitä, että Hänen ylösnousemuksensa on tosiasia.

Jeesuksen opetuslapset valtasi tappion ja epätoivon musertava tunne, kun Jeesus kärsi ja kuoli ristillä ja Hänen ruumiinsa laskettiin elottomana hautaan. Huolimatta siitä, mitä Vapahtaja oli toistuvasti sanonut kuolemastaan ja senjälkeisestä ylösnousemuksestaan, he eivät olleet ymmärtäneet sitä. Hänen ristiinnaulitsemisensä synkkää iltapäivää seurasi kuitenkin pian Hänen ylösnousemuksensa riemullinen aamu. Mutta tuota riemua opetuslapset kokivat vasta nähdessään omin silmin ylösnousseen Kristuksen, sillä jopa enkelien julistus, että Hän oli noussut, oli ensin käsittämätöntä – se oli jotakin niin täysin ennenkuulumatonta.

Magdalan Maria ja muutamia muita uskollisia naisia meni sinä sunnuntai-aamuna varhain Vapahtajan hautalle vieden tuoksuöljyjä ja voiteita hoidtaakseen loppuun voitellun, jonka he olivat aloittaneet, kun Herran ruumis oli kiireesti laskettu hautakammioon ennen lähestyvää sapattia. Tänä aamujen aamuna heitä tervehtivät avoin hautakammio, jonka sulkenut kivi oli vieritetty pois, ja kaksi enkeliä, jotka julistivat:

”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta?

Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista. Muistakaa, mitä hän sanoi teille ollessaan vielä Galileassa:

’Näin täytyy käydä: Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, mutta kolmantena

päivänä hän nousee kuolleista.’”¹

”Tulkaa katsomaan, tuossa on paikka, jossa hän makasi.

Menkää kiireesti sanomaan hänen opetuslapsilleen: ’Hän on noussut kuolleista.’”²

Enkelien pyynnön mukaisesti Magdalan Maria katsoi sisälle hautaan, mutta hänen mieleensä ei näyttänyt painuvan muuta kuin että Herran ruumis oli poissa. Hän kiiruhti kertomaan apostoleille, ja löydettyään Pietarin ja Johanneksen hän sanoi heille: ”Ovat vieneet Herran pois haudasta, emmekä me tiedä, minne hänet on pantu.”³ Pietari ja Johannes kiiruhtivat paikalle ja varmistivat, että hauta oli todellakin tyhjä, koska he näkivät ”käärinliinojen olevan siellä, – – [ja] kasvoja peittänyt hikiliina [oli] erillään, omana käärönään”⁴. Johannes oli ilmeisesti ensimmäinen, joka ymmärsi ylösnousemuksen suurenmoisen sanoman. Hän kirjoittaa, että ”hän näki ja usko”, kun taas toiset tuossa vaiheessa eivät ”ymmärtäneet, että

kirjoitusten mukaan Jeesus oli nouseva kuolleista”⁵.

Pietari ja Johannes lähtivät, mutta Maria jäi sinne yhä suremaan. Sillä välin enkelit olivat palanneet ja kysyivät häneltä lempeästi: ”Mitä itket, nainen?” Hän vastasi: ”Minun Herrani on viety pois, enkä tiedä, minne hänet on pantu.”⁶ Sillä hetkellä ylösnousut Vapahtaja, joka seisoi nyt hänen takanaan, kysyi: ”Mitä itket, nainen? Ketä sinä etsit?” Maria luuli Jeesusta puutarhuriksi ja sanoi: ”Herra, jos sinä olet vienyt hänet täältä, niin sano, minne olet hänet pannut. Minä haen hänet pois.”⁷

Vanhin James E. Talmage on kirjoittanut: ”Se, jolle hän puhui, oli Jeesus, hänen rakas Herransa, joskaan hän ei sitä tiennyt. Yksi sana Hänen eläviltä huuliltaan muutti Marian katkeran murheen riemulliseksi iloksi. Jeesus sanoi hänelle: ”Maria.” Ääni, sävy, lempeä puhetapa, jota hän oli kuunnellut ja rakastanut aikaisempina päivinä, kohotti hänet syvästä epätoivosta, johon hän oli vaipunut. Hän kääntyi ja näki Herran. Suunniltan ilosta hän ojensi kätensä syleilläkseen Vapahtajaa, lausuen ainoastaan hellän ja kunnioittavan sanan ’Rabbuuni’, mikä tarkoittaa: Opettajani.”⁸

Ja niin tästä siunatusta naisesta tuli ensimmäinen kuolevainen, joka näki ylösnousseen Kristuksen ja puhui Hänen kanssaan. Myöhemmin tuona samana päivänä Herra ilmestyi Pietarille Jerusalemissa tai lähellä sitä⁹, kahdelle opetuslapselle Emmaukseen johtavalla tiellä¹⁰ ja illalla kymmenelle apostolille ja muille ilmaantuen äkkiä heidän keskelleen. Hän sanoi: ”Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen, ei kukaan muu. Kosketakaa minua, nähkää itse. Ei aaveella ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minussa olevan.”¹¹ Sitten saadaksesen heidät vakuuttuneemmiksi, kun ”he

eivät vielä tienneet, mitä uskoa, niin iloissaan ja ihmeissään he – – olivat”¹², Hän söi paistettua kalaa ja hunajaa heidän nähtensä¹³. Myöhemmin Hän opetti heitä: ”Te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka.”¹⁴

Näiden Jerusalemissa vahvistettujen todistusten lisäksi meillä on ylösnousseen Herran verraton palvelutyö läntisen pallonpuoliskon muinaisille asukkaille. Runsaudenmaassa Hän laskeutui taivaasta ja kehotti kokoontunutta väkijoukkoa, jossa oli noin 2 500 ihmistä, tulemaan esiin yksitellen, kunnes he kaikki olivat tulleet tunnus-telemaan käsillään Hänen kylkeään ja tuntemaan naulojen jäljet Hänen käsissään ja jaloissaan.¹⁵

”Ja kun he kaikki olivat menneet ja nähneet itse, he huusivat yhteen ääneen sanoen:

Hoosianna! Siunattu olkoon Korkeimman Jumalan nimi! Ja he lankeasivat Jeesuksen jalkojen juureen ja palvelivat häntä.”¹⁶

Kristuksen ylösnousemus osoittaa, että Hänen olemassaolonsa on itsenäistä ja ikuista. ”Sillä Isä, elämän lähde, on tehnyt myös Pojasta elämän lähteen.”¹⁷ Jeesus on sanonut:

”Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni – saadakseni sen jälleen takaisin.

Kukaan ei sitä minulta riistä, itse minä sen annan pois. Minulla on valta antaa se ja valta ottaa se takaisin.”¹⁸

Vapahtaja ei ole riippuvainen ruoasta tai vedestä tai hapestä tai mistään muustakaan aineesta tai voimasta tai henkilöstä, jotta eläisi. Sekä Jehovana että Messiaana Hän on suuri Minä olen, Jumala, jonka olemassaolo on kaikesta muusta riippumaton.¹⁹ Hän yksinkertaisesti on ja on aina oleva.

Sovituksellaan ja ylösnousemuksellaan Jeesus Kristus on voittanut kaikki lankeemuksen vaikutukset. Fyysinen kuolema on tilapäistä, ja jopa hengellisellä kuolemalla on loppu, sillä kaikki palaavat ainakin joksikin aikaa Jumalan eteen tuomittaviksi. Me voimme turvata ja luottaa täysin Hänen voimaansa voittaa kaikki muu ja suoda meille ikuinen elämä.

”Kun kerran kuolema sai alkunsa ihmisestä, samoin kuolleiden ylösnousemus on alkanut ihmisestä.

Sillä niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi.”²⁰

Vanhin Neal A. Maxwellin sanoin: ”Kristuksen voitto kuolemasta päätti ihmissuvun ahdingon. Enää on vain henkilökohtaista ahdinkoa, ja siitäkin me voimme pelastua noudattamalla Hänen opetuksiaan, joka pelasti meidät kuolemasta tyystin sukupuuttoon.”²¹

Tyydyttyään oikeudenmukaisuuden vaatimukset Kristus ottaa nyt oikeudenmukaisuuden paikan, tai voisimme sanoa, että Hän on oikeudenmukaisuus aivan kuten Hän on rakkaus.²² Samoin sen lisäksi että Hän on ”täydellinen, oikeudenmukainen Jumala”, Hän on täydellisen armollinen Jumala.²³ Siten Vapahtaja asettaa kaiken kohdalleen. Mikään epäoikeudenmukaisuus kuolevaisuudessa ei ole pysyvää, ei edes kuolema, sillä Hän palauttaa jälleen elämän. Mikään vaurio, vamma, petos tai kaltoinkohdeltu ei jää lopussa sovittamatta Hänen

äärimmäisen oikeudenmukaisuutensa ja armonsa ansiosta.

Samasta syystä me kaikki olemme Hänelle vastuussa elämästämme, valinnoistamme ja teoistamme, jopa ajatuksistamme. Koska Hän on lunastanut meidät lankeemuksesta, meidän elämämmme kuuluu todellisuudessa Hänelle. Hän on julistanut:

”Katso, minä olen antanut teille evankeliumini, ja tämä on evankeliumi, jonka minä olen antanut teille – että minä tulini maailmaan tekemään Isäni tahdon, koska minun Isäni lähetti minut.

Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille ja jotta minä sen jälkeen, kun minut oli korotettu ristille, voisin vetää kaikki ihmiset luokseni, niin että niin kuin ihmiset ovat korottaneet minut, samoin Isä korottaisi ihmiset seisomaan minun edessäni tuomittavina teoistaan.”²⁴

Miettikää hetki sitä, miten merkittävällä tavalla ylösnousemus ratkaisi lopullisesti sekä sen, kuka Jeesus Nasaretilainen todellisuudessa on, että suuret filosofiset riidat ja elämää koskevat kysymykset. Jos Jeesus todellakin nousi kirjaimellisesti kuolleista, siitä seuraa ilman muuta, että Hän on jumalallinen olento. Kenelläkään pelkästään kuolevaisella ei ole itsessään valtaa herätä kuoltuaan jälleen eloon. Koska Jeesus nousi kuolleista, Hän ei ole voinut olla pelkkä puuseppä, opettaja, rabbi tai profeetta. Koska Jeesus nousi kuolleista, Hänen on täytynyt olla Jumala, Isän ainosyntyinen Poika.

Siksi se, mitä Hän opetti, on totta, sillä Jumala ei voi valehdella.²⁵

Siksi Hän on maailman Luoja, kuten Hän sanoi.²⁶

Siksi taivas ja helvetti ovat todellisia, kuten Hän opetti.²⁷

Siksi on olemassa henkimaailma, jossa Hän kävi kuolemansa jälkeen.²⁸

Siksi Hän tulee jälleen, kuten enkelit ovat sanoneet²⁹, ja ”tulee

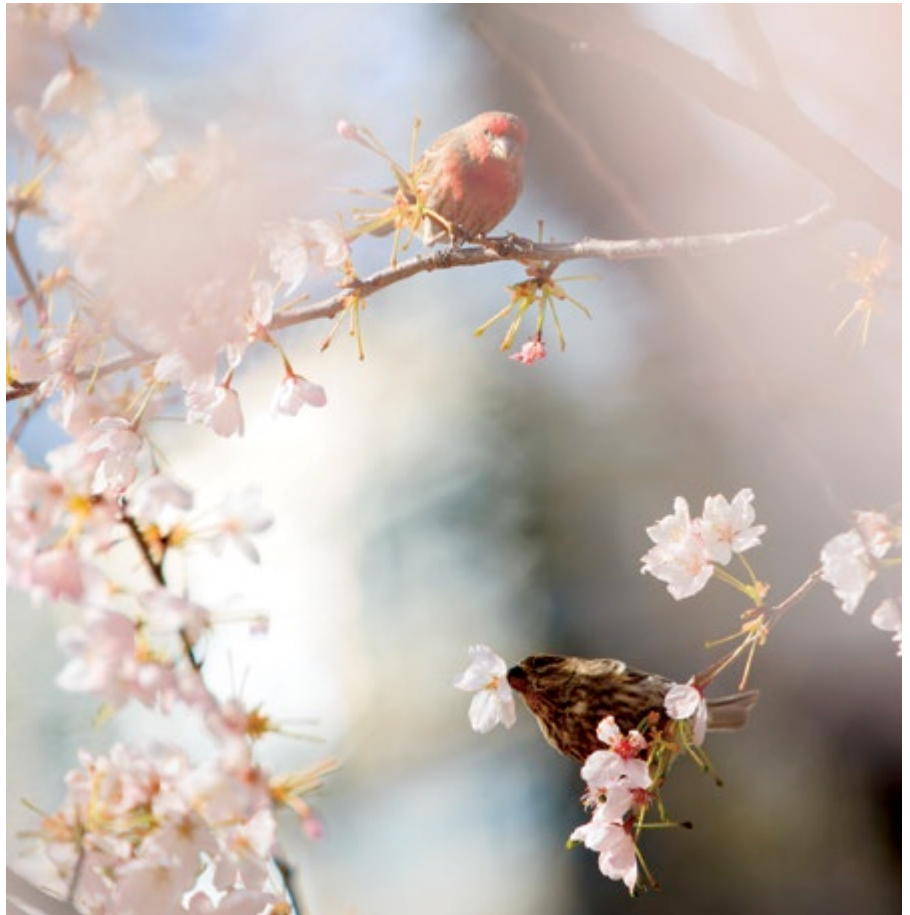
hallitsemaan henkilökohtaisesti maan päällä”³⁰.

Siksi on olemassa kaikkia koskeva ylösnousemus ja lopullinen tuomio.³¹

Koska Kristuksen ylösnousemus on todella tapahtunut, epäilykset Isän Jumalan – joka antoi ainosyntyisen Poikansa maailman lunastamiseksi – kaikkivoipaisuudesta, kaikkitietävyydestä ja hyväntahtoisuudesta ovat perusteettomia. Epäilyksille elämän tarkoituksesta ja päämäärästä ei ole pohjaa. Jeesus Kristus on tosiasiaa ainoa nimi tai tapa, jolla ihmiskunta voi pelastua. Kristuksen armo on todellista ja suo sekä anteeksiannon että puhdistumisen parannuksen tekevälle syntiselle. Usko on todellakin

enemmän kuin mielikuvitusta tai psykologista sepitelmää. On olemassa ylin koko maailmaa koskeva totuus ja on olemassa puolueettomia ja muuttumattomia moraalien mittapuita, kuten Hän on opettanut.

Kun ottaa huomioon Kristuksen ylösnousemuksen todellisuuden, parannus mistä tahansa Hänen lakinsa tai käskyjensä rikkomisesta on sekä mahdollista että kiireellistä. Vapahtajan ihmeet olivat todellisia, kuten on todellinen Hänen opetuslapsilleen antamansa lupaus siitä, että nämä voivat tehdä samoja ja vielä suurempia tekoja.³² Hänen pappeutensa on eittämättä todellista voimaa, joka ”hallitsee evankeliumia ja pitää

hallussaan valtakunnan salaisuuksien avainta, nimittäin Jumalan tuntemisen avainta. Sen tähden sen toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”³³ Koska Kristuksen ylösnousemus on todella tapahtunut, kuolema ei ole meidän loppumme, ja vaikka nahkamme on riekaleina ja lihamme on riistetty irti, me saamme nähdä Jumalan.³⁴

Presidentti Thomas S. Monson kertoo eräästä Robert Blatchfordista, joka sata vuotta sitten ”hyökkäsi kirjassaan *God and My Neighbor* [Jumala ja lähimmäiseni] voimakkaasti yleisesti hyväksytyjä kristillisiä uskonkäsityksiä vastaan, kuten Jumala, Kristus, rukous ja kuolemattomuus. Hän vakuutti rohkeasti: ’Väitän todistaneeni kaiken, minkä päätin todistaa, niin perinpohjaisesti ja lopullisesti, ettei yksikään kristitty, olkoonpa kuinka merkittävä tai kyvykäs tahansa, pysty kumoamaan väitteitani tai horjuttamaan perusteitani.’ Hän ympäröi itsensä skeptisyyden muurilla. Sitten tapahtui jotakin yllättävää. Hänen muurinsa mureni äkisti tomuksi. – – Pikku hiljaa hän alkoi etsiä tietään takaisin uskoon, jota hän oli halveksunut ja pilkannut. Mikä oli aikaansaanut tämän syvällisen muutoksen hänen ajattelutavassaan? *Hänen vaimonsa [oli kuollut]*. Sydän murtuneena hän meni huoneeseen, jossa hänen vaimonsa maallinen maja lepäsi. Hän katseli jälleen kasvoja, joita rakasti niin paljon. Tullessaan huoneesta hän sanoi erälle ystävälle: ’Se on hän, ja silti se ei ole hän. Kaikki on muuttunut. Jokin sellainen, mikä

hänessä oli aiemmin, on poissa. Hän ei ole sama. Mikä voi olla poissa, jos ei sielu?’³⁵

Kuoliko Herra todella ja nousiko Hän todella kuolleista? Kyllä. ”Uskontomme peruseriaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoamme liittyvä on vain tämän lisänä.”³⁶

Kun profetoitu Jeesuksen syntymä oli lähestymässä, muinaisten nefiläisten ja lamanilaisten keskuudessa oli niitä, jotka uskoivat, vaikka useimmat epäilivät. Aikanaan saatiin merkki Hänen syntymästään – seurasi päivä ja yö ja päivä vailla pimeyttä – ja kaikki tiesivät.³⁷ Niin on tänäkin päivänä. Jotkut uskovat Kristuksen kirjaimelliseen ylösnousemukseen, ja monet epäilevät tai eivät usko. Mutta jotkut tietävät. Aikanaan kaikki tulevat näkemään ja kaikki tulevat tietämään, sillä todellakin ”jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava hänen edessään.”³⁸

Siihen asti minä uskon niitä monia Vapahtajan ylösnousemuksesta todistaneita, joiden kokemukset ja todistukset ovat Uudessa testamentissa – muiden muassa Pietarin ja hänen apostolitoveriensä sekä rakkaan, puhtaan Magdalan Marian. Minä uskon niihin todistuksiin, jotka ovat Mormonin kirjassa – muiden muassa apostoli Nefin ja paikalla olleen väkijoukon Runsaudenmaassa. Ja minä uskon Joseph Smithin ja Sidney Rigdonin todistukseen. Monien muiden

todistusten jälkeen he julistivat tämän viimeisen taloudenhoitokauden suuren todistuksen, ”että hän elää! Sillä me näimme hänet.”³⁹ Hänen kaikkinäkevän silmänsä katseen alla minä itse seison todistajana siitä, että Jeesus Nasaretilainen on ylösnoussut Lunastaja, ja minä todistan kaikesta, mikä seuraa siitä, että Hänen ylösnousemuksensa on *tosiasia*. Rukoilen, että tekin saatte tuon saman todistuksen varmuuden ja lohdun. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 24:5–7.
2. Matt. 28:6–7.
3. Joh. 20:2.
4. Joh. 20:5, 7.
5. Joh. 20:8, 9.
6. Joh. 20:13.
7. Joh. 20:15.
8. *Jeesus Kristus*, 1982, s. 479–480.
9. Ks. Luuk. 24:34; 1. Kor. 15:5.
10. Ks. Mark. 16:12; Luuk. 24:13–35.
11. Luuk. 24:39.
12. Luuk. 24:41.
13. Ks. Luuk. 24:42–43, ks. myös englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
14. Ap. t. 1:8.
15. Ks. 3. Nefi 11:14–15.
16. 3. Nefi 11:16–17.
17. Joh. 5:26.
18. Joh. 10:17–18.
19. Ks. 2. Moos. 3:14.
20. 1. Kor. 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, toim. Cory H. Maxwell, 1997, s. 287.
22. Ks. 1. Joh. 4:8.
23. Alma 42:15; ks. myös Moosia 15:8–9.
24. 3. Nefi 27:13–14.
25. Ks. En. 6.
26. Ks. esim. 3. Nefi 9:15.
27. Ks. esim. OL 76.
28. Ks. OL 138.
29. Ks. Ap. t. 1:10–11.
30. UK 10; ks. myös PKO, ”Tuhatvuotinen valtakunta”.
31. Ks. esim. 2. Nefi 9:15.
32. Ks. Joh. 14:12.
33. OL 84:19–20.
34. Ks. Job 19:26.
35. Ks. ”Hän elää, Vapahtajani”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 23.
36. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 51.
37. Ks. 3. Nefi 1:15–20.
38. Moosia 27:31.
39. OL 76:22–23.

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes kohtaamme jälleen

Olkoon ja pysyköön meissä se henki, jota olemme tunteneet näiden kahden päivän aikana, kun palaamme päivittäisten asioiden pariin.

Veljeni ja sisareni, miten suurenmoinen konferenssi tämä onkaan ollut. Olemme nauttineet hengellistä ravintoa kuunnellessamme niiden miesten ja naisten innoitettuja sanoja, jotka ovat puhuneet meille. Musiikki on ollut erinomaista, sanomat ovat olleet valmisteltuja ja ne on esitetty Pyhän Hengen kehotusten mukaisesti, ja rukoukset ovat tuoneet meitä lähemmäksi taivasta. Olemme ylentyneet kaikin tavoin, kun olemme olleet yhdessä.

Toivon, että varaamme aikaa lukeaksemme konferenssi puheet, kun ne tulevat muutaman seuraavan päivän kuluessa lds.org-sivustolle ja kun ne julkaistaan painettuna *Liahona*-lehden tulevassa numerossa, sillä ne ansaitsevat sen, että tarkastelemme ja tutkimme niitä tarkoin.

Tiedän, että yhdytte kanssani vilpittömään kiitokseemme niille veljille ja sisarille, jotka vapautettiin tämän konferenssin aikana. He ovat palvelleet hyvin ja ovat edistäneet merkittävällä tavalla Herran työtä. Heidän omistautumisensa on ollut täydellistä.

Olemme myös antaneet kohotetuin käsin tukemme niille veljille, jotka on kutsuttu uusiin vastuullisiin tehtäviin. Toivotamme heidät tervetulleiksi ja haluamme heidän tietävän, että odotamme innolla saavamme palvella heidän kanssaan Mestarin asialla.

Kun pohdiskelemme sanomia, jotka olemme kuulleet, toivon, että päätämme toimia hieman paremmin

kuin olemme tehneet aikaisemmin. Olkaamme ystävällisiä ja rakastavia niitä kohtaan, joiden uskonkäsitkset ja mittapuut poikkeavat omistamme. Vapahtaja toi tähän maailmaan rakkauten ja hyvätahdon sanoman kaikille miehille ja naisille. Noudattakaamme aina Hänen esimerkkiään.

Nykyajan maailmassa me kohtaamme monia vakavia haasteita, mutta vakuutan teille, että taivaallinen Isämme muistaa meidät. Hän johdattaa ja siunaa meitä, kun me uskomme ja turvaamme Häneen, ja Hän ohjaa meidät läpi kaikkien vaikeuksien, joita eteemme tulee.

Taivaan siunaukset olkoot meidän jokaisen kanssa. Täytyykööt kotimme rakkaudesta ja huomaavaisuudesta sekä Herran Hengestä. Ravitkaamme jatkuvasti todistustamme evankeliumista, jotta se olisi meille suojana vastustajan rusikoimista vastaan. Olkoon ja pysyköön meissä se henki, jota olemme tunteneet näiden kahden päivän aikana, kun palaamme päivittäisten asioiden pariin, ja olkaamme aina Herran asialla.

Todistan siitä, että tämä työ on totta, että Vapahtajamme elää ja että Hän opastaa ja johtaa kirkkooaan täällä maan päällä. Jätän teille todistukseni siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme, elää ja rakastaa meitä. Hän on todellakin meidän Isämme, ja Hän on todellinen persoona. Huomatkaamme, kuinka lähelle meitä Hän on halukas tulemaan, kuinka pitkälle Hän on halukas menemään auttaakseen meitä ja kuinka paljon Hän rakastaa meitä.

Veljeni ja sisareni, Jumala siunatkoon teitä. Olkoon Hänen lupaamansa rauha teidän kanssanne nyt ja aina.

Jätän teille jäähyväiset, kunnes tapaamme taas puolen vuoden päästä, ja teen sen Jeesuksen Kristuksen, Herramme ja Vapahtajamme, nimessä. Aamen. ■

Rosemary M. Wixom
Alkeisyhdistyksen ylijohdaja

Liittojen pitäminen suojelee meitä, valmistaa meitä ja antaa meille voimaa

Me olemme liittoja tekeviä naisia, jotka ovat kaikenikäisiä ja jotka kulkevat kuolevaisuuden polkua takaisin Hänen luokseen.

Oi sisaret, me rakastamme teitä. Käydessäni hiljattain Meksikossa näin pilkahduksen siitä sisaruudesta, jota me kaikki tunnemme tänä iltana. Kuvitelkaa tämä tilanne: Alkeisyhdistys oli juuri päättynyt sunnuntaiaamuna, ja lapset, opettajat ja minä työnnyimme täpötäydelle käytävälle. Juuri silloin avattiin Nuorten Naisten luokan ovi, ja näin nuoret naiset ja heidän johtohenkilönsä. Menimme kaikki halaamaan. Kun lapsia oli kiinni hameeni helmoissa ja naisia aivan tiiviisti ympärilläni, halusin ilmaista, mitä tunsin juuri sillä hetkellä.

En puhu espanjaa, joten mieleeni tuli vain englanninkielisiä sanoja. Katsoin kaikkien heidän kasvoja ja sanoin: ”Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä. Hän rakastaa meitä, ja me

rakastamme Häntä.” Jokainen tuli heti mukaan – espanjan kielellä. Siinä täpötäydellä käytävällä lausuimme yhdessä Nuorten Naisten johtoaiketta

sanoen: ”Me olemme Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla.”

Tänä iltana kokoonnumme yhteen kaikkialla maailmassa Hänen opetuslapsinaan ja tunnemme halua puolustaa ja tukea Jumalan valtakuntaa. Me olemme taivaallisen Isämme tyttäriä. Me olemme liittoja tekeviä naisia, jotka ovat kaikenikäisiä ja jotka kulkevat kuolevaisuuden polkua takaisin Hänen luokseen. Liittojen pitäminen suojelee meitä, valmistaa meitä ja antaa meille voimaa.

Tänä iltana joukossamme on alkeisyhdistysikäisiä tyttöjä. Jotkut teistä ovat vastikään kastetoimituksessa ottaneet ensimmäisen askeleen polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään.

Katsokaa ympärillenne. Tulevaisuus on kirkas nähdessänne naisia, jotka myös ovat tehneet liittoja ja ovat valmiita näyttämään teille tietä edessä olevalla polulla.

Jos olette 8-, 9-, 10- tai 11-vuotiaita ja olette konferenssikeskuksessa tai kodissanne tai seurakuntakeskuksessa jossakin päin maailmaa, niin voisitteko nousta seisomaan? Tervetuloa yleiseen naisten kokoukseen. Pyydän, että jätätte seisomaan, sillä

México, Meksiko

me haluamme kutsua teidät osallistumaan ohjelmaan tänä iltana. Aion hyrällä erästä Alkeisyhdistyksen laulua. Heti kun tunnistatte sävelmän, alkaisitteko laulaa kanssani? Teidän täytyy laulaa kuuluvalla äänellä, jotta kaikki kuulevat.

*Neuvo mua valossa taivaltamaan,
Taivaista Isääni rukoilemaan.
Neuvo mua tietämään, mi oikein on.
Neuvo, neuvo mua ain valohon.*

Jääkää, tytöt, seisomaan siksi aikaa, kun kaikki 12 vuotta täyttäneet laulavat toisen säkeistön.

*Lapseni, yhdessä käykäämme nyt
Oppimaan käskynsä pyhitetyt.
Luoksensa takaisin toivomme on.
Siksi käymme me ain valohon.¹*

Se oli kaunista. Voitte istuutua. Kiitos.

Me kaikenikäiset naiset kuljemme *taivaan Isän* valossa. Meidän matkamme polkua pitkin on henkilökohtainen ja Vapahtajan rakkauden hyvin valaisema.

Me astumme iankaikkiseen elämään johtavalle polulle kastetoimituksen ja kasteenliiton portista, ja silloin me saamme Pyhän Hengen lahjan. Vanhin Robert D. Hales on kysynyt meiltä: ”Ymmärrämmekö me ja ymmärtävätkö lapsemme, että kun meidät kastetaan, me muutumme ikuisesti?”

Hän on myös selittänyt, että ”kun ymmärrämme kasteenliittomme ja Pyhän Hengen lahjan, se muuttaa elämämme ja saa aikaan sen, että olemme täysin uskollisia Jumalan valtakunnalle. Kun eteemme tulee kiusauksia ja jos me kuuntelemme, niin Pyhä Henki muistuttaa meille, että me olemme luvanneet muistaa Vapahtajamme ja pitää Jumalan käskyt.”²

Joka viikko kun nautimme sakramentin vertauskuvat, me uudistamme kasteenliittomme. Vanhin David A. Bednar on sanonut: ”Kun seisomme kasteen vesissä, katseemme kohdistuu temppeeliin. Kun nautimme sakramentin, katseemme kohdistuu temppeeliin. Me lupaamme aina muistaa Vapahtajan ja pitää Hänen käskynsä, mikä valmistaa meitä osallistumaan temppeeliin pyhiin toimituksiin.”³

Temppeelitoimitukset johtavat suurimpiin siunauksiin, mitä on saatavilla Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta. Ne ovat niitä toimituksia, jotka ovat välttämättömiä, että saisimme korotuksemme selestisessä valtakunnassa. Kun pyrimme pitämään liittomme, niin riittämättömyyden ja epätäydellisyyden tunteemme alkavat haihtua samalla kun temppeelitoimitukset ja -liitot tulevat eläviksi. Kaikki ovat tervetulleita kulkemaan tätä iankaikkiseen elämään johtavaa polkua.

Kunnioitan syvästi niiden tyttöjen, nuorten naisten sekä naisten voimaa, joita olen tavannut eri puolilla maailmaa ja joiden jalat ovat lujasti tällä polulla. Saanen kertoa muutamia esimerkkejä liiton tytöistä ja naisista, joita olen tavannut.

Luana oli 11-vuotias, kun kävin hänen perheensä luona Buenos

Airesissa Argentiinassa. Erään lapsuudessa sattuneen traumaattisen tapauksen vuoksi Luana ei pystynyt puhumaan. Hän ei ollut puhunut vuosiin. Hän istui hiljaa samalla kun me muut keskustelimme. Toivoin koko ajan, että hän edes kuiskaisi. Hän katsoi minua tiiviisti, aivan kuin voisit tietää, mitä hän tuntee sydämessään, ilman että hän lausuu sitä ääneen. Rukouksen jälkeen nousimme lähteäksemme, ja Luana ojensi minulle piirustuksen. Hän oli piirtänyt Jeesuksen Kristuksen Getsemanen puutarhassa. Silloin ymmärsin hänen todistuksensa kuuluvana ja selkeänä. Luana on kasteessa luvannut seisoa Jumalan todistajana ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”⁴. Hän ymmärtää Jeesuksen Kristuksen sovituksen, mikä näkyy hänen piirustuksestaan. Oliko hän oppinut, että sovituksen vahvistavan ja kaiken mahdolliseksi tekevän voiman kautta hän voisi parantua ja pystyä jälleen puhumaan? Sittemmin Luana on kolmen vuoden aikana edistynyt pyrkimyksessään puhua. Nykyään hän osallistuu Nuorten Naisten toimintaan ystäviensä kanssa. Uskollisena kasteessa tekemälleen liitolle hän todistaa edelleen Vapahtajasta.

Nuoret kaikkialla maailmassa tuntevat vetoa temppeleihin. Limassa

Perussa tapasin temppelein sisäänkäynnin ulkopuolella erään isän ja kolme hänen tyttäristään. Näin valon heidän kasvoillaan. Kaksi tyttäristä olivat vakavasti vammaisia ja istuivat pyörätuoleissa. Samalla kun kolmas tytär auttoi siskojaan, hän selitti, että kotona oli vielä kaksi muuta siskoa. Hekin olivat pyörätuoleissa. He eivät pystyneet tekemään 14 tuntia kestäväää matkaa temppeeliin. Temppelellä merkitsee niin paljon tälle isälle ja hänen tyttärelleen, että he neljä olivat tulleet sinä päivänä temppeeliin – kaksi vain seuraamaan sitä yhtä, joka pystyi menemään kastettavaksi kuolleiden puolesta ja osallistumaan siihen pyhään toimitukseen. Nefin tavoin he iloitsivat Herran liitoista.⁵

Eräs naimaton nainen, jonka tunnen,

arvostaa viikoittaista sakramenttitoimitusta ja sen pyhää lupaus siitä, että Herran Henki olisi aina hänen kanssansa.⁶ Tuo jatkuva kumppanuus on lupaus, joka pehmentää hänen tuntemaansa yksinäisyyttä. Se antaa hänelle voimaa syventyä lahjojensa kehittämiseen ja halun palvella Herraa. Hän on saanut suurta iloa rakastaessaan kaikkia niitä lapsia, joita hänen elämässään on, ja kun hän etsii seesteistä rauhaa, hänet löytää temppeleistä.

Viimeiseksi, eräs iäkäs nainen, joka on jo yli 90-vuotias, on nähnyt, kun hänen lapsensa ja lastensa lapset ovat varttuneet ja kun hänen lastenlastensa lapsia on syntynyt maailmaan. Aivan kuten monilla meistä, hänenkin elämänsä on ollut täynnä surua, ahdinkoja

ja käsittämätöntä iloa. Hän myöntää, että jos hän kirjoittaisi elämänsä tarinaa uudelleen, hän ei haluaisi sisällyttää siihen joitakin lukuja, joita siihen on nyt kirjoitettu. Kuitenkin hän sanoo hymyillen: ”Minun täytyy vain elää vielä vähän pidempään, jotta näen, mitä tästä kaikesta kehkeytyy!” Hän pitää edelleen kiinni polun varrella solmituista liitoista.

Nefi on opettanut:

”Kun olette päässeet tälle kaidalle ja kapealle polulle, minä kysyn, onko kaikki tehty? Katso, minä sanon teille: Ei. – –

Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistlette eteenpäin kestiten itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.”⁷

Meistä jokainen on sillä polulla. Lauloimme tänä iltana valossa kulkeemisesta. Yksilöinä me olemme vahvoja. Yhdessä Jumalan kanssa meitä ei pysäytä mikään.

Herra sanoi Emma Smithille: ”Ylennä sydämesi ja riemuitse ja pysy liitoissa, jotka olet tehnyt.”⁸

Me tosiaan riemuitsemme siitä, että kun pidämme liittomme, me voimme tuntea taivaallisen Isämme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen rakkauten. Todistan, että He elävät. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Neuvo mua valossa taivaltamaan”, *MAP-lauluja*, 193; *Lasten laulukirja*, s. 70–71.
2. Ks. ”Kasteenliitto: Olla Jumalan valtakunnassa ja kuulua siihen”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 7–8.
3. ”Jolla on kunniallinen nimi ja asema”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 98.
4. Moosia 18:9.
5. Ks. 2. Nefi 11:5.
6. Ks. OL 20:77.
7. 2. Nefi 31:19–20.
8. OL 25:13.

Bonnie L. Oscarson
Nuorten Naisten ylijohtaja

Sisaruus: oi, kuinka me tarvitsemme toisiamme

Meidän täytyy lakata keskittymästä eroihimme ja etsiä sitä, mikä on meille yhteistä.

Tuossa videossa näimme kahdeksan maata ja kuulimme yhdeksää eri kieltä. Kuvitelkaa, kuinka monta muuta kieltä tuli lisäyksenä siihen viimeiseen säikeistöön. On sykähdyttävää tietää, että maailmanlaajuisena sisarkuntana me voimme kohottaa äänemme todistamaan siitä iankaikisesta totuudesta, että me olemme rakastavan taivaallisen Isän tyttäriä.

Mikä suuri ilo ja kunnia onkaan olla täällä tässä historiallisessa tilaisuudessa ja puhua kaikille kahdeksan vuotta täyttäneille kirkon naisille. Ykseydessämme tänä iltana on valtavasti voimaa. Kun näen meidät kaikki, jotka olemme kokoontuneet yhteen konferenssikeskuksessa, ja mietin niitä tuhansia muita, jotka seuraavat tätä lähetystä eri paikoissa ympäri maailman, olen varma, että se voima, joka muodostuu todistuksestamme ja uskostamme Kristukseen, saa aikaan yhden uskontäyteisimmistä ja voimallisimmista naisten kokoontumisista kirkon – ja kenties maailmankin – historiassa.

Tänä iltana me riemuitsemme monista eri rooleistamme kirkon naisina. Vaikka olemme monella tapaa erilaisia ja ainutlaatuisia, me myös ymmärrämme, että olemme kaikki saman taivaallisen Isän tyttäriä, mikä tekee meistä sisaria. Me olemme yhtä Jumalan valtakunnan rakentamisessa ja

liitoissa, jotka olemme tehneet, olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa. Tämä yhteinen joukkomme on epäilemättä suurenmoisin sisarkunta maan päällä!¹

Se, että olemme sisaria, tarkoittaa sitä, että välillämme on särkymätön side. Sisaret pitävät huolta toisistaan, kaitsevat toisiaan, lohduttavat toisiaan ja ovat toistensa apuna niin hyvinä kuin huonoinakin aikoina. Herra on sanonut: ”Minä sanon teille: Olkaa yhtä; ja etlette te ole yhtä, te ette ole minun.”²

Vastustaja haluaisi meidän arvosteleman ja tuomitsevan toisiamme. Hän haluaa meidän keskittävän eroihimme ja vertaavan itseämme toisiimme. Sinä harastat ehkä mielelläsi liikuntaa tarmokkaasti tunnin joka päivä, koska sinulle tulee siitä niin hyvä olo, kun taas minä pidän suurena urheilusuorituksena sitä, jos kävelen yhden kerrosvälin portaat sen sijaan että kulkisin hissillä. Voimme silti olla ystäviä, eikö totta?

Me naiset osaamme olla erityisen ankaria itsellemme. Kun me vertaamme itseämme toisiimme, tunnemme aina riittämättömyyttä tai mielipahaa. Sisar Patricia T. Holland

Sydney, Australia

sanoi kerran: ”Asian ydin on siinä, ettemme voi kutsua itseämme kristityiksi ja samalla tuomita toisiamme – tai itseämme – niin julmasti.”³ Hän jatkaa sanomalla, ettei mikään ole sen arvoista, että menetämme myötätuntomme ja sisaruutemme. Meidän pitää vain ottaa rennosti ja riemuita jumalallisista eroistamme. Meidän pitää oivaltaa, että me kaikki haluamme palvella valtakunnassa käyttäen ainutlaatuisia kykyjämme ja lahjojamme omalla tavallamme. Silloin me voimme nauttia sisaruudestamme, toistemme seurasta ja ryhtyä palvelemaan.

Tosiasia on, että me todellakin tarvitsemme toisiamme. Naiset hakevat luonnostaan ystävyyttä, tukea ja toveruutta. Meillä on todella paljon opittavaa toisiltamme, ja usein me annamme itse pystyttämiemme muurien estää meitä nauttimasta ihmissuhteista, jotka voisivat olla suurimpia siunauksia elämässämme. Esimerkiksi me naiset, jotka olemme vähän vanhempia, tarvitsemme sitä, mitä teillä alkeisyhdistysikäisillä tytöillä on tarjota. Me voimme oppia teiltä paljon siitä, miten palvella ja rakastaa Kristuksen tavoin.

Kuulin äskettäin ihanan kertomuksen pienestä Sarah-nimisestä työstä, jonka äidillä oli tilaisuus auttaa erästä heidän seurakuntaansa kuuluvaa Brenda-nimistä naista, jolla on MS-tauti. Sarah kävi mielellään äitinsä kanssa auttamassa Brenda. Hän sivelä voidetta Brendan käsiin ja hieroi tämän sormia ja käsivarsia, koska Brendalla oli usein tuskia.

Sitten Sarah oppi venyttämään hellästi Brendan käsivarsia tämän pään yli harjoittaakseen tämän lihaksia. Sarah harjasi Brendan hiuksia ja jutteli tämän kanssa, kun hänen äitinsä huolehti tämän muista tarpeista. Sarah oppi, miten tärkeää on palvella toista ja mitä iloa se tuo, ja hän oppi ymmärtämään, että lapsellakin voi olla suuri vaikutus jonkun toisen elämään.

Rakastan esimerkkiä, joka meillä on Luukkaan evankeliumin ensimmäisessä luvussa. Siinä kuvataan suloista suhdetta Jeesuksen äidin Marian ja tämän serkun Elisabetin välillä. Maria oli nuori nainen saadessaan tietää suuriarvoisesta tehtävästään olla Jumalan Pojan äiti. Alkuun sellaisen vastuun kantaminen yksin on varmasti tuntunut raskaalta. Herra itse antoi Marialle jonkun, joka kantaisi tuota kuormaa hänen kanssaan. Enkeli Gabrielin tuoman viestin myötä Maria sai tietää, keneltä luotettavalta ja myötätuntoiselta naiselta hän voisi pyytää tukea – serkultaan Elisabetilta.

Tällä nuorella naisella ja hänen jo iäkkäällä serkullaan⁴ oli yhteinen side, koska heidän kummankin raskaus oli ihme. Voin vain kuvitella, kuinka valtavan tärkeitä heille kummallekin olivat ne kolme kuukautta, jotka he viettivät yhdessä, kun he saivat puhua keskenään, myötäelää toistensa rinnalla ja tukea toisiaan ainutlaatuisissa kutsumuksissaan. Mikä verraton malli he ovatkaan sukupolvien välisestä naisellisesta hoivaamisesta.

Niillä meistä, jotka ovat vähän kokeneempia, voi olla valtava vaikutus nuorempiin sukupolviin. Kun oma äitini oli vasta pikkutyttö, kumpikaan hänen vanhemmistaan ei ollut aktiivinen kirkossa. Vaikka hän oli vasta viisivuotias, hän käveli itseksensä kirkkoon ja osallistui kokouksiinsa – Alkeisyhdistykseen, pyhäkouluun ja sakramenttikokoukseen – kaikki eri ajankohtina.

Kysyin äskettäin äidiltäni, miten ihmeessä hän teki sen viikko toisensa jälkeen, kun hän ei saanut lainkaan tukea tai kannustusta kotoa. Hän vastasi: ”Minulla oli Alkeisyhdistyksen opettajia, jotka rakastivat minua.” Nämä opettajat välittivät hänestä ja opettivat hänelle evankeliumia. He opettivat hänelle, että hänellä on taivaallinen Isä, joka rakastaa häntä, ja juuri heidän huolenpitonsa hänestä sai hänet tulemaan kirkkoon viikko toisensa jälkeen. Äiti sanoi minulle: ”Se oli yksi tärkeimmistä vaikutteista varhaiselämässäni.” Toivon, että voin jonakin päivänä kiittää noita suuremoisia sisaria! Kristuksen kaltaiselle palvelemiselle ei ole mitään ikärajaa.

Muutama viikko sitten tapasin Kaliforniassa erään vaaran Nuorten Naisten johtajan, joka kertoi minulle, että hänen 81-vuotias äitinsä oli äskettäin kutsuttu ruusutyttöjen neuvojaksi. Kiinnostukseni heräsi siinä määrin, että soitin hänen äidilleen. Kun piispa pyysi sisar Val Bakerin puheilleen, sisar Baker odotti saavansa kutsun kirjastonhoitajaksi tai seurakunnan historioitsijaksi. Piispan kutsuessa hänet palvelemaan ruusutyttöjen neuvojana Nuorissa Naisissa hänen reaktionsa oli: ”Oletko varma?”

Hänen piispansa vastasi vakavana: ”Sisar Baker, sinä voit olla varma siitä, että tämä kutsu tulee Herralta.”

Sisar Baker sanoi, ettei hän osannut vastata siihen muuta kuin: ”Totta kai.”

Rakastan tämän piispan saamaa innoitusta siitä, että hänen seurakuntansa neljällä ruusutytyllä on paljon opittavaa tämän iäkkään sisaren viisaudesta, kokemuksesta ja elinikäisestä esimerkiksi. Ja arvatkaapa, keiden puoleen sisar Baker kääntyy, kun hän tarvitsee apua Facebook-sivunsa kanssa?

Ajattelen sitä, miten suurena apuna Apuyhdistyksen sisaret voivat olla, kun he toivottavat sinne tervetulleiksi nuoria sisaria, jotka ovat äskettäin olleet Nuorissa Naisissa. Nuorista sisaristamme tuntuu usein aivan kuin heillä ei olisi sijaa eikä mitään yhteistä niiden kanssa, jotka ovat Apuyhdistyksessä. Ennen kuin he täyttävät 18, he tarvitsevat Nuorten Naisten johtajia ja äitejä, jotka todistavat iloisesti Apuyhdistyksen suurista siunauksista. Nuorten sisarten pitää saada tuntee intoa siitä, että heistä on tulossa sellaisen erinomaisen järjestön jäseniä. Kun nuoret naiset alkavat käydä Apuyhdistyksessä, he tarvitsevat eniten ystävää, jonka vieressä istua, käsivartta ympärilleen ja tilaisuutta opettaa ja palvella. Pyrkikäämme kaikki auttamaan toisiamme elämämme siirtymä- ja virstanpylväsvaiheissa.

Kiitos kaikille kirkon naisille, jotka ylittävät ikä- ja kulttuurirajat siunataksien ja palvellakseen muita. Nuoret naiset palvelevat Alkeisyhdistyksen lapsia ja ikäihmisiä. Kaikenikäiset naimattomat sisaret käyttävät lukemattomia tunteja huolehtien lähipiirissään olevien tarpeista. Me annamme tunnustusta niille tuhansille nuorille naisille, jotka antavat puolitoista vuotta elämästään kertoakseen evankeliumista maailmalle. Kaikki nämä ovat todisteita siitä, mitä rakkaassa laulussamme sanotaan: ”On enkelten tehtävä naisille suotu.”⁵

Jos on esteitä, se johtuu siitä, että olemme luoneet ne itse. Meidän täytyy lakata keskittymästä eroihimme ja etsiä sitä, mikä on meille yhteistä. Silloin

Wien, Itävalta

voimme alkaa ymmärtää suurimpia mahdollisuuksiamme ja saada aikaan suurinta hyvää tässä maailmassa. Sisar Marjorie P. Hinckley sanoi kerran: ”Oi, kuinka me tarvitsemme toisiamme. Ne meistä, jotka ovat vanhoja, tarvitsevat teitä, jotka olette nuoria. Ja toivottavasti te nuoret tarvitsette joitakuuta meistä, jotka ovat vanhoja. On sosiologinen tosiasia, että naiset tarvitsevat naisia. Me tarvitsemme syvällistä, tyydyttävää ja uskollista ystävyyttä toistemme kanssa.”⁶ Sisar Hinckley oli oikeassa: oi, kuinka me tarvitsemme toisiamme!

Sisaret, maailmassa ei ole mitään toista naisten ryhmää, joka voi saada osakseen suurempia siunauksia kuin me myöhempien aikojen pyhiin naiset. Me olemme Herran kirkon jäseniä, ja omista olosuhteistamme riippumatta me kaikki voimme nauttia pappeuden voiman täysistä siunauksista, kun pidämme kasteessa ja temppelissä tekemämme liitot. Meillä on eläviä profeettoja, jotka johtavat ja opettavat meitä, ja me nautimme ihanasta Pyhän Hengen lahjasta, joka toimii lohtuna ja oppaana elämässämme. Olemme siunattuja, kun saamme toimia käsi kädessä vanhurskaiden veljien kanssa vahvistaessamme koteja ja perheitä. Me pääsemme osallisiksi temppelitoimitusten lujudesta ja voimasta ja niin paljosta muustakin.

Kaikkien näiden mahtavien siunausten lisäksi, joista nautimme, meillä on toisemme – sisaret Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa. Meitä on siunattu lempeällä ja rakastavalla luonteella, minkä johdosta voimme suoda Kristuksen kaltaista rakkautta ja palvelua lähipiirissämme oleville. Kun emme keskity ikään, kulttuuriin ja olosuhteisiin liittyviin eroihimme vaan hoivaamme ja palvelemme toisiamme, me täytymme Kristuksen puhtaalla rakkaudella ja innoituksella, niin että voimme tietää, milloin ja ketä palvella.

Osoitan teille kutsun, jonka esitti kerran aiemmin yksi Apuyhdistyksen ylijohdaja sanoessaan: ”Kehotan teitä, paitsi rakastamaan toisianne enemmän, rakastamaan toisianne *paremmin*.”⁷ Rukoilen, että me ymmärtäisimme, kuinka paljon me tarvitsemme toisiamme, ja että me kaikki rakastaisimme toisiamme paremmin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Barbara B. Smith, ”The Bonds of Sisterhood”, *Ensign*, maaliskuu 1983, s. 20–23.
2. OL 38:27.
3. Julkaisussa *Iankaikeinen avioliitto*, oppilaan kirja, uskonto 234 ja 235, 2005, s. 184.
4. Ks. Luuk. 1:7.
5. ”Me sisaret yhdessä”, *MAP-lauluja*, 194.
6. Ks. Bonnie D. Parkin, ”Oi, kuinka me tarvitsemme toisiamme”, *Liahona*, maaliskuu 2004, s. 27.
7. Bonnie D. Parkin, ”Valitkaa rakkaus, hyvä osa”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 106.

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohtaja

Etsitään: käsiä ja sydäntä jouduttamaan työtä

Me voimme tarjota käsiä auttamaan ja sydämen jouduttamaan taivaallisen Isän suurenmoista työtä.

Rakkaat sisaret, miten rakastamme teitä! Kun katsoimme tuota hienoa videota, näittekö oman kätenne ojentuvan auttamaan jotakuta tuon liittopolun varrella? Minä ajattelin nuorta Alkeisyhdistyksen tyttöä nimeltä Brynn, jolla on vain yksi käsi, ja silti hän käyttää tuota kättä ollakseen osaltaan siunaamassa perhettään ja ystäviään – myöhempien aikojen pyhiä ja muihin kirkkokuntiin kuuluvia. Eikö hän olekin kaunis? Ja niin olette tekin! Sisaret, me voimme tarjota käsiä auttamaan ja sydämen jouduttamaan taivaallisen Isän suurenmoista työtä.

Aivan kuten uskolliset sisaremmme pyhissä kirjoituksissa, sellaiset kuin Eeva, Saara, Maria ja monet muut, tiesivät, keitä he olivat ja mikä oli heidän tarkoituksensa, myös Brynn tietää, että hän on Jumalan tytär.¹ Meikin voimme tuntea oman jumalallisen perintömme Jumalan rakkaina tyttärinä ja sen elintärkeän työn, jota Hän haluaa meidän tekemän.

Vapahtaja on opettanut: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä.”² Mitä meidän pitää tietää

ja tehdä, jotta voimme palata Isän luo?³ Me voimme ottaa oppia kertomuksesta rikkaasta nuorukaisesta, joka kysyi Jeesukselta, mitä hänen piti tehdä, jotta hän saisi iankaikkisen elämän.

Jeesus vastasi hänelle: ”Jos haluat päästä sisälle elämään, noudata käskyjä.”

Nuorukainen kysyi Jeesukselta, mitä käskyjä hänen pitäisi noudattaa.

Silloin Jeesus muistutti häntä useista kymmeneen käskyyn kuuluvista käskyistä, jotka ovat meille kaikille tuttuja.

Nuorukainen vastasi: ”Kaikkia niitä olen noudattanut, – – mitä vielä puuttuu?”

Jeesus sanoi: ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille. Silloin sinulla on aarre taivaissa. Tule sitten ja seuraa minua.”⁴

Jeesus kehotti nuorukaista osallistumaan työhönsä – opetuslapsen työhön. Se on meidänkin työmme. Meidän tulee ”panna pois se, mikä on tästä maailmasta”⁵, pysyä liitoissamme, tulla Kristuksen luokse ja seurata Häntä. Niin opetuslapset tekevät!

Sisaret, emmehän ala soimata itseämme siksi, että Vapahtaja puhui rikkaalle nuorukaiselle täydelliseksi tulemisesta. Sana *täydellinen* tässä kertomuksessa on käännetty kreikankielisestä sanasta, joka tarkoittaa ”kokonaista”. Kun me yritämme parhaamme mukaan kulkea eteenpäin liittopolulla, meistä tulee tässä elämässä kokonaisempia ja täydellisempiä.

Kuten sillä rikkaalla nuorukaisella Jeesuksen aikaan, meillä on toisinaan kiusaus luovuttaa tai kääntyä takaisin, koska ajattelemme kenties, ettemme pysty siihen yksin. Ja olemme siinä oikeassa! Ilman apua me emme pysty tekemään niitä vaikeita asioita, joita meitä on pyydetty tekemään. Apua saamme Jeesuksen Kristuksen sovituksesta, Pyhän Hengen johdatuksesta ja muiden ihmisten auttavista käsistä.

Eräs uskollinen naimaton sisar todisti äskettäin, että sovituksen ansiosta hän on saanut voimaa kasvattaa auttavin käsin ja auliin sydämin neljää lasta, jotka hänen sisarensa oli jättänyt jälkeensä kuoltuaan syöpään. Se toi mieleeni jotakin, mitä vanhin Neal A. Maxwell on sanonut: ”Kaikki helpot asiat, joita kirkolla on ollut

tehtävänä, on tehty. Tästä eteenpäin tämä on suurta seikkailua, ja haluamme seurata koetellaan joillakin kiinnostavilla tavoilla.”⁶ Teidät on lähetetty maan päälle tällä ajan taloudenhoitokaudella sen vuoksi, keitä te olette ja mitä teitä on valmistettu tekemään! Huolimatta siitä, mitä Saatana yrittää taivuttaa meitä ajattelemaan siitä, keitä me olemme, todellisuudessa me olemme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia!

Mormon oli todellinen opetuslapsi, joka eli aikana, jolloin ”jokainen sydän paatui, – – eikä niin suurta jumalattomuutta ollut koskaan ollut kaikkien Lehin lasten keskuudessa”⁷. Olisiko teistä ollut mukavaa elää sinä aikana? Ja silti Mormon julisti rohkeasti: ”Katso, minä olen Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan opetuslapsi.”⁸

Ettekö rakastakin Mormonia? Hän tiesi, kuka hän on ja mikä hänen tehtävänsä on, eikä hän antanut ympärillään olevan pahuuden kääntää huomiotaan muualle. Itse asiassa hän piti kutsumustaan lahjana.⁹

Ajatelkaa, mikä siunaus on tulla kutsutuksi antamaan päivittäisen

Gilbert, Arizona, Yhdysvallat

opetuslapseutemme lahja Herralle julistamalla sanoin ja teoin: ”Katso, minä olen Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi!”

Rakastan presidentti Boyd K. Packerin kertomusta eräästä suloisesta sisaresta, jota pilkattiin siksi, että hän noudatti profeetan neuvoa varastoida elintarvikkeita. Hänen arvostelijansa sanoi, että tiukan paikan tullen hänen johtajansa pyytäisivät häntä jakamaan ruokavarastonsa muiden kanssa. Hänen, todellisen opetuslapsen, yksinkertainen ja päättäväinen vastauksensa oli: ”Ainakin minulla on jotakin, mistä antaa.”¹⁰

Minä rakastan kirkon naisia, nuoria ja vanhoja. Olen nähnyt teidän lujuu-
tenne. Olen nähnyt teidän uskonne. Teillä on annettavaa, ja te olette

halukkaita antamaan sen. Te teette niin ilman fanfaareja tai julkisuutta kiinnittäen huomion Jumalaan, jota me palvelemme, ettekä itseenne, ja ajattelemta lainkaan, mitä saatte siitä.¹¹ Niin opetuslapset tekevät!

Tapasin hiljattain Filippiineillä nuoren naisen, jonka perheestä oli tullut vähemmän aktiivinen kirkossa, kun hän oli ollut seitsenvuotias. Siitä syystä hän oli joutunut kävelemään yksin viikko toisensa jälkeen vaarallista tietä kirkkoon. Hän kertoi, että kun hän oli 14-vuotias, hän päätti pysyä uskollisena liitoilleen, jotta hän olisi kelvollinen kasvattamaan tulevan perheensä kodissa, joka ”on pappeuden voiman siunaama”¹². Paras tapa vahvistaa kotia, nykyistä tai tulevaa, on pitää liitot, lupaukset, jotka olemme antaneet toisillemme ja Jumalalle.

Niin opetuslapset tekevät!

Eräs uskollinen japanilainen sisar ja hänen miehensä kävivät lähetyskentällämme Koreassa. Sisar ei puhunut koreaa eikä juuri englantiakaan, mutta hänellä oli aulis sydän ja hän halusi käyttää ainutlaatuisia lahjojaan ja auttavia käsiään Herran työhön. Niin opetuslapset tekevät! Hän opetti lähetysssaarnaajiamme tekemään yksinkertaisen origamin – suun, joka avautui ja sulkeutui. Sitten hän muutamalla osamallaan englanninkielisellä sanalla opetti lähetysssaarnaajia ”avaamaan suunsa” kertomaan evankeliumista – opetus, jota he eivät koskaan unohda, enkä unohda minäkään.

*Liiton teimme, jakaa voimme lahjan
tään.*

Opettaa voi aina esimerkillään.

*Sanoin, teoin voimme muille
todistaa:*

Tahdomme Kristusta palvella.¹⁴

Koska olemme todellisia opetuslapsia, tarjotkaamme aulis sydämemme ja auttavat kätemme jouduttamaan Hänen työtään. Ei haittaa, jos meillä on Brynnin tavoin vain yksi käsi. Ei haittaa, jos emme ole vielä täydellisiä ja kokonaisia. Me olemme omistautuneita opetuslapsia, jotka ojentavat kätensä ja auttavat toisiaan matkan varrella. Sisaruutemme ulottuu sukupolvien taakse niihin uskollisiin sisariin, jotka ovat eläneet aiemmin. Yhdessä sisarina ja yksimielisinä elävien profeettojen, näkijöiden ja ilmoituksensaajien kanssa, joilla on palautetut pappeuden avaimet, me voimme kulkea ykseydessä opetuslapsina, palvelijoina, joilla on aulis sydän ja auliit kädet jouduttamaan pelastuksen työtä. Kun teemme niin, meistä tulee Vapahtajan kaltaisia. Siitä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. "Brynn", lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn.
2. Joh. 7:17.
3. Ks. "Oon lapsi Jumalan", *MAP-lauluja*, 187; *Lasten laulukirja*, s. 2.
4. Ks. Matt. 19:16–22.
5. OL 25:10; ks. myös jae 13.
6. Julkaisussa *Kirkon historia aikojen täytyessä*, opettajan kirja, uskonto 341–343, 2004, s. 71.
7. Morm. 4:11–12.
8. 3. Nefi 5:13.
9. Ks. Moroni 7:2.
10. "Sisarten piiri", *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 226.
11. Ks. 2. Nefi 26:29–30.
12. "Tunnen rakkauden", *Lasten laulukirja*, s. 102.
13. Ks. "Vanhurskaita naisia", *Liahona*, joulukuu 2002, s. 39.
14. "Käsikkäin käy lapset kautta maailman", *Liahona*, lokakuu 2003, s. Y12–Y13.

Kuvitelkaa hetki, että seisotte yhdessä minun sekä muiden miljoonien sisarten ja veljien kanssa Hänen kirkossaan ja kuljette rohkeasti eteenpäin tehden sitä, mitä opetuslapset tekevät – palvelette ja rakastatte Vapahtajan tavoin. Mitä teille merkitsee se, että olette Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia?

Sadattuhannet epäitsekäät Jeesuksen Kristuksen opetuslapset ovat käyttäneet Mormon Helping Hands -hankkeen liivejä ja paitoja, kun he ovat tarttuneet tilaisuuteen palvella ajallisissa asioissa. Mutta on muitakin tapoja, joilla omistautuneet opetuslapset voivat palvella. Kuvitelkaa kanssani mahdollisia hengellisiä "työhön etsitään" -kylttejä, jotka liittyvät pelastuksen työhön:

- Työhön etsitään: äitejä ja isiä kasvattamaan lapsiaan valossa ja totuudessa
- Työhön etsitään: tyttäriä ja poikia, sisaria ja veljiä, tätejä, setiä ja enoja, serkkuja, isovanhempia ja todellisia ystäviä palvelemaan opastajina ja tarjoamaan auttavia käsiä liittopolun varrella
- Työhön etsitään: niitä, jotka kuuntelevat Pyhän Hengen kuiskauksia ja toimivat saamiensa vaikutelmien mukaan

- Työhön etsitään: niitä, jotka elävät evankeliumin mukaan päivittäin pienin ja yksinkertaisin tavoin
- Työhön etsitään: sukututkimus- ja temppelityöntekijöitä yhdistämään perheitä iankaikkisesti
- Työhön etsitään: lähetyssaarnaajia ja jäseniä levittämään "hyvää uutista" – Jeesuksen Kristuksen evankeliumia
- Työhön etsitään: pelastajia etsimään niitä, jotka ovat eksyneet
- Työhön etsitään: liittojen pitäjiä puolustamaan lujina sitä, mikä on totta ja oikein
- Työhön etsitään: Herran Jeesuksen Kristuksen todellisia opetuslapsia.

Vuosia sitten vanhin M. Russell Ballard esitti kaikuvan kutsun kirkon sisarille sanoessaan:

"Tämän päivän ja toisen tulemisensa päivän välisenä aikana Herra tarvitsee jokaisessa perheessä, jokaisessa seurakunnassa, jokaisella paikkakunnalla, jokaisessa kansakunnassa naisia, jotka astuvat vanhurskaasti esiin ja sanovat sekä sanoin että teoin: "Tässä olen, lähetä minut."

Kysymykseni kuuluu: 'Oletko sinä yksi näistä naisista?'¹³

Toivon, että jokainen meistä voi antaa raikuvan vastauksen: "Kyllä!" Päätän erään Alkeisyhdistyksen laulun sanoin:

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Tyttäriä liitossa

Tie – –, jota meidän on kuljettava matkallamme takaisin taivaallisen Isämme luo, – – on merkitty Jumalan kanssa tehtävillä pyhillä liitoilla.

Meitä on tänä iltana opetettu hengellisellä voimalla. Rukoilen, että näiden suurenmoisten sisarjohtajien puhumat sanat painuvat teidän sydämeenne samoin kuin ne ovat painuneet minun sydämeeni.

Tämä on historiallinen kokous. Kaikki kirkon kahdeksan vuotta täyttäneet naiset on kutsuttu joukkoomme tänä iltana. Monet meistä ovat rukoilleet, että Pyhä Henki olisi kanssamme. Se siunaus on suotu, kun olemme kuulleet näiden sisarten puhuvan ja olemme kuunnelleet kohottavaa musiikkia. Rukoilen, että Henki on edelleen meidän kanssamme, kun lausun muutamia kannustuksen ja todistuksen sanoja sen lisäksi, mitä on jo sanottu – ja etenkin todistaa, että se, mitä meille on kerrottu, on sitä, mitä Herra haluaisi meidän kuulevan.

Tänä iltana puheeni aiheena on se tie, jota tänään on niin kauniisti kuvailtu ja jota meidän on kuljettava matkallamme takaisin taivaallisen Isämme luo. Se tie on merkitty Jumalan kanssa tehtävillä pyhillä liitoilla. Puhun teille siitä ilosta, jota saa näiden liittojen solmimisesta ja pitämisestä ja siitä, että auttaa muita pitämään ne.

Monet teistä on hiljattain kastettu ja olette saaneet Pyhän Hengen lahjan käten päällepanemisella. Teillä on se

muistikuva tuoreena mielessä. Toiset on kastettu kauan sitten, joten muistikuva sen liittokokemuksen herättämistä tuntemuksistanne saattaa olla vähemmän selkeä, mutta jotkin niistä tuntemuksista palaavat mieleenne aina kun kuuntelette sakramenttirukouksia.

Kenelläkään meistä ei ole samoja muistikuvia kuin jollakulla toisella siitä päivästä, jolloin teimme pyhän kasteenliiton ja saimme Pyhän Hengen lahjan. Mutta kukin meistä tunsu Jumalan hyväksynnän. Ja tunsimme halua antaa anteeksi ja saada anteeksi sekä lisääntyntä päättävyyttä tehdä oikein.

Siihen, miten syvälle teidän sydämeenne nuo tuntemukset painuivat, vaikutti suurelta osin se, miten rakastavat ihmiset teitä valmistivat. Toivon, että niillä teistä, jotka ovat tulleet valtakuntaan hiljattain, on siunaus saada istua äitinne lähellä. Jos niin on, voisitte nyt tässä antaa heille kiitoksen hymyn. Muistan sen ilon ja kiitollisuuden tunteen, jota tunsin istuessani äitini takana autossa sen jälkeen kun minut oli kastettu Philadelphiassa Pennsylvaniassa.

Juuri äiti oli huolellisesti valmistanut minua solmimaan tuon liiton ja kaikki muut liitot, joita sen jälkeen seurasi. Hän oli ollut uskollinen tälle Herran antamalle tehtävälle:

”Ja vielä, sikäli kuin Siionissa tai missään sen järjestetyistä vaarnoista on lasten vanhempia, jotka eivät opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta käten päällepanemisen kautta kahdeksan vuoden iässä, synty on vanhempien päällä.

Sillä tämä on laki Siionin asukkaille eli kaikissa sen järjestetyissä vaarinoissa.

Raymond, Alberta, Kanada

Palmyra, New York, Yhdysvallat

Ja heidän lapsensa kastettakoon syntiensä anteeksisaamiseksi kahdeksan vuoden iässä ja he saakoot [Pyhän Hengen].”¹

Äiti oli tehnyt oman osansa. Hän oli valmistanut lapsiaan puhuen paljolti Alman tavoin, jonka sanat on kirjoitettu muistiin Mormonin kirjaan:

”Ja tapahtui, että hän sanoi heille: Katso, tässä ovat Mormonin vedet (sillä siksi niitä kutsuttiin), ja nyt, koska te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen ja olette halukkaita kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

niin, ja olette halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta saisitte iankaikkisen elämän –

nyt minä sanon teille, että jos tämä on teidän sydämenne halu, mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastetaan Herran nimeen, todistukseksi hänen kanssaan liiton, että palvelette häntä ja pidätte hänen käskynsä, jotta hän vuodattaisi Henkeään runsaammin teidän päällenne?

Ja nyt kun ihmiset olivat kuulleet nämä sanat, he taputtivat käsiään ilosta ja huudahtivat: Tämä on meidän sydämemme halu.”²

Te ette ehkä taputtaneet käsiänne, kun ensi kerran kuulitte tuon kutsun tehdä liitto menemällä kasteelle, mutta varmasti tunsitte Vapahtajan rakkauksen ja suurempaa sitoumusta huolehtia muista Hänen puolestaan. Voin sanoa ”varmasti”, koska nuo tunteet on painettu syvälle taivaallisen Isän kaikkien tyttärien sydämeen. Se on osa Häneltä saamaanne jumalallista perintöä.

Hän opetti teitä ennen kuin tulitte tähän elämään. Hän auttoi teitä ymmärtämään ja hyväksymään sen, että kohtaisitte koettelemuksia, koetuksia ja mahdollisuuksia, jotka on valittu täydellisesti juuri teille. Saitte kuulla, että Isällämme on onnensuunnitelma, jota noudattamalla selviytyisitte turvallisesti niistä koettelemuksista ja että auttaisitte muita selviytymään turvallisesti heidän koettelemuksistaan. Tämä suunnitelma on merkitty Jumalan kanssa tehtävillä liitoilla.

Meillä on vapaus valita, solmimmeko ja pidämmekö me nuo liitot. Vain muutamilla Hänen tyttäristään on mahdollisuus tässä elämässä edes kuulla niistä liitoista. Te olette niitä harvoja onnellisia. Te rakkaat sisaret – jokainen teistä on tytär liitossa.

Ennen syntymääne taivaallinen Isä kertoi teille niistä kokemuksista, joita saisitte lähdettyänne Hänen luotaan ja tultuanne maan päälle. Teille opetettiin, että tie takaisin kotiin Hänen luokseen ei olisi helppo. Hän tiesi, että teidän olisi liian vaikeata selviytyä matkasta ilman apua.

Teitä on siunattu niin, että olette saaneet tiedon siitä, miten voitte solmia nuo liitot tässä elämässä, ja lisäksi olette muiden sellaisten ympäröimiä, jotka auttavat – jotka teidän laillanne ovat taivaallisen Isän liiton tyttäriä.

Te kaikki olette tunteneet sen siunauksen, että saatte olla tänä iltana Jumalan tyttärien joukossa, joilla myös on liiton alainen tehtävä auttaa ja ohjata teitä, kuten he ovat luvanneet tehdä. Olen nähnyt samaa mitä tekin, kun liiton sisaret pitävät tuon sitoumuksen lohduttavaa ja auttaa – ja tekevät sen iloiten.

Muistan sisar Ruby Haightin hymyn. Hän oli kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin David B. Haightin vaimo. Ollessaan nuori vanhin Haight palveli Palo Alton vaarnan johtajana Kaliforniassa. Hän rukoili ja kantoi huolta oman seurakuntansa ruusutyttöjen luokan tyttöistä.

Niinpä vaarnanjohtaja Haight tunsin innoitusta pyytää piispaa kutsumaan Ruby Haightin opettamaan niitä nuoria tyttöjä. Hän tiesi, että sisar Haight olisi Jumalan todistaja, joka nostaisi, lohduttaisi ja rakastaisi siinä luokassa olevia tyttöjä.

Sisar Haight oli ainakin 30 vuotta vanhempi kuin ne tytöt, joita hän opetti. Silti vielä 40 vuotta sen jälkeen kun hän oli opettanut heitä, joka kerta kun hän tapasi vaimoni, joka oli ollut yksi hänen luokkansa tyttöistä, hän aina ojensi kätensä, hymyili ja sanoi Kathylle: ”Oi! Minun ruusutyttöni.” Näin muutakin kuin hänen hymynsä. Tunsin hänen syvän rakkautensa yhtä

sisarta kohtaan, josta hän yhä välitti aivan kuin omasta tyttärestään. Hänen hymynsä ja lämmin tervehdyksensä tulivat siitä, kun hän näki, että yksi sisar ja Jumalan tytär on yhä kotiin johtavalla liiton tiellä.

Myös taivaallinen Isä hymyilee teille aina kun Hän näkee teidän auttavan yhtä Hänen tyttäristään kulkemaan liiton tiellä kohti iankaikkista elämää. Ja Hän on mielissään joka kerta kun pyritte valitsemaan oikein. Hän näkee paitsi sen, mitä te olette, myös sen, mitä teistä voi tulla.

Teillä saattaa olla maallinen isä tai äiti, joka on ajatellut, että teistä voisi tulla parempia kuin itse osaatte kuvitella. Minulla on ollut sellainen äiti.

Mutta sitä en tiennyt nuorena, että taivaallinen Isäni – teidän taivaallinen Isänne – näkee lapsissaan suurempia mahdollisuuksia kuin me tai edes maallinen äitimme näkee meissä. Ja aina kun etenette ylöspäin sillä tiellä kohti sitä, mikä on teille mahdollista, se tekee Hänet onnelliseksi. Ja te voitte tuntea Hänen hyväksyntänsä.

Hän näkee ne loistavat mahdollisuudet kaikissa tyttäriissään, missä tahansa he ovatkin. Se asettaa suuren vastuun teidän kunkin harteille. Hän odottaa teidän kohtelevan jokaista tapaamaanne ihmistä Jumalan lapsena. Juuri siitä syystä Hän käskee meitä rakastamaan lähimmäisiämme niin kuin rakastamme itseämme ja antamaan heille anteeksi. Se, että tunnette ystävällisyyttä ja anteeksiantoa muita kohtaan, tulee jumalallisena perintönä Häneltä Hänen tyttärilleen. Jokainen ihminen, jonka tapaatte, on Hänen rakas henkilapsensa.

Kun tunnette sitä suurenmoista sisaruutta, niin se, minkä luulimme erottavan meitä, hälvenee. Esimerkiksi nuoremmille ja vanhemmille sisarille ovat yhteisiä ne tunteet, jotka odottavat ymmärretyksi ja hyväksytyksi

tulemista. Jumalan tyttärinä te olette enemmän toistenne kaltaisia kuin erilaisia.

Sen ymmärtäen nuorten naisten tulisi odottaa innolla omaa siirtymistään Apuyhdistykseen ja pitää sitä mahdollisuutena laajentaa niiden sisarten piiriä, joita he oppivat tuntemaan, ihailemaan ja rakastamaan.

Tuo sama kyky nähdä, mitä voimme olla, kasvaa perheissä ja Alkeisyhdistyksessä. Tätä tapahtuu perheilloissa ja Alkeisyhdistyksen ohjelmissa. Pieniä lapsia innoitetaan puhumaan suuria ja ihmeellisiä asioita, kuten he puhuivat, kun Vapahtaja kirvoitti heidän kielensä opettaessaan heitä ylösnousemuksensa jälkeen.³

Vaikka Saatana ehkä hyökkääkin sisaria vastaan varhaisemmissa ikävaiheissa, niin Herra kohottaa sisaria yhä korkeammille hengellisyden tasoille. Esimerkiksi nuoret naiset opettavat äidilleen, kuinka etsiä FamilySearchin avulla esivanhempia ja pelastaa heitä. Jotkut tuntemani nuoret naiset ovat

päättäneet mennä varhain aamulla temppeleihin sijaiskasteille ilman muuta kehotusta kuin Elian henki.

Lähetyskentillä kaikkialla maailmassa sisaria kutsutaan palvelemaan johtohenkilöinä. Herra on luonut tarpeen heidän palvelutyölleen, ja Hän on koskettanut entistä lukuisampien sisarten sydäntä palveluhalulla. Useat lähetysjohtajat ovat nähneet sisarlähetysaarnajien kasvavan entistä voimallisemmiksi sekä käännytyslähetyksessä että etenkin huolehtivina johtohenkilöinä.

Palvelitpepa kokoaikaisina lähetyssaarnaajina tai ette, te voitte saada saman kyvyn rikastaa avioliittoanne ja kykyänne kasvattaa hyviä lapsia noudattamalla merkittävien naisten esimerkkiä.

Ajatelkaapa Eevaa, kaikkien elävien äitiä. Vanhin Russell M. Nelson on sanonut Eevasta näin: ”Me ja koko ihmiskunta olemme ikuisesti siunattuja Eevan suuren rohkeuden ja viisauden ansiosta. Syömällä hedelmää ensimmäisenä hän teki sen mitä oli tehtävä.

Aadam oli kyllin viisas tehdäkseen samalla tavoin.”⁴

Jokaisella Eevan tyttärellä on mahdollisuus suoda sama siunaus omalle perheelleen kuin Eeva soi omalleen. Hän oli niin tärkeä perheiden perustamisen kannalta, että hänen luomistaan kerrotaan näin: ”Ja Jumalat sanoivat: Tehkäämme miehelle avuksi sopiva kumppani, sillä miehen ei ole hyvä olla yksinään, sen tähden muovaamme hänelle avuksi sopivan kumppanin.”⁵

Emme tiedä, millä kaikilla tavoilla Eeva oli avuksi Aadamille ja heidän perheelleen. Mutta me tiedämme yhden suurenmoisen lahjan, jonka hän antoi ja jonka jokainen teistäkin voi antaa: hän auttoi perhettään

näkemään tien kotiin, kun edessä oleva matka tuntui vaikealta. ”Ja Eeva, hänen vaimonsa, kuuli kaiken tämän ja iloitsi ja sanoi: Ellei rikkomustamme olisi ollut, meillä ei olisi koskaan ollut jälkeläisiä emmekä olisi koskaan tienneet hyvää emmekä pahaa, emme lunastuksemme iloa emmekä iankaikkista elämää, jonka Jumala antaa kaikille kuuliaisille.”⁶

Te voitte noudattaa hänen esimerkkiään.

Ilmoituksen kautta Eeva ymmärsi, mikä on tie kotiin Jumalan luokse. Hän tiesi, että Jeesuksen Kristuksen sovitus teki iankaikkisen elämän perheinä mahdolliseksi. Hän oli varma, kuten tekin voitte olla, että kun hän pitäisi taivaallisen Isänsä kanssa

tekemänsä liitot, niin Lunastaja ja Pyhä Henki ohjaisivat hänet ja hänen perheensä kaikkien eteen tulevien murheiden ja pettymysten läpi. Hän tiesi voivansa turvautua Heihin.

”Älä jätä elämäsi oman ymmärryksi varaan, vaan turvaa koko sydämesi Herraan.

Missä kuljetkin, pidä hänet mielesäsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien.”⁷

Tiedän, että Eeva kohtasi murheita ja pettymyksiä, mutta tiedän myös, että hän sai iloa siitä tiedosta, että hän ja hänen perheensä voisivat palata asumaan Jumalan luona. Tiedän, että monet teistä täällä olevista kohtaavat murheita ja pettymyksiä. Jätän teille siunaukseni, että te voitte paluumatkallanne kotiin tuntea Eevan tavoin samaa iloa, jota hän tunsi.

Minulla on varma todistus siitä, että Isä Jumala varjelee teitä rakkaudella. Hän rakastaa teitä jokaista. Te olette Hänen tyttäriään liitossa. Koska Hän rakastaa teitä, Hän suo teille sen avun, jota tarvitsette kulkeaksenne ja auttaaksenne muita kulkemaan ylöspäin tiellä takaisin Hänen eteensä.

Tiedän, että Vapahtaja maksoi meidän kaikkien syntiemme hinnan ja että Pyhä Henki todistaa totuudesta. Te olette tunteneet sitä lohtua tässä kokouksessa. Minulla on todistus siitä, että kaikki avaimet, jotka sitovat pyhiä liittoja, on palautettu. Meidän elävällä profeetallamme presidentti Thomas S. Monsonilla on tänä päivänä ne hallussaan, ja hän käyttää niitä. Jätän nämä lohdun ja toivon sanat teille, Hänen rakkaat liiton tyttärensä. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 68:25–27.
2. Moosia 18:8–11.
3. Ks. 3. Nefi 26:14.
4. ”Pysyvyyttä muutoksen keskellä”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 33.
5. Abr. 5:14.
6. Moos. 5:11.
7. Sananl. 3:5–6.

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä yleiskonferenssissa kerrotuista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Neil L. Andersen	(18) Lehväsitoja puolusti perinteistä avioliittoa siitä huolimatta, että häntä pilkattiin ja haukuttiin.
M. Russell Ballard	(78) Tavattuun Barbara Bowenin korkeakoulun tanssiaisissa M. Russell Ballard ”jatkoj ponnisteluja”. He aloittivat seurustelun, joka johti lopulta avioliittoon. Kahdeksanvuotias poika kutsui ystävänsä ja tämän perheen seurakunnan avoimien ovien tilaisuuteen Buenos Airesissa.
David A. Bednar	(87) Avolavapakettiauton renkaat alkoivat pitää lumessa vasta sitten kun lavalla oli painava halkokuorma.
Linda K. Burton	(122) Nuori nainen Filippiineillä pysyi uskollisena liitoilleen. Koreassa vieraileva japanilainen sisar opetti lähetyssaarnaajia.
Quentin L. Cook	(44) Vilate Kimball kirjoitti aviomiehelleen Joseph Smithin esiin tuomasta ”suurenmoisesta opista”, joka koski kasteita kuolleiden puolesta.
Henry B. Eyring	(22) Heinrich Eyring muutti siirtolaisena Amerikkaan, liittyi kirkkoon, palveli uskollisesti lähetystyössä kolme kertaa ja jätti perheelleen toivon perinnön. (62) Henry B. Eyring sai vaikutteita lapsuutensa sankareilta: isältään, Aaronin pappeuden johtajaltaan, eräältä Yhdysvaltain merijalkaväenositolailta sekä baseball-pelaajia Joe DiMaggiolta. (125) Kun Ruby Haight oli kutsuttu opettamaan Kathy Johnsonia (josta tuli aikanaan Henry B. Eyringin vaimo), hän osoitti rakastavansa Kathy ja huolehti tästä vielä neljäkymmentä vuotta myöhemmin.
Donald L. Hallstrom	(53) Fyysisistä rajoituksistaan huolimatta eräs uskollinen intialainen mies palveli lähetystyössä ja valmistautui perheensä kanssa siihen, että heidät sinetöitäisiin Hongkongin tempelissä Kiinassa.
Jeffrey R. Holland	(6) Kaksi lähetyssaarnaajasisarta poistui sanaakaan sanomatta miehen luota, joka kiroili heille, heitti ruokaa heidän päälleen ja yritti lyödä toista sisarta.
Thomas S. Monson	(66) Eräs 18-vuotias laivaston merimies piti aina iltarukouksensa muiden miehistöön kuuluvien pilkkahuudoista huolimatta. Eräs nuori mies lausui todistuksensa sakramenttikokouksessa, mutta myöhemmin samana päivänä hänet nähtiin tupakoimassa. (91) Kahdesta naisesta tuli elinikäiset ystävät, kun toinen auttoi toista oppimaan työnsä vaatetehtaan ompelijana. Lentokoneen matkustajat eivät valittaneet, kun kone ohjattiin muualle, jotta se noutaisi loukkaantuneen pojan ja veisi hänet sairaalaan. Eräs nainen katui sitä, ettei antanut naapurin kulkea oikotietä maidensa halki.
Russell M. Nelson	(29) Russell M. Nelsonin tytär Emily osoitti rohkeutta ja uskoa ollessaan kuolemaisillaan syöpään.
Bonnie L. Oscarson	(119) Huolehtiessaan äitinsä kanssa MS-tautia sairastavasta naisesta nuori tyttö oppi iloitsemaan muiden palvelemisesta. Eräs 81-vuotias sisar kutsuttiin jakamaan viisauttaan ja kokemuksiaan ja olemaan esimerkkinä palvelemalla seurakunnan ruusutyttöjen neuvojana.
Boyd K. Packer	(94) Kun Boyd K. Packer rukoili bunkkerissa toisen maailmansodan aikana, Henki ilmoitti hänelle evankeliumin olevan totta.
Ronald A. Rasband	(9) Viidesluokkalainen tyttö joutui pyörremyrskyn kouriin, ja enkelit varjelivat häntä.
Linda S. Reeves	(15) Linda S. Reeves opetti tyttärelleen, kuinka tämä voi saada apua Vapahtajan sovituksesta nähtyään järkyttäviä kuvia televisiasta.
Randall L. Ridd	(56) Saatuaan nähdä pilkahduksen siitä, kuka hän oli kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, nuori mies päätti palvella lähetystyössä sen sijaan, että solmisi ensin avioliiton.
Richard G. Scott	(32) Richard G. Scottin isoäidin sekä tulevan vaimon rakkaus ja esimerkki auttoivat häntä kehittymään hengellisesti.
Jean A. Stevens	(81) Jean A. Stevens sai innoitusta antaa kyydin nuorelle miehelle, joka oli myöhästynyt linja-autosta matkallaan koulusta kotiin. Gatrellin perheen jäsenet pysyivät lujina evankeliumissa, kun veli Gatrell sai kuulla sairastavansa aggressiivista syöpää.
Gary E. Stevenson	(84) Myöhempien aikojen pyhiin kuuluva olympiaurheilija Noelle Pikus-Pace voitti hopeamitalin mahakelkkailussa vuosien harjoittelun ja valmistautumisen jälkeen. Myöhempien aikojen pyhiin kuuluva olympiaurheilija Torah Bright osoitti Kristuksen kaltaista rakkautta antamalla halauksen hermostuneelle lumikourukilpailijalle.
Michael John U. Teh	(106) 73-vuotias filippiiniläisnainen pysyi lujana evankeliumissa, vaikka hänen perheensä sai surmansa maanjäristyksessä ja hirmumyrskyssä.
William R. Walker	(97) Robert ja Maria Harris liittyivät kirkkoon ja pysyivät lujina ja uskollisina evankeliumissa vaikeuksista ja erossaolosta huolimatta.
Claudio D. Zivic	(39) Claudio D. Zivic kulki väärää polkua seurattessaan toista patikoijaa.
W. Craig Zwick	(41) W. Craig Zwick ja hänen vaimonsa ilmaisivat rakkautensa toisiaan kohtaan sen jälkeen kun vaimo oli hypännyt heidän poikavauvansa sylissä ulos savuavasta rekan ohjaamosta.

Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme

Voisit käyttää seuraavia toimintoja ja kysymyksiä perheen keskustelun tai henkilökohtaisen mietiskelyn lähtökohtana.

Lapsille

- Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, opetti, että voimme päättää olla kiitollisia huolimatta siitä, mitä vaikeita asioita elämässämme tapahtuu (s. 70). Kiitollisuus auttaa meitä olemaan onnellisempia ja ystävällisempiä sekä uskomaan ja luottamaan Jumalaan. Miltä sinusta tuntuu, kun olet kiitollinen? Mitä voit tehdä tunteaksesi kiitollisuutta joka päivä?

- Bonnie L. Oscarson, Nuorten Naisien ylijohtaja, kertoi nuoresta tytöstä nimeltä Sarah, joka meni äitinsä kanssa auttamaan Brenda, MS-tautia sairastavaa naista. Sarah harjasi Brendan hiuksia, siveli voidetta hänen käsiinsä, hieroi hänen sormiaan ja käsivarsiaan ja auttoi häntä venyttelemään (s. 119). Mieti, miten sinä voit palvella. Vaikka olet nuori, on monia asioita, joita voit tehdä.
- Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista opetti, kuinka

ajuri käyttää valjaita ja suitsia apuna ohjatakseen ja johtaakseen hevosvaljakkoo lempeästi (s. 100). Ajuri tietää parhaiten, ja hevonen noudattaa ajurin ohjausta. Aivan samoin Herra tietää, mikä on parasta meille, ja voimme olla onnellisia noudattaessamme Hänen ohjeitaan. Valjaat ja suitset ovat aivan kuin Pyhän Hengen kuiskauksia. Milloin olet tuntenut Pyhän Hengen ohjauvan itseäsi? Miltä se tuntui?

- Jean A. Stevens, ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, kertoi pojasta, joka oli myöhästynyt päivän viimeisestä linja-autosta ja oli kävelemässä kotiin päin (s. 81). Kun hänellä oli vielä monta kilometriä matkaa jäljellä, hän alkoi pelätä ja polvistui rukoilemaan. Joitakin minuuotteja myöhemmin sisar Stevens sai Hengen innoitusta pysähtyä auttamaan häntä. Tuleeko mieleesi tilanteita, jolloin taivaallinen Isä on vastannut omiin rukouksiisi? Kuinka olet itse ollut vastaamassa jonkun toisen rukoukseen?

Nuorille

- Presidentti Thomas S. Monson opetti, että me tarvitsemme ”rohkeutta sanoa ei silloin kun meidän pitäisi, rohkeutta sanoa kyllä silloin kun se on asianmukaista, rohkeutta tehdä sitä, mikä on oikein, koska se on oikein”. Kun tutkit hänen puhettaan (s. 66), ajattele kohtaamiasi haasteita. Mitä suunnitelmia voit tehdä kehittääksesi itsessäsi tällaista rohkeutta?
- Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista muistutti meitä siitä, että jos me rakastamme Vapahtajaa, me pidämme Hänen käskynsä ja rakastamme muita niin kuin Hän teki (s. 6).

Niin tehdessämmekin meidän täytyy olla valmiita puolustamaan uskonkäsityksiämme ”kohteliaasti ja myötätuntoisesti”. Tiedätkö ketään, joka on eri mieltä jonkin uskonkäsityksesi kanssa? Kuinka voit olla kohtelias kertoessasi noista uskonkäsityksistäsi ja puolustaessasi niitä?

- Monet puhujista puhuivat suoraan nuorille. Esimerkiksi vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista antoi monia ehdotuksia nuorille siitä, kuinka he voivat vastustaa ”hengellisiä pyörretuulia”, kuten etsimällä rauhaa temppeleistä (s. 18). Kun luet hänen puhettaan ja muita yleiskonferenssi-puheita, voit kirjoittaa muistiin ajatuksia siitä, kuinka voit pysyä vahvana.
- Yksi nykypäivän suurista paheista on pornografia. Linda S. Reeves, toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, sanoi, että paras suodatin sellaista pahaa vastaan on syvä ja pysyvä todistus Jeesuksen Kristuksen evankeliumista (s. 15). Kuinka vahva on oma henkilökohtainen suodattimesi? Mitä sinä voit tehdä vahvistaaksesi sitä?

Aikuisille

- Presidentti Thomas S. Monson opetti, että kun alamme ymmärtää sovituksen ”verratonta lahjaa”, meidän sydämemme täyttyy rakkaudesta taivaallista Isäämme, Vapahtajaa ja kaikkia Jumalan lapsia

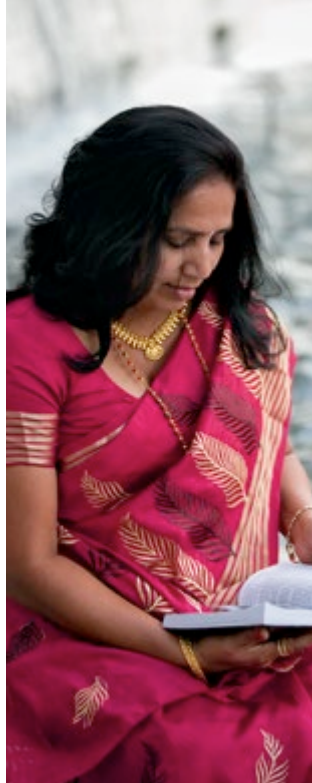
kohtaan (s. 91). Kuinka voit tämän tiedon avulla syventyä paremmin Vapahtajan elämään ja sovitukseen tutkiessasi pyhiä kirjoituksia itsellesi sekä yhdessä perheen kanssa ja kirkon luokissa?

- Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, sanoi olevansa suuren osan elämänsä onnesta velkaa isoisänsä isälle, joka liittyi kirkkoon, palveli uskollisesti ja pysyi lujana loppuun asti jättäen perheelleen toivon perinnön (s. 22). Voit tehdä luettelon jokaisesta perheesi jäsenestä ja kirjoittaa muistiin, mitä liittoja ja toimituksia he tarvitsevat edetäkseen liiton polulla. Suunnittele, kuinka autat perheesi jäseniä tekemään seuraavan liittonsa. Voisit ottaa selvälle, miten liitoillasi voisi olla

suurempi merkitys omassa elämässäsi, niin että voit antaa perheellesi toivon perinnön.

- Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista julisti, että vastoinkäymiset voivat auttaa meitä turvautumaan ”pyhän Messiaan ansioihin, laupeuteen ja armoon”, Hänen, joka ”auttaa meitä kantamaan kuormamme helposti” (s. 87). Lukiessasi hänen puhettaan sekä puheita, jotka alkavat sivuilta 9, 18, 70, 81 ja 106, pane merkille, kuinka Vapahtaja ja Hänen evankeliuminsa voivat auttaa sinua kohtamaan elämän haasteita.
- Nuorten opetusohjelma toukuussa keskittyy profeettoihin ja ilmoitukseen. Keskustellessanne evankeliumin aiheista nuorten kanssa kotona ja kirkossa voitte tutkia seitsemänkymmenen koorumiin kuuluvien vanhin Lawrence E. Corbridgen (s. 103) ja vanhin Marcos A. Aidukaitisin (s. 108) puheita ja etsiä vastauksia seuraaviin kysymyksiin: Miksi Joseph Smithin panettelijat eivät jättäneet häntä rauhaan? Kuinka voimme tunnistaa totuuden maailmassa, joka yhä suuremmassa määrin hyökkää evankeliumin opetuksia vastaan? ■

Temppeleiden valmistumisen edistymisestä kerrottiin, yleiskonferenssissa hyväksyttiin uusia virkailijoita

Viimeisen puolen vuoden aikana ”kirkon työ on mennyt esteettä eteenpäin”, presidentti Thomas S. Monson sanoi kirkon 184. vuosikonferenssin avajaispuheessaan.

Presidentti Monson muisteli Arizonassa sijaitsevan Gilbertin temppelin vihkimistä 2. maaliskuuta 2014, ilmaisi odottavansa innolla Floridassa sijaitsevan Fort Lauderdalein temppelin vihkimistä ja kertoi, että vuosina 2014–2015 valmistuu ja vihitään temppeleitä monissa osissa maailmaa. Hän totesi, että kun kaikki aiemmin ilmoitetut temppelit ovat valmiita, kirkolla on eri puolilla maailmaa 170 toiminnassa olevaa temppeliä.

”Vaikka tätä nykyä keskitymmekin saamaan valmiiksi aiemmin ilmoitetut

temppelit emmekä ilmoita mistään uusista tempeleistä lähitulevaisuudessa”, hän sanoi, ”jatkamme tarpeiden arvioimista ja sijaintipaikkojen etsimistä vielä tulevia temppeleitä varten. Niistä ilmoitetaan sitten tulevissa yleiskonferensseissa. Me olemme temppeleitä rakentavaa ja tempeleissä käyvää kansaa.”

Konferenssin aikana tehtäviinsä hyväksyttiin uusi seitsemänkymmenen johtokunnan jäsen, neljä uutta johtavaa auktoriteettia, uusi pyhäkoulun ylin johtokunta sekä 42 vyöhykeseitsenkymmentä.

Vanhin Lynn G. Robbins kutsuttiin seitsemänkymmenen johtokuntaan.

Vanhin Jörg Klebingat Kiovasta Ukrainasta sekä vanhin Chi Hong

(Sam) Wong Hongkongista Kiinasta hyväksyttiin palvelemaan seitsemänkymmenen ensimmäisessä koorumiissa. Vanhin Larry S. Kacher Midwaysta Utahista ja vanhin Hugo E. Martinez Arcibosta Puerto Ricosta hyväksyttiin jäseniksi seitsemänkymmenen toiseen koorumiin.

Vanhin Tad R. Callister, joka oli palvellut seitsemänkymmenen johtokunnassa ja seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsenenä, hyväksyttiin pyhäkoulun ylijohtajaksi. Ensimmäiseksi neuvonantajaksi hyväksyttiin John S. Tanner ja toiseksi neuvonantajaksi Devin G. Durrant.

Täydellinen luettelo hyväksymisistä ja vapauttamisista on sivuilla 26–27. Vanhin Robbinsin sekä vasta kutsuttujen seitsenkymmenten ja pyhäkoulun ylimmän johtokunnan jäsenten elämäkertatiedot alkavat sivulta 141.

Viikko ennen yleiskonferenssia konferenssikeskuksessa pidettiin ensimmäinen yleinen naisten kokous – kaikille naisille, nuorille naisille ja kahdeksan vuotta täyttäneille tytöille. Tämä kokous korvaa aiemman yleisen Apuyhdistyksen kokouksen ja yleisen Nuorten Naisten kokouksen. Naisten kokouksen kaikki puheet ovat sivuilla 116–128.

Lisäksi ennen konferenssia järjestettiin uudelleen Nuorten Naisten pääneuvottelukunta, johon kutsuttiin ensimmäistä kertaa sisaria Salt Lake Cityn ulkopuolelta: Perusta, Etelä-Afrikasta, Japanista, Brasiliasta ja Brooklynistä New Yorkista Yhdysvalloista. Lue elämäkertatietoja ja katsele valokuvia osoitteessa lds.org/callings/young-women.

”Vapahtaja toi tähän maailmaan rakkauden ja hyvätahdon sanoman kaikille miehille ja naisille”, presidentti Monson sanoi yleiskonferenssin päättyessä. ”Noudattakaamme aina Hänen esimerkkiään.” Hän vakuutti kirkon jäsenille ja muille kuulijoille: ”Taivaallinen Isämme muistaa meidät. Hän johdattaa ja siunaa meitä, kun me uskomme ja turvaamme Häneen.” ■

TAITEILIJOITA KUTSUTAAN OSALLISTUMAAN KILPAILUUN

Kirkon historian museo kutsuu myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia taiteilijoita luomaan uusia taideteoksia 10. kansainväliseen taidekilpailuun. Taiteilijoita kannustetaan käyttämään lahjojaan ja luomaan taidetta, jossa kuvastuu näyttelyn teema "Kerrothan taas Jeesuksesta". Tässä nimensisessä kilpailussa teosten tulee keskittyä ainoastaan Uuden testamentin kertomuksiin.

Yksityiskohtaista tietoa on osoitteessa lds.org/artcomp, jossa voi myös rekisteröityä osallistujaksi, jolloin saa kilpailuun liittyvää ajankohtaista tietoa. Taideteoksia voi lähettää 3. marraskuuta 2014 – 27. helmikuuta 2015. Kaikkien taiteellisten ilmaisuvälineiden, tyylien ja kulttuuriin liittyvien lähestymistapojen käyttö on sallittua. Osallistujien täytyy olla 18 vuotta täyttäneitä. Lähetetyt taideteokset arvostellaan raadin toimesta, ja valitut taideteokset asetetaan näytteille Kirkon historian museoon sekä internetiin loka-kuusta 2015 alkaen.

APUJÄRJESTÖJEN JOHTOHENKILÖIDEN KOULUTUS TULEE SIVUSTOLLE LDS.ORG

Vastatakseen paremmin kasvavan kirkon tarpeisiin Apuyhdistyksen, Alkeisyhdistyksen, Nuorten Naisten, Nuorten Miesten ja pyhäkoulun ylimmät johtokunnat suunnittelevat, että maailmanlaajuisista koulutusta tarjotaan vuosittain internetin kautta. Odotettavissa on, että tämä koulutus tulee lds.org-sivustolle monilla kielillä kunkin vuoden keskivaiheilla.

Apujärjestöjen johtajakoulutuskokoukset, joita on pidetty Salt Lake Cityssä huhtikuun yleiskonferenssin yhteydessä, on lopetettu. Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat ja pääneuvottelukunnat antavat edelleen henkilökohtaista koulutusta usean vaaran yhteisissä kokouksissa toimeksiantojensa mukaan.

Uusi elokuva luo mahdollisuuksia tutustua mormoneihin

Huomaatko joskus toivovasi, että olisi yksinkertainen tapa kertoa muille, että myöhempien aikojen pyhät ovat aivan tavallisia ihmisiä, jotka löytävät elämälleen tarkoituksen ja suunnan keskittäessään sen Jeesukseen Kristukseen? Juuri siinä asiassa kirkon pian julkaisema dokumentti-elokuva voi olla apuna.

Tutustu mormoneihin alkaa keveällä katsauksella siihen, kuinka muut ihmiset ymmärtävät kirkon jäseniä usein väärin. Sitten dokumentissa esitellään kuusi perhettä, joista kunkin jäsenet kertovat henkilökohtaisia kokemuksia ja kuvailevat, kuinka evankeliumi auttaa heitä heidän elämässään. Elokuvasa esitellään seuraavat henkilöt:

Piispa. Jermaine Sullivan ja hänen vaimonsa Kembe, jotka asuvat Atlantassa Georgiassa Yhdysvalloissa, työskentelevät luodakseen ykseyttä monimuotoiseen yhteisöön ja kasvatavat samalla kolmea poikaansa.

Valmentaja. Ken Niumatalolo, Yhdysvaltain merisotakoulun amerikkalaisen jalkapallojoukkueen päävalmentaja Annapolisissa Marylandissa Yhdysvalloissa, ja hänen vaimonsa Barbara ja heidän lapsensa sekä koulun valmennushenkilöstö pyhittävät lepopäivän.

Makeispommittaja. Gail Halvorsen, 93-vuotias toisen maailmansodan veteraani, ja hänen vaimonsa Lorraine, 90, Amadosta Arizonasta Yhdysvalloista muistuttavat lapsia palvelemisen merkityksestä. Veli Halvorsen, joka on yhä lentäjä, pudottelee lentokoneesta makeisia, aivan kuten hän teki Berliinin ilmasillan aikana sodan jälkeen.

Potkunyrkkeilijä. Carolina Marin, potkunyrkkeilijä San Josésta Costa Ricasta, ja hänen aviomiehensä Milton, joka on myös hänen valmentajansa, pyrkivät pitämään tasapainossa niin tehtävänsä puolisoina ja pienten lasten

Elokuvasa esiintyneille henkilöille järjestetyssä avoimien ovien tilaisuudessa presidentti ja sisar Uchtdorf tervehtivät costaricalaista Carolina Marinaa.

vanhempina kuin myös rakkautensa otteluihin.

Humanitaarisen avun antajat.

Bishnu ja Mangala Adhikari Katmandusta Nepalista arvostavat oman kotimaansa uskonkäsityksiä ja perintöä. Veli Adhikari on insinööri, joka rakentaa teitä, kouluja ja puhtaan veden järjestelmiä, jotka ovat olleet siunauksena monilla pienillä paikkakunnilla.

Lähetysaarnajan äiti. Craig ja Dawn Armstrong sekä heidän poikansa Anthony Salt Lake Citystä Utahista Yhdysvalloista kertovat, kuinka sisar Armstrong oli koditon yksinhuoltajaäiti silloin, kun hän tapasi lähetysaarnajat. Evankeliumi, josta lähetysaarnajat kertoivat, auttoi häntä kääntämään elämänsä suunnan. Myöhemmin hän solmi avioliiton Craigin kanssa, ja kertomus jatkuu edelleen, kun Anthony lähtee kokoaikaiseen lähetystyöpalveluun Etelä-Afrikkaan kertomaan evankeliumista, joka on ollut suurena siunauksena hänen äidilleen.

Tutustu mormoneihin -elokuvasa näytetään Joseph Smithin muistokennuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa sekä muissa paikoissa, joista päätetään myöhemmin. ■

Opettamisen kirkossa tulee noudattaa Kristuksen esimerkkiä

”Me pyrimme seuraamaan Vapahtajan opettamisen jalanjäljissä”, sanoi uusi pyhäkoulun ylijohtaja Tad R. Callister yleiskonferenssin jälkeen.

Hän lisäsi, että se tarkoittaa sellaisten innoitettujen kysymysten esittämistä, jotka auttavat ihmisiä kokemaan kääntymyksen. Tavoitteena on ”auttaa heitä ymmärtämään ja tuntemaan evankeliumin Henki omassa elämässään”.

Hän kertoi, että häneen on tehnyt vaikutuksen verkossa oleva nuorille suunnattu *Tule ja seuraa minua* -opetusohjelma, joka sisältää sekä viimeisimpiä yleiskonferenssipuheita että kirkon tuottamaa media-aineistoa. Hän sanoi, että osallistuminen on korvanut luennot ja ”oppiaiheen opettamisesta on siirrytty selkeästi siihen, että oppiaihe pyritään mukauttamaan luokan oppilaiden tarpeisiin”.

Hän lisäsi, että *Tule ja seuraa minua* -opetusohjelma auttaa opettajaa niin, ettei tämä pelkästään välitä tietoa vaan auttaa oppilaita kokemaan kääntymyksen. ”Uskon, että tulemme kasvattamaan nuorten sukupolven, johon kuuluvat ovat maailman parhaita opettajia, maailman parhaita vanhempia”, hän sanoi, ”koska he saavat tämän kokemuksen nuorina eikä heidän tarvitse odottaa, kunnes [he ovat] aikuisia – – huomatakseen, kuinka tehokasta opettaminen ja ymmärtäminen voi olla.”

Jeesus Kristus on mestariopettaja, veli Callister totesi, ja meidän opettajiemme kirkossa tulee tuoda ihmisiä Kristuksen luokse. Hän korosti tarvetta opettaa oppia selkeästi ja ytimekkäästi ja sanoi, että ”aina kun pyrimme noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä, me olemme hyvällä maaperällä”. ■

MORMON CHANNEL -PALVELUN YLEISÖ KASVAA

Miljoonat kuuntelijat ja katselijat kautta maailman nauttivat Mormon Channelin ohjelmista, joita lähetetään englannin ja espanjan kielillä joka päivä vuorokauden ympäri temppeliaukiolta Salt Lake Citystä Utahista Yhdysvalloista.

Tämä kirkon virallinen mediakanava otettiin käyttöön viisi vuotta sitten. Monista myöhempien aikojen pyhistä on mukavaa jakaa sen sisältöä kirkon jäsenille ja muille. Ohjelmisto ei sisällä mainoksia, ja siihen sisältyy kolme erillistä puhetta ja musiikkia sisältävää lähetystä sekä lyhyitä Mormon Messages -videoita.

Mormon Channel on osoitteessa mormonchannel.org sekä myös YouTubeissa, iTunesissa, Rokussa, Tumblrissa, Facebookissa ja Twitterissä. Saatavana on myös maksuton mobiilisovellus iOS- ja Android-käyttöjärjestelmien käyttäjille.

Opetuksia aikaamme varten

Toukokuusta 2014 lokakuun 2014 loppuun Melkisedekin pappouden ja Apuyhdistyksen kokousten neljännen sunnuntain oppiaiheet tulee valmistaa yhdestä tai useammasta huhtikuun 2014 yleiskonferenssin puheesta. Lokakuussa 2014 puheet voidaan valita joko huhtikuun 2014 tai lokakuun 2014 yleiskonferenssista. Vaaran- ja piirinjohtajien tulee valita, mitä puheita heidän alueellaan käytetään, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille.

Neljännen sunnuntain oppiaiheeseen osallistuvia kehoitetaan tutkimaan valittuja puheita etukäteen. Konferenssipuheet ovat saatavissa monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org. ■

Tekniikka ja sosiaalinen media laajentavat yleiskonferenssin maailmanlaajuista kattavuutta

Niiden yli 100 000 ihmisen lisäksi, jotka osallistuivat 184. vuosikonferenssin viiteen kokoukseen konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa, miljoonat muut katselivat tai kuuntelivat konferenssikonferenssiä jollakin 95 eri kielestä television, radion, satelliitin tai internetin kautta.

Salt Lake Cityssä sijaitsevaan konferenssikeskukseen mahtuu 21 000 henkeä, mutta yleiskonferenssin yleisöä on ympäri maapalloa, kun miljoonat kirkon jäsenet ja muut seuraavat konferenssikonferenssejä muilla tavoin. Yli

50 vuoden ajan kokoukset on tulkattu lukuisille kielille. Nykyään katseleminen on tekniikan avulla mahdollista yli 200 maassa eri puolilla maailmaa.

Sen lisäksi että kokouksia seurataan paikallisissa seurakuntakeskuksissa, konferenssi välitetään suorana lähetyksenä seuraavia viestimiä käyttäen: lds.org, BYUtv, BYUtv International, Mormon Channel, Roku, Facebook ja YouTube. Lokakuun 2013 yleiskonferenssia verkossa seuranneiden määrä kasvoi suunnilleen 30 % verrattuna edelliseen konferenssiin.

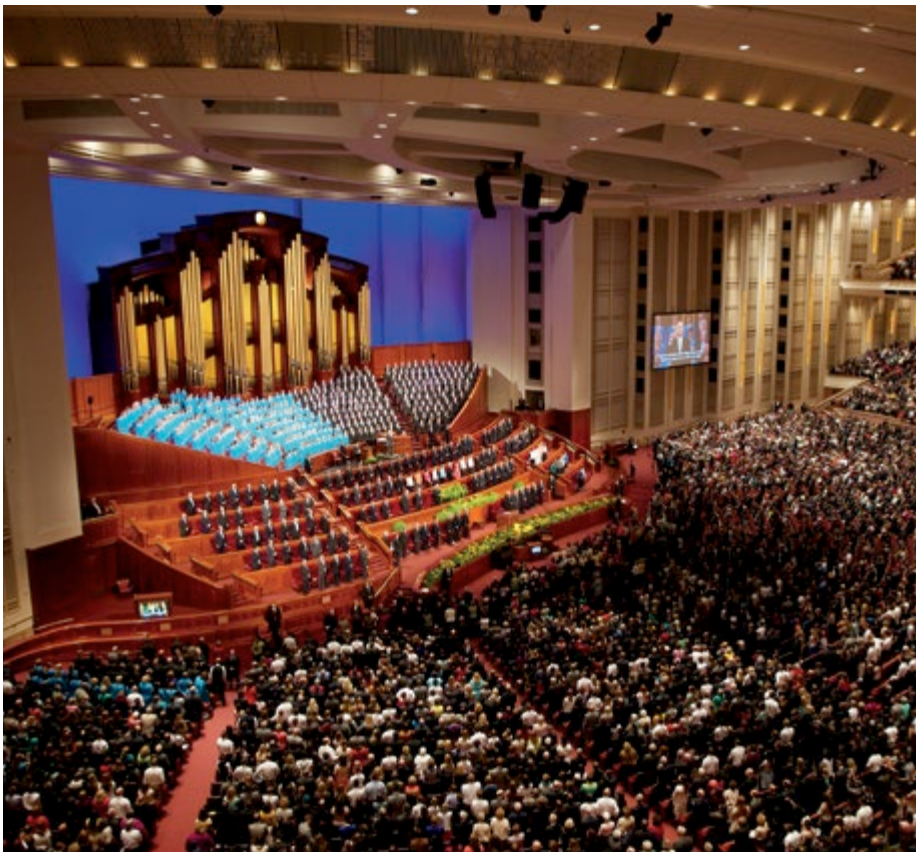
Lisäksi monet osallistuivat yleiskonferenssiin sosiaalisen median kautta.

Konferenssin viidestä kokouksesta jokaisen aikana Twitteriin tulvi twiittejä, joissa on #ldsconf-hashtunniste, eli yleiskonferenssi oli yksi keskusteluimmista aiheista Twitterissä konferenssikonferenssin aikana. Esimerkiksi lokakuussa 2013 julkaistiin 155 000 twiittiä, jotka liittyivät yleiskonferenssiin. (Jokainen twiitti on yksilöllinen kommentti, jossa on korkeintaan 140 merkkiä.)

Kirkko julkaisee sosiaalisen median virallisten kanaviensa kautta sanomia konferenssista suorana lähetyksenä useilla eri kielillä ja kannustaa muita jakamaan näitä sanomia. Lokakuun 2013 yleiskonferenssin aikana monet muutkin katselijat katsoivat tai kuuntelivat yleiskonferenssipuheita nähtyään kommentin sosiaalisessa mediassa. Kommentteja on julkaistu englannin, espanjan ja portugalin kielillä.

Konferenssikonferenssit ovat nyt entistä laajemmin yleisön saatavina. ■

Konferenssikonferenssit ovat nykyisin laajan yleisön saatavina tekniikan ja sosiaalisen median ansiosta.

Verkkosivustot kertovat palvelemisesta ja uskosta

Myöhempien aikojen pyhät palvelevat ja kertovat uskostaan kaikkialla maailmassa. Näistä tapahtumista kerrotaan uutishuoneen maakohtaisilla verkkosivustoilla, joista laaditaan säännöllisesti tiivistelmiä sivustolle newsroom.lds.org, joka on kirkon virallinen uutislähde uutis-medialle, mielipidejohtajille ja suurelle yleisölle.

Tyynenmeren alueella myöhempien aikojen pyhät ovat lähettäneet vettä, ruokaa, moottorisahoja, vedensuodattimia, generaattoreita ja muita hätäaputarvikkeita tongalaisten auttamiseksi sen jälkeen kun trooppinen hirmumyrsky Ian oli aiheuttanut siellä tuhoja. Samoassa kirkon nuoret osallistuivat kaksipäiväiseen

uskontojenväliseen tapahtumaan, jossa oli hengellistä kannustusta, musiikkia, tanssia ja urheilua.

Brasiliassa Mormon Helping Hands -paitoihin pukeutuneet kirkon jäsenet auttoivat raivaustöissä ja tarvikkeiden jakelussa, kun tulva oli tehnyt tuhoa asuinalueilla ja liikerakennuksissa ja jättänyt monet kodittomiksi. Muualla jäsenet ovat auttaneet jakelussa, kun kirkon humanitaariset palvelut on lahjoittanut 211 pyörätuolia henkilöille, joilla on erityistarpeita. Tämän jatkuvan lahjoitushankkeen tuloksena Brasiliassa on tähän mennessä toimitettu lähes 700 pyörätuolia.

Afrikassa valtakunnalliset ja maailmanlaajuiset järjestöt ovat

yhdistäneet voimansa LDS Charities -järjestön kanssa (kirkon humanitaarista apua antava järjestö) rokottaen 0–14-vuotiaita lapsia ensimmäisessä Ghanassa järjestetyssä valtakunnallisessa kampanjassa tuhka- ja vihurirokon hävittämiseksi. Nigeriassa ja Ghanassa Auttavat kädet -päivä on hyödyttänyt tuhansia ihmisiä sadalla paikkakunnalla, kun kaikenikäiset myöhempien aikojen pyhät ovat olleet rakentamassa siltoja, istuttamassa puita, kitkemässä rikkaruohoja, maalaamassa rakennuksia sekä siivoamassa ja kaunistamassa asuinalueita. Zimbabwea yli 60 myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa nuorta tarjoutui luovuttamaan verta. Ja Etelä-Afrikassa myöhempien aikojen pyhiin kuuluva Nozibele Makanda, kuuden lapsen äiti, on valittu 200 000 asukkaana Queens-townin pormestariksi.

Keski-Amerikan Guatemalassa yli 500 myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa nuorta työskenteli paikallisten viranomaisten kanssa ja istutti 1 944 puuta. Costa Ricassa kirkon seurakuntakeskuksista tuli maidonkeräyspisteitä, ja 370 kirkon vapaaehtoistyöntekijää oli auttamassa, kun maito vietiin ruokakaappoihin, jotka osallistuivat toimintaan hädässä olevien auttamiseksi.

Ja Kanadassa myöhempien aikojen pyhät ovat tehneet yhteistyötä ”Montrealin kristittyjen ja juutalaisten dialogi” -ryhmän kanssa valmistaen videohaastatteluja ennen kuin viranomaiset ovat käsitelleet arvoja koskevia aiheita. Haastatellut henkilöt ovat ilmaisseet tukevansa sitä, että yhteiskunnassa sitouduttaisiin kunnioitukseen, ymmärtämiseen, suvaitsevaisuuteen ja uskonnonvapauteen, ja tähdentäneet, että uskonto on edelleen tärkeällä sijalla monien Quebecin provinssissa asuvien elämässä.

Luettelo uutishuoneen maakohtaisista verkkosivustoista eri kielillä eri puolilla maailmaa on osoitteessa mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

Guatemalassa yli 500 nuorta myöhempien aikojen pyhää kokoontui auttamaan 1 944 puun istutuksessa.

Méxicon temppelin vierailukeskuksessa on esillä monia näyttelyitä, joissa opetetaan evankeliumin totuuksia perheen vahvistamiseksi.

Méxicon temppelin vierailukeskus Meksikossa avattiin uudelleen

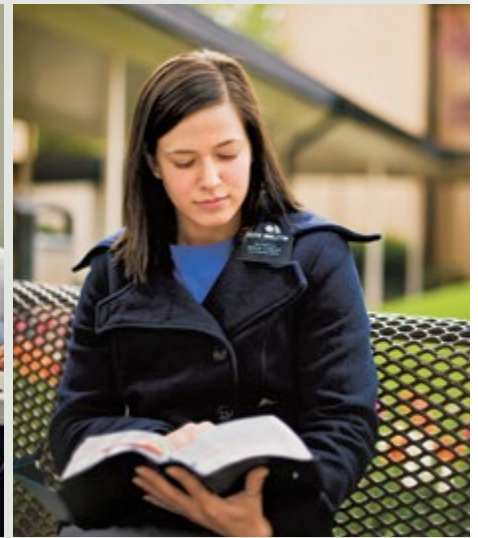
Méxicon temppelin vierailukeskukseseen, jota on kahden vuoden ajan remontoitu ja laajennettu, kävi sen uudelleen avaamista seuranneen kuukauden aikana tutustumassa yli 30 000 vierasta. Koko näyttelyaineisto on nyt espanjan kielellä, ja siihen sisältyy ainutlaatuista media-aineistoa, joka on laadittu varsinkin meksikolaista yleisöä varten. Remontoitu keskus on myös ensimmäinen vierailukeskus, jossa

yksi kokonainen näyttelyalue on tarkoitettu nimenomaan evankeliumin periaatteiden opettamiseen lapsille.

Vastaavanlaisia vierailukeskuksia, jotka sijaitsevat lähellä temppeliä tai kirkon historiallista paikkaa, on yhteensä 17, ja tämä vierailukeskus on niistä kolmanneksi suurin. Tällä hetkellä Roomaan Italiaan rakennettavan temppelin lähelle ollaan rakentamassa vierailukeskusta, ja muita keskuksia on Englannissa,

Uudessa-Seelannissa, Havaijissa sekä yhdeksässä osavaltiossa manner-Yhdysvalloissa. Vierailukeskuksissa, joiden tarkoituksena on toivottaa tervetulleiksi niin aktiiviset ja vähemmän aktiiviset myöhempien aikojen pyhät kuin muihinkin uskontokuntiin kuuluvat, kävijöille kerrotaan kirkosta ja lisäksi heitä autetaan ymmärtämään kirkon uskonkäsitteitä sekä heissä pyritään herättämään halu oppia lisää Vapahtajasta ja evankeliumin palautuksesta. Niissä esitetään myös sanomia perheen vahvistamiseksi.

Meksiko, jossa on yli 1,2 miljoonaa jäsentä, yli 200 vaarna ja 12 temppeliä, on yksi kirkon tukipilareista. ■

Lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa lähetysaarnajat saavat ohjeita siihen, kuinka opettaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Lähetysaarnajien koulutuskeskukset jouduttamassa pelastuksen työtä

Eri puolilla maailmaa 15 lähetysaarnajien koulutuskeskusta tarjoaa koulutusta yli 85 000 lähetysaarnajalle, jotka ovat lähtöisin 143 maasta. Yhteensä lähetysaarnajat opiskelevat 55 kieltä 1 600 opettajan johdolla ja palvelevat sitten jopa kahden vuoden ajan 405 eri lähetyskentällä yli 150 eri maassa.

Koska lähetysaarnajien lukumäärä on kasvanut sen jälkeen kun ikärajoja muutettiin lokakuussa 2012, lähetysaarnajien koulutuskeskuksissa on nykyään suurempi määrä lähetysaarnajia kuin koskaan aikaisemmin. Kun lähetysaarnajien koulutuskeskuksia on joka puolella maailmaa, jossakin päin on aina koulutus käynnissä.

Kun lähetysaarnajat saapuvat lähetysaarnajien koulutuskeskukseseen, heillä on uskonnosta yleensä

perustiedot, jotka he ovat saaneet kotona ja kirkossa. Keskuksissa annetaan lisäkoulutusta muun muassa siinä, kuinka opetetaan samalla tavalla kuin Jeesus Kristus opetti ja kuinka kutsutaan ihmisiä seuraamaan Häntä. Lähetysaarnajat harjoittelevat opetustilanteita, saavat tarpeen mukaan kielikoulutusta, kuuntelevat viikoittaisissa hartaustilaisuuksissa kirkon johtohenkilöiden ja lähetysaarnajien koulutuskeskuksen henkilökunnan puheita sekä osallistuvat palvelutilaisuuksiin.

Suurin lähetysaarnajien koulutuskeskus sijaitsee Provossa Utahissa Yhdysvalloissa. Siellä koulutetaan tuhansia lähetysaarnajia 55 kielellä. Seuraavaksi suurin lähetysaarnajien koulutuskeskus sijaitsee Méxicossa Meksikossa. Kesäkuussa

2013 se siirrettiin pienemmästä rakennuksesta 36 hehtaarin kokoiselle kampukselle, jossa on aikaisemmin ollut kirkon yksityinen lukio, Benemérito de las Américas. Keskuksen edellisiin tiloihin mahtui kerrallaan suunnilleen 125 lähetysaarnajaa – uusiin tiloihin lähetysaarnajia mahtuu yli 1 000.

Muut lähetysaarnajien koulutuskeskukset sijaitsevat Buenos Airesissa Argentiinassa, São Paulossa Brasiliassa, Santiagossa Chilessä, Santo Domingossa Dominikaanisessa tasavallassa, Prestonissa Englannissa, Madridissa Espanjassa, Johannesburgissa Etelä-Afrikassa, Manilassa Filippiineillä, Accrassa Ghanassa, Guatemalassa Guatemalassa, Bogotássa Kolumbiassa, Limassa Perussa ja Aucklandissa Uudessa-Seelannissa. ■

Kirkko hyödyntää huoltotyöperiaatteita uudelleenrakentamispyrkimyksissä Filippiineillä

Kuukausia sen jälkeen kun taifuuni Haiyan iski Filippiineille marraskuussa 2013 hävittäen lähes 1,2 miljoonaa kotia ja surmaten yli 6 200 ihmistä, kirkko antaa edelleen apua, mutta hätäavun antamisesta on siirrytty antamaan pidempiaikaista apua. Yhdessä erityisen onnistuneessa hankkeessa vapaaehtoiset ovat opettelleet rakentamaan koteja niille, jotka ovat vieläkin ilman suojaa.

Seuraavat hirmumyrskyn tuhoista kärsineet paikkakuntalaiset ovat vain muutamia niistä monista, jotka ovat ilmaisseet kiitollisuutta avusta, jota he ovat saaneet kirkolta, vaikka eivät olekaan myöhempien aikojen pyhiä:

- Eräs nainen, joka hirmumyrskyn aikana etsi suojaa myöhempien aikojen pyhien seurakuntakeskuksesta, sai myöhemmin tietää, että hänen kotinsa oli tuhoutunut, kun sen päälle oli kaatunut kookospalmuja. Hänellä ja hänen perheellään ei ollut tarvikkeita kotinsa korjaamiseen, mutta vapaaehtoiset auttoivat häntä rakentamaan uuden talon, ja nyt hän auttaa erästä toista perhettä rakentamaan taloa. ”Opin työskentelemään yhdessä niiden kanssa, jotka myös ovat täällä avun tarpeessa, jotta voimme selviytyä [taifuunin tuhoista] yhdessä”, hän kertoi.
- Eräs mies menetti työnsä, kun liikerakennukset, joissa hän oli ollut töissä, tuhoutuivat, ja nyt hän opettelee rakentamaan taloja omalle perheelleen sekä muille. ”Tiedämme, että meidän täytyy auttaa toinen toistamme, jotta saamme

Vapaaehtoiset naulaavat vaneria uuden talon runkoon Taclobanissa Filippiineillä.

työn valmiiksi nopeammin”, hän totesi lisäten, että hän on kiitollinen kirkon hätäapuhankkeista.

Johtava piispa Gary E. Stevenson sanoi, että köyhistä ja tarvitsevista huolehtimisen lisäksi ”näemme myös omavaraisuuden periaatteen toiminnassa tässä ja nyt, ja se on varsin hämmästyttävää”. Hän sanoi: ”Yksi asia, jota pyrimme tekemään, on se, että tarjoamme tarvikkeita, kun [avun vastaanottajat] puolestaan tekevät työn. Jokainen, joka saa suojan, myös työskentelee itse suojan rakentamiseksi.”

Kirkon paikalliset johtohenkilöt ja humanitaarisen avun edustajat tapaavat paikallisia viranomaisia, jotta he voivat tarjota ammatillista koulutusta ja antaa todistuksen henkilöille, jotka ovat oppineet puusepäntaitoja. Jatkuvan koulutusrahaston varoilla on hankittu 20 puusepäntyön asiantuntijaa auttamaan koulutuksessa, ja suunnitelluista 3 000 talosta 2 000 on jo rakennettu valmiiksi.

Paikalliset harjoittelijat osoittavat taitojaan rakentamalla 10 suoja-asumusta saadakseen valtion myöntämän todistuksen sekä kirkolta työkalupakin, joiden avulla he voivat hankkia hyväpalkkaisen työpaikan. Rakennustyömiehiä tarvitaan niin kipeästi, että katolisen kirkon hätäapulpalvelut on luvannut palkata satoja puuseppiä,

joita MAP-kirkko on kouluttanut.

Piispa Stevenson sanoi, että kokoukseen, jossa kirkolliset johtajat kuvailivat tätä koulutusta ja todistusta, osallistui 500 kirkon jäsentä, ”ja kun tämä oli selostettu heille, he puhkesivat suosionosoituksiin ja kyyneliin tietäessään, että he pystyivät näkemään keinon – elättää perheensä”.

Kirkko on työskennellyt useiden muidenkin hyväntekeväisyysjärjestöjen sekä Filippiinien viranomaisten kanssa pyrkiessään edelleen toimittamaan ruokaa, vettä, lääkintätarvikkeita, hygieniapakkauksia, generaattoreita, suoja-asumuspakkauksia, ruoanlaittopakkauksia, kalastustarvikkeita sekä viljelykasvien siemeniä.

Kirkko on oppinut, että tehokain tapa toimia katastrofitilanteissa on työskennellä paikan päällä ja hankkia tarvittavat tarvikkeet tuhoa kärsineestä maasta mahdollisimman läheltä katastrofialuetta. Sen lisäksi että tällä varmistetaan, että tarvikkeet ovat alueelle sopivia, sillä myös autetaan kohentamaan paikallisesti heikentynyttä talouselämää.

Jäseniä kautta maailman kehoteetaan rukoilemaan niiden puolesta, jotka ovat heihin nähden kaukaisilla katastrofialueilla, ja harkitsemaan paastouhriavustusten lisäämistä tai varojen lahjoittamista kirkon humanitaariseen rahastoon. ■

Puhtaan veden hanke auttaa miljoonia Afrikassa

Yli kahden vuosikymmenen ajan kirkko on ollut mukana puhtaan veden hankkeissa yli 100 maassa. Yksin Afrikassa nämä hankkeet ovat siunanneet yli neljää miljoonaa ihmistä, kun on rakennettu kaivoja sekä veden varastointi- ja jakelujärjestelmiä sekä puhdistettua vettä.

Yksi tällainen hanke toteutettiin Idugosaarella, joka sijaitsee Mosambikin rannikolla. Suurin osa saaren 15 000 asukkaasta työskentelee perhemaatiloilla, kalastaa ympärillä olevissa Intian valtameren vesissä tai työskentelee haihdutusaltailla, joissa kerätään suolaa merivedestä. Saarella ei ole juoksevaa vettä, sähköä, teitä tai kulkuneuvoja. Saarelle kuljetaan itse tehdyillä veneillä tai veistetyillä kanooteilla.

Vuosisatojen ajan Idugon ainoina juomavesilähteinä ovat olleet käsin kaivetut matalat kaivot. Kaivot tukkiutuvat jatkuvasti lietteestä ja roskista. Niiden vesi on kuraista, ja vettä on vaikea saada. Sadekauden aikana vesi saastuu ja aiheuttaa koleraa, ripulia ja muita tauteja.

Kun kirkon humanitaarisen avun lähetyssaarnaajat kuulivat olosuhteista Idugossa, he menivät tapamaan yhteisön johtohenkilöitä. Yhdessä he laativat suunnitelman, jonka mukaan kirkon humanitaariset palvelut järjestää tarvikkeet, työvälineet ja ohjeet siihen, kuinka rakennetaan 10 betonilla vuorattua kaivoa, joissa on teräskannet ja joista kukin pystyy tarjoamaan vettä 1 000 hengelle. Lähetyssaarnaajat antaisivat hygieni- ja sanitaatiokoulutusta, ja kyläläiset huolehtisivat kaikesta siitä työstä, jota tarvittaisiin kaivojen rakentamiseen ja ylläpitämiseen.

Idugosaarella Mosambikissa kyläläiset ja paikalliset merkkihenkilöt osallistuvat seremoniaan, jossa kaivo otettiin virallisesti asukkaiden käyttöön.

Mannermaalla sijaitsevasta väli- etapista kuljetettiin lautoilla saarelle neljä isoa autokuormallista soraa, 300 sakkia sementtiä, kaksi kuormalista hiekkaa, raudoitusrautoja sekä mittatilauksena valmistettuja teräksisiä betonimuotteja. Tarvikkeet kuljetettiin sitten saaren eri kolkkiin jalkaisin tai käsikärryillä. Useita kirkon jäseniä Quelimanesta Mosambikista majoittui saarelle teltoihin kolmen kuukauden ajaksi auttamaan opettamisessa ja rakentamisessa.

Kaivot suunniteltiin sellaisiksi, että sadevesi ei pääse valumaan niihin, jolloin vältetään kaivon saastumiselta. Joissakin yhteisöissä asukkaat rakensivat puuaitoja ja laatoitettuja polkuja kaivojen ympärille käyttäen laattoja, joita he oppivat itse valmistamaan kirkon lahjoittamista tarvikkeista.

Virallisissa seremonioissa kaivojen omistusoikeus luovutettiin kunkin kylän asukkaille. Useat asukkaat, jotka olivat työskennelleet kaivojen rakentamisessa, ilmaisivat kiitollisuutta siitä, että heidän juuri oppimansa taidot – laattojen valmistaminen, betonin työstäminen ja sen vahvistaminen

teräksellä sekä työkalujen käyttäminen – soisivat heille mahdollisuuden löytää lisätöitä. Toiset ilmaisivat kiitollisuutta mahdollisuudesta oppia johtamistaitoja.

Seuraavan sadekauden jälkeen niistä kylistä, joissa on kaivo, ei ole raportoitu yhdestäkään veden välityksellä leviävästä taudista.

Maailman terveysjärjestön (WHO) mukaan eri puolilla maailmaa on yli miljardi ihmistä, joilla ei ole käytössään puhdasta vettä. Kirkon puhtaan veden hankkeen ansiosta tuo lukumäärä pienenee koko ajan. Tässä prosessissa yhteisöjen jäseniä otetaan mukaan hankkeiden suunnitteluun ja toteuttamiseen, tarvittavien laitteiden ja tilojen rakentamiseen sekä saamaan koulutusta ja ylläpitämään valmiita laitteistoja.

Eri puolilla Afrikkaa toteutettavien puhtaan veden hankkeiden lisäksi kirkko rahoittaa puhtaan veden hankkeita Aasiassa, Etelä-Amerikassa, Indonesiassa, Intiassa, Itä-Euroopassa, Kaakkois-Aasiassa, Keski-Amerikassa ja Tyynenmeren saarilla sekä muissa paikoissa eri puolilla maailmaa. ■

Vanhin Lynn G. Robbins

seitsemänkymmenen johtokunta

Siitä lähtien kun vanhin Lynn G. Robbins kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi huhtikuussa 1997, hän on nauttinut ”siitä suloisesta siunauksesta, että saa tutustua pyhiin kaikkialla maailmassa”.

”Matkustinpa minne tahansa, tunnen välittömän siteen ihmisiin”, hän kertoo.

Vanhin Robbins toivoo saavansa edelleen tavata myöhempien aikojen pyhiä eri puolilla maapalloa palvellessaan seitsemänkymmenen johtokunnan jäsenenä.

Lynn Grant Robbins syntyi 27. lokakuuta 1952 Paysonissa Utahissa Yhdysvalloissa Joshua Grant ja Evelyn R. Robbinsin perheeseen. Hän vietti varhaisvuotensa Springvillessä Utahissa, missä hän tapasi Jan Nielsonin, jonka hän on tuntenut lapsuudesta asti. He solmivat avioliiton Mantin temppelissä Utahissa 27. kesäkuuta 1974. Heillä on 7 lasta ja 15 lastenlasta.

Vanhin Robbins on suorittanut kandidaatintutkinnon espanjan kielessä ja valtiotieteissä Utahin osavaltiossa yliopistossa sekä kansainvälisen liiketalouden maisterintutkinnon American Graduate School of International Management -nimisessä oppilaitoksessa Glendalessä Arizonassa. Hän oli Franklin Quest -yrityksen perustajajäsen ja vanhempi varapääjohtaja.

Saadessaan kutsun seitsemänkymmenen toiseen koorumiin vanhin Robbins palveli Montevideon lähetyskentän johtajana Uruguayssa. Kolme vuotta myöhemmin hänestä tuli seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsen. Hän on palvellut Etelä-Amerikan eteläisen vyöhykkeen, Keski-Amerikan vyöhykkeen ja Pohjois-Amerikan läntisen vyöhykkeen johtajana. Hän on palvellut myös Pohjois-Amerikan keskisellä vyöhykkeellä.

Tämän palvelemisen yhtenä suurena siunauksena on ollut tilaisuus palata Argentiinaan, jossa hän palveli koko-aikaisena lähetysaarnajana. Kun hän oli Argentiinassa nuorena lähetysaarnajana, hän palveli Jujuy alueella, jossa oli yksi lähetysseurakunta. Kun hän vuosia myöhemmin palasi samalle alueelle, hän huomasi, että siellä on kirkon vaarna, jossa on tusinan verran seurakuntia.

”Samaa näkee kaikkialla maailmassa”, hän sanoo. ”Tämä on ihmeiden aikaa.” ■

Vanhin Jörg Klebingat

seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi

Vanhin Jörg Klebingat on elänyt elämänsä sinnikkäänä. Hän uskoo siihen, että tulee olla kuuliainen, pitää käskyt ja noudattaa Hengen kehoituksia.

Vanhin Klebingat syntyi 19. joulukuuta 1967 Klaus-Peter ja Doris Elke Klebingatin perheeseen, ja hän varttui Zweibrückenissä Saksassa ilman evankeliumin vaikutusta. Teini-ikäisenä hän tapasi kerran konsertissa erään kirkon jäsenen, ja he ystäväystyivät.

”Kun kävin uuden ystäväni luona, hänen perheensä teki minuun vaikutuksen”, hän muistelee. ”Tunsin hänen kodissaan Hengen vaikutuksen ja halusin käydä kirkossa.”

Juuri siinä ensimmäisessä kokouksessa kirkossa hän kuuli Mormonin kirjasta. Vanhin Klebingat sai Mormonin kirjan ystävältään, joka oli liittänyt siihen todistuksensa siitä, että kirja on totta, ja vanhin Klebingat lähti kokouksista mielessään päätös siitä, että hän ottaisi itse asiasta selvän.

”Olin lukemassa jossakin kohtaa Ensimmäistä Nefin kirjaa, kun sain todistuksen siitä, että kirja on totta”, vanhin Klebingat kertoo. ”Myös se, että sain todistuksen profeetta Joseph Smithistä, oli minulle ratkaiseva hetki. Kun olin lähetystyössä, pyysin aina tovereiltani, että saisoin kertoa sen osan kertomuksesta.”

Ennen kuin vanhin Klebingat palveli koko-aikaisessa lähetystyössä Denverin lähetyskentällä Coloradossa Yhdysvalloissa, hän palveli puolitoista vuotta Saksan armeijassa. Hänet ja Julia Poltorak sinetöitiin Suolajärven temppelissä 21. joulukuuta 1992. Heillä on kolme lasta.

Vanhin Klebingat on suorittanut venäjän kielen tutkinnon Ricks Collegessa ja myöhemmin maisterintutkinnon organisaatiokäyttötymisessä Brigham Youngin yliopistossa. Hän on työskennellyt liikkeenjohdon konsulttina Price Waterhouse ja Arthur Andersen -yrityksissä sekä palvellut useissa kirkon tehtävissä.

Ennen tätä kutsua vanhin Klebingat on palvellut vaaran nuorten naimattomien aikuisten edustajana, vanhinten koorumin johtajana, Nuorten Miesten johtajana, korkean neuvoston jäsenenä, seurakunnanjohtajana ja piispana. Kesäkuussa 2014 hän päättää palvelutehtävänsä Kiovan lähetyskentän johtajana Ukrainassa. Hänet hyväksyttiin seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäseneksi 5. huhtikuuta 2014. ■

Vanhin Chi Hong (Sam) Wong

*seitsemänkymmenen
ensimmäinen koorumi*

Kun vanhin Chi Hong (Sam) Wong oli uusi käännyttäjä ja opiskelija Brigham Youngin yliopiston Havaijin kampuksella, hän sai paljon muutakin kuin koulutusta – hän sai varman tiedon siitä, että on olemassa Jumala, joka tuntee ”meidän elämämme yksityiskohdat”.

Vanhin Wong syntyi 25. toukokuuta 1962 Hongkongissa Kiinassa Ngan Kan ja Fat Wongin perheeseen, ja hän oli yksi seitsemästä lapsesta, jotka varttuivat pienessä kerrostaloasunnossa.

Työpaikalla hän tapasi Carol Lun, joka kertoi hänelle evankeliumista. Nuori käännyttäjä kastettiin 14. helmikuuta 1982.

Reilu vuosi myöhemmin – 9. heinäkuuta 1983 – hän solmi avioliiton Carolin kanssa. He muuttivat Laieen Havaijiin Yhdysvaltoihin, jotta vanhin Wong voisi opiskella siellä. Koska vanhin Wongilla oli opiskelijavisiitti, hän saattoi tehdä työtä vain 20 tuntia viikossa. ”Meidän oli pakko osoittaa uskoamme ja rukoilla”, hän sanoo kertoessaan, miten heidän perheensä tuli toimeen.

Hän työskenteli ahkerasti saadakseen stipendin, ja sitten hän opiskeli samanaikaisesti niin monella kurssilla kuin yliopistossa oli mahdollista. ”Ei se ollut helppoa”, hän muistelee. ”Kun olimme sen kokeneet, tiesimme, että voisimme aina luottaa taivaan voimaan.”

Wongit sinetöitiin Laien temppelissä Havaijissa 9. elokuuta 1984, ja heidän ensimmäinen lapsensa syntyi. Myöhemmin perheeseen syntyi vielä kolme lasta lisää. ”Ne vuodet olivat hyvin erityisiä, hyvin pyhiä”, vanhin Wong sanoo.

Vanhin Wong suoritti kirjanpidon kandidaatintutkinnon ja lisäksi tietojenkäsittelytieteen kandidaatintutkinnon. Sitten hän tunsi, että hänen täytyy ”mennä takaisin Hongkongiin palvelemaan”.

Myöhemmin hän suoritti Hongkongin avoimessa yliopistossa liiketalouden maisterintutkinnon. Vanhin Wong on ollut eräissä liiketaito- ja laatuconsulttiyrityksessä perustajajäsenenä ja yhtiökumppanina, ja hän on työskennellyt myös aineistotestaus- ja tarkastusryhmässä, jossa hän aloitti vanhempänä tilintarkastajana ja toimi lopulta yrityksen apulaistoimitusjohtajana.

Ennen kuin hänet hyväksyttiin seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäseneksi 5. huhtikuuta 2014, hän on palvellut piispana, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Larry S. Kacher

*seitsemänkymmenen
toinen koorumi*

Saatuaan monia Hengen kehotuksia ollessaan nuori aikuinen vanhin Larry S. Kacher alkoi huomata, että jokin suurempi voima ohjasi häntä hänen elämässään. Kun hän oli 19-vuotias, herkkyyks Hengen vaikutukselle johdatti hänet Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pariin – kokemaan muutoksen, jolla on ollut ratkaiseva vaikutus.

Vanhin Kacher syntyi 12. helmikuuta 1952 toiseksi vanhimpana lapsena Albert ja Elaine Kacherin perheeseen, jossa oli lopulta viisi lasta. Hän varttui Bloomingtonissa Minnesotassa Yhdysvalloissa.

Lukion jälkeen hän lähti Eurooppaan laskettelemaan, ja oltuaan siellä reilun puolen vuoden ajan hän tunsi, että hänen piti palata kotiin. Kun hän oli palannut kotiin, hän tunsi, että hänen piti mennä jonkekin muualle, mutta hän ei tiennyt minne. Eräs lapsuudenystävä suunnitteli muuttoa Utahiin, ja vanhin Kacher päätti muuttaa tämän kanssa. Ollessaan Utahissa vanhin Kacher ilmoittautui Brigham Youngin yliopistoon (BYU), sai kuulla kirkosta ja hänet kastettiin.

”Kun lähetyssaarnaajat opettivat meitä, tunsin sen olevan totta”, hän kertoo. ”Kun rukoilin, tunsin, että kirkko on totta.”

Vanhin Kacher päätti palvella lähetystyössä, ja hänet kutsuttiin Papeeten lähetyskentälle Tahitiin vuonna 1973. Palattuaan kotiin hän jatkoi opiskeluaan BYU:ssa, missä hän tapasi Pauline Millerin. He solmivat avioliiton Mantin temppelissä Utahissa 29. lokakuuta 1976, ja heillä on 6 lasta ja 11 lastenlasta.

Vanhin Kacher on suorittanut kandidaatintutkinnon psykologiassa ja maisterintutkinnon organisaatiokäyttämisenä – kummankin tutkinnon BYU:ssa. Hän on uransa aikana toiminut konsulttina isoille yrityksille sekä Yhdysvalloissa että ulkomailla.

Ennen kuin vanhin Kacher hyväksyttiin seitsemänkymmenen toisen koorumin jäseneksi 5. huhtikuuta 2014, hän on palvellut seurakunnanjohtajana, vanhinten koorumin johtajana, piispana ja vaarnanjohtajan neuvonantajana. Hän johti Geneven lähetyskenttää Sveitsissä vuosina 2000–2003. Muutama vuosi sen jälkeen kun hän palasi Sveitsistä, hänen työnsä vei hänet Abu Dhabiin Yhdistyneisiin arabiemiirikuntiin, missä hänet kutsuttiin palvelemaan Lähi-idän ensimmäisenä vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Hugo E. Martinez

*seitsemänkymmenen
toinen koorumi*

Vuonna 1982 vanhin Hugo E. Martinez ja hänen vaimonsa, sisar Nuria Alvarez de Martinez, olivat kumpiakin suorittamassa lääketieteen erikoistumiskoulutustaan Mississippin osavaltiossa Yhdysvalloissa, kun heidän etuoveensa yllättäen koputettiin.

Siellä seisoi kaksi mormonilähetyssaarnaajaa.

”Me kutsuimme heidät kotiimme, mutta emme tienneet mitään Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta. Emme edes tunteneet Mormonien tabernaakkeli-kuoroa”, vanhin Martinez kertoo hymyillen.

Silti lähetyssaarnaajien opettamat evankeliumin opetukset saivat heti vastakaikua nuorena parissa. Pian he ottivat vastaan lähetyssaarnaajien esittämän kutsun mennä kasteelle.

”Emmekä ole sittemmin koskaan katuneet.”

Huhtikuun 5. päivänä 2014 vanhin Martinez kutsuttiin seitsemänkymmenen toiseen koorumiin, ja näin hänestä tuli ensimmäinen Karibianmeren alueelta kotoisin oleva johtava auktoriteetti. Hän on ymmärrettävästi häkeltynyt tästä uudesta tehtävästä.

”Mutta sitten minut valtaa suloinen rauhan tunne, joka kertoo minulle, että Herra on johdossa”, hän sanoo.

Vuosi ja kuukausi kasteensa jälkeen Hugo ja Nuria Martinez sinetöitiin Suolajärven temppelissä 3. lokakuuta 1983. Heillä on viisi lasta, ja näillä on viisi tytärtä.

Vanhin Martinez syntyi 10. tammikuuta 1957 Mayagüezissa Puerto Ricossa Hugo E. Martinez-Sandin ja Daly Morales-Alamo de Martinezin perheeseen. Nuorena miehenä hän päätti seurata isänsä ammattiuraa ja tulla lääkäriksi. Hän suoritti lääketieteen tutkinnon Puerto Rican yliopistossa vuonna 1981 ja erikoistumiskoulutuksensa Mississippin yliopistossa Yhdysvalloissa vuonna 1984. Hän toimi lääkärinä vuoteen 2004 asti, jolloin hän jäi eläkkeelle.

Hieman kasteensa jälkeen hänet kutsuttiin nuorten pyhäkoulun opettajaksi. Myöhemmin hän on palvellut piispana, neuvonantajana vaaran johtokunnassa, piirinjohtajana ja neuvonantajana San Juanin lähetyslaitoksessa Puerto Ricossa. Hän on myös johtanut Guatemalan keskistä lähetyskenttää, ja hän palveli vyöhykeseitsenkymmenenä, kun hänet kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi. ■

Tad R. Callister

pyhäkoulun ylijohtaja

Vuosikymmeniä ennen Tad R. Callisterin hiljattaista kutsua pyhäkoulun ylijohtajaksi pyhäkoululla on ollut keskeinen rooli hänen elämässään.

Kun veli Callister palveli pyhäkoulun johtajana eräässä seurakunnassa Brigham Youngin yliopistossa, hän tutustui tulevaan vaimoonsa Kathryn L. Saporitiin, jonka kanssa hän solmi avioliiton 20. joulukuuta 1968 Los Angelesin temppelissä Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

Heillä on 2 tytärtä ja 4 poikaa, ja heillä on myös 24 lastenlasta. ”Kun on pyhäkoulun johtaja, tapahtuu paljon hyviä asioita”, veli Callister sanoo.

Hän syntyi 17. joulukuuta 1945 Glendalella Kaliforniassa Reed Eddington ja Norinne Callisterin perheeseen, ja hän julistaa, että Nefin tavoin hänkin syntyi hyvistä vanhemmista.

”Kun vartuin, isäni oli minun piispani”, veli Callister kertoo. ”Hänellä oli aina mukanaan pieniä kortteja, ja hänellä oli tapana opetella ulkoa vaikeita sanoja ja pyhien kirjoitusten kohtia ja Shakespearen lausahduksia.”

Isänsä tavoin veli Callister suuntautui lakimiehen uralle. Suoritettuaan tutkinnon kirjanpidossa Brigham Youngin yliopistossa hän opiskeli oikeustieteellisessä tiedekunnassa Kalifornian yliopistossa Los Angelesissa ja suoritti masterintutkinnon vero-oikeuden alalla New Yorkin yliopistossa. Hän työskenteli asianajajana Callister & Callister -liikeryityksessä.

Kutsun saadessaan veli Callister oli juuri vapautettu tehtävästään seitsemänkymmenen johtokunnassa ja seitsemänkymmenen toisessa koorumissa, jossa hän oli palvellut vuodesta 2008 lähtien.

Sitä ennen hän on palvellut Toronton itäisen lähetyskentän johtajana Kanadassa, vyöhykeseitsenkymmenenä, alue-edustajana, vaaranjohtajana, piispana, vaaran lähetystyönjohtajana, vanhinten koorumin johtajana ja ollessaan nuori mies lähetyssaarnaajana Yhdysvaltain itärannikon osavaltioiden lähetyskentällä.

Kommentoidessaan muutoksia, joita on tulossa aikuisten pyhäkoulun opetusohjelmaan, veli Callister sanoo: ”Opetusohjelma on tietenkin hyvin tärkeä, mutta se ei ole niin tärkeä kuin tapa, jolla opetetaan. Tärkeintä on se, että opetamme Vapahtajan tavalla, että opetamme Hengen avulla ja että opetamme siten, että se johtaa kääntymykseen.” ■

John S. Tanner

*ensimmäinen neuvonantaja
pyhäkoulun ylimmässä
johtokunnassa*

Lapsuudestaan lähtien John Sears Tanner on löytänyt iloa oppimisesta.

Se innostus on ulottunut hänen koulutukseensa, uraansa ja niihin moniin tilaisuuksiin, joita hänellä on ollut opettaa evankeliumia: ensin lähetyssaarnaajana Brasilian eteläisellä lähetyskentällä ja sitten piispana, vaarnanjohdajana, korkean neuvoston jäsenenä, Evankeliumin oppi-luokan opettajana, São Paulon eteläisen lähetyskentän johtajana Brasiliassa (joka tehtävä päättyy tänä kesänä) ja nyt ensimmäisenä neuvonantajana pyhäkoulun ylimmässä johtokunnassa.

”Kun [opetetaan] oikein, Pyhä Henki on läsnä ja osalistuja voi tuntea oppimisen intoa. Tuntuu aivan kuin olisi pyhällä maalla”, lähetysohjaaja Tanner sanoo.

Lähetysohjaaja Tanner syntyi Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa 27. heinäkuuta 1950 William Coats Tanner jr:n ja Athelia Sears Tannerin perheeseen, ja hän varttui South Pasadenassa Kaliforniassa viidentenä lapsena 13 lapsen perheessä. Hänen vanhempansa loivat kotiin hyvin opetuksellisen ympäristön, johon sisältyi vahva evankeliumin ydin. ”En muista oppineeni kirkossa mitään sellaista, mitä en olisi jo oppinut kotona”, hän sanoo. Hänessä myös kasvoi rakkaus kirjallisuuteen, ja hän vaali sitä suorittaessaan englannin kielen tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa ja tohtorintutkinnon englannin kielessä Kalifornian yliopistossa Berkeleyssä.

Opiskellessaan BYU:ssa hän tapasi Susan Winderin. Heistä kahdesta tuli ensin erittäin hyviä ystäviä, ja myöhemmin he rakastuivat toisiinsa. He solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä vuonna 1974. Yhdessä he ovat kasvattaneet viisi lasta.

Lähetysohjaaja Tanner aloitti akateemisen uransa apulaisprofessorina Floridan osavaltiossa yliopistossa. Vuonna 1982 hän siirtyi BYU:hun. Siellä hän on työskennellyt aina siitä lähtien englannin kielen apulaisprofessorina, yliassistenttina ja professorina sekä osaston puheenjohtajana ja yliopiston vararehtorina.

Hän kertoo, että tärkein osa evankeliumin opettamista muodostuu siitä, mitä hän on oppinut varhain urallaan: opetus ei saa pohjautua pelkoon tai kunnianhimoon vaan rakkauteen – lähimmäisenrakkauteen, Kristuksen puhtaaseen rakkauteen. ■

Devin G. Durrant

*toinen neuvonantaja
pyhäkoulun ylimmässä
johtokunnassa*

Kun Devin G. Durrant kutsuttiin toiseksi neuvonantajaksi pyhäkoulun ylimpään johtokuntaan, on mahdollista, että monille kirkon jäsenille välähtivät mieleen hänen kunniaakkaat päivänsä Brigham Youngin yliopiston koripallojoukkueen peliasussa.

Urheilulla on tietenkin ollut tärkeä rooli lähetysohjaaja Durrantin elämässä. Yhden kauden hän pelasi jopa NBA:ssa Yhdysvaltain huippupelaajia vastaan. Mutta hän on ollut paljon muutakin kuin tähtiurheilija: lähetyssaarnaaja Madridissa Espanjassa, aviomies, isä, isoisä, kirjailija, liikemies, uskollinen jäsen ja viimeiset kaksi ja puoli vuotta Dallasin lähetyskentän johtaja Texasissa Yhdysvalloissa.

Lähetysohjaaja Durrant syntyi 20. lokakuuta 1960 Brigham Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa, ja hän kertoo, että hänen lapsuudenkodillaan oli keskeinen rooli siinä, että häntä valmistettiin kuhunkin näistä elämäntehtävistä. Hänen vanhempansa George ja Marilyn Durrant olivat lahjakkaita opettajia.

”Tietenkin he opettivat sanoillaan – mutta oikeastaan ne suurenmoiset opetukset, joita opin kotona, sain katselemalla heidän elämäänsä.”

Lähetysohjaaja Durrant ja hänen vaimonsa Julie Mink Durrant tietävät hyvin, miten tärkeitä ovat vahvat opettajat valmistettaessa tulevia lähetyssaarnaajia.

”[Tulevat lähetyssaarnaajat] saavat hyvää opetusta vanhemmiltaan kotona ja opettajiltaan kirkossa sekä erinomaisissa seminaari- ja instituuttiohjelmissä.”

Hän lisää, että pyhäkoulun ohjelma antaa kaikenikäisille opettajille ja oppilaille mahdollisuuden ”opettaa Vapahtajan tavalla”.

Lähetysohjaaja ja sisar Durrant solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä 23. huhtikuuta 1983, ja heillä on kuusi lasta ja kuusi lastenlasta.

Ennen kutsuaan lähetysohjaajaksi hän on palvellut piispana, neuvonantajana vaarnan johtokunnassa, neuvonantajana vaarnan pyhäkoulun johtokunnassa ja instituutinopettajana.

Hän on suorittanut opistotason tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa pääaineenaan Amerikan tutkimus ja liiketalouden maisterintutkinnon Utahin yliopistossa. Hän omistaa kiinteistösijoitusyhtiön. ■

Elsbeth Youngin teos *Lisääntyvää valoa*

Vuonna 1830 Isaac Morley antoi 12-vuotiaan Mary Elizabeth Rollinsin lainata uuden uutukaista Mormonin kirjaansa. Koska se oli tuossa vaiheessa ainoa Mormonin kirja Kirtlandissa Ohiossa, juuri kastettu Mary Elizabeth ja hänen perheensä lukivat sitä vuorotellen myöhään yöhön. Varhain seuraavana aamuna hän jälleen avasi kirjan ja opetteli ulkoa Ensimmäisen Nefin kirjan ensimmäiset rivit. Maalauksen valo on vertauskuva valosta, jota Mary Elizabethiin tulvi hänen lukiessaan.

”Kun pohdiskelemme sanomia, jotka olemme kuulleet, toivon, että päätämme toimia hieman paremmin kuin olemme tehneet aikaisemmin”, presidentti Thomas S. Monson sanoi kirkon 184. vuosikonferenssin viimeisessä kokouksessa. ”Olkamme ystävällisiä ja rakastavia niitä kohtaan, joiden uskonkäsitteet ja mittapuut poikkeavat omistamme. Vapahtaja toi tähän maailmaan rakkauden ja hyvätahdon sanoman kaikille miehille ja naisille. Noudattakaamme aina Hänen esimerkkiään.”

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

